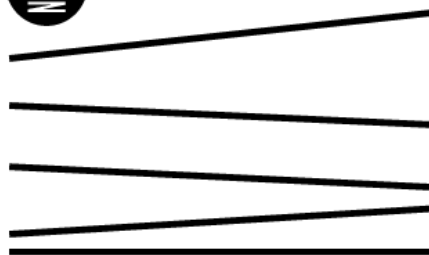

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Hansen, Hans Peter Christian.; af Chr. Comet.

Et Familiemaleri

Kjøbenhavn : Andr. Fred. Høst, 1839

368 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

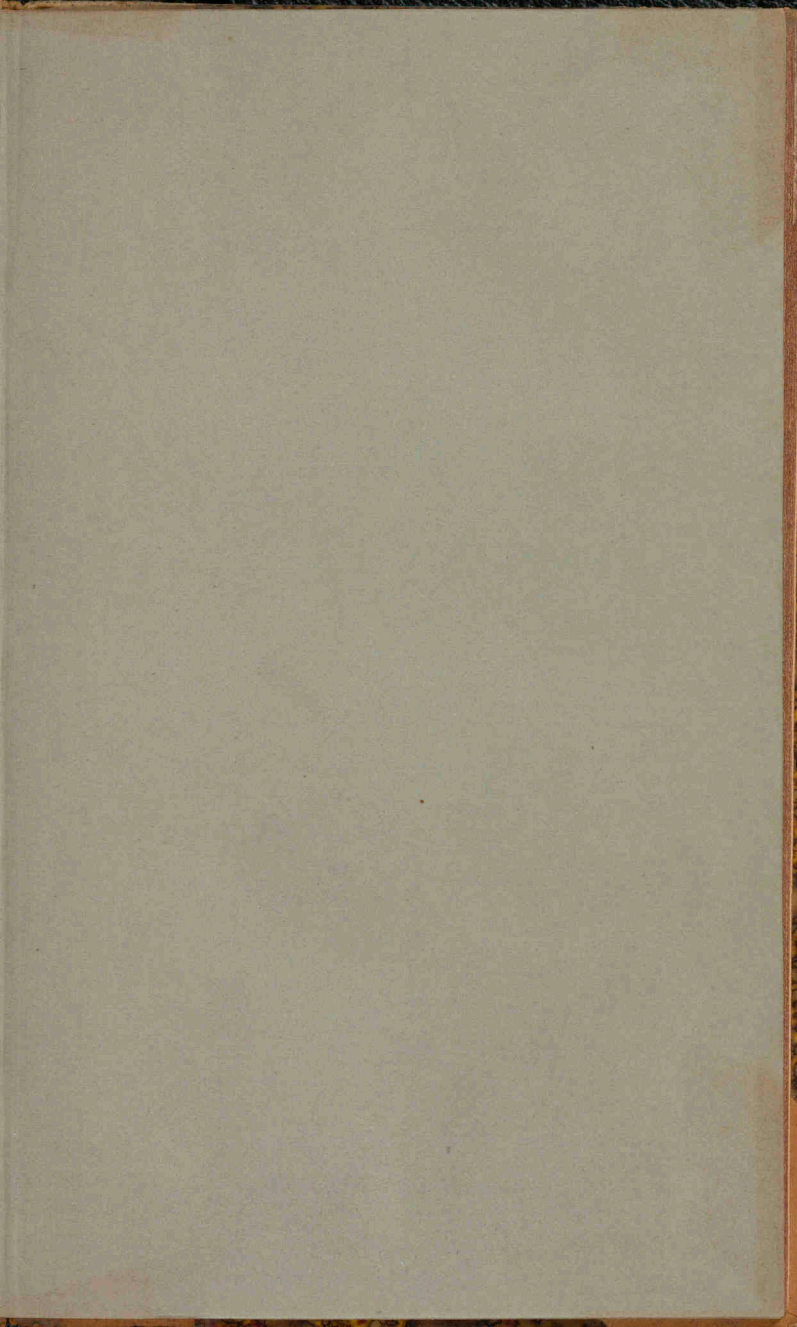
57. - 156.

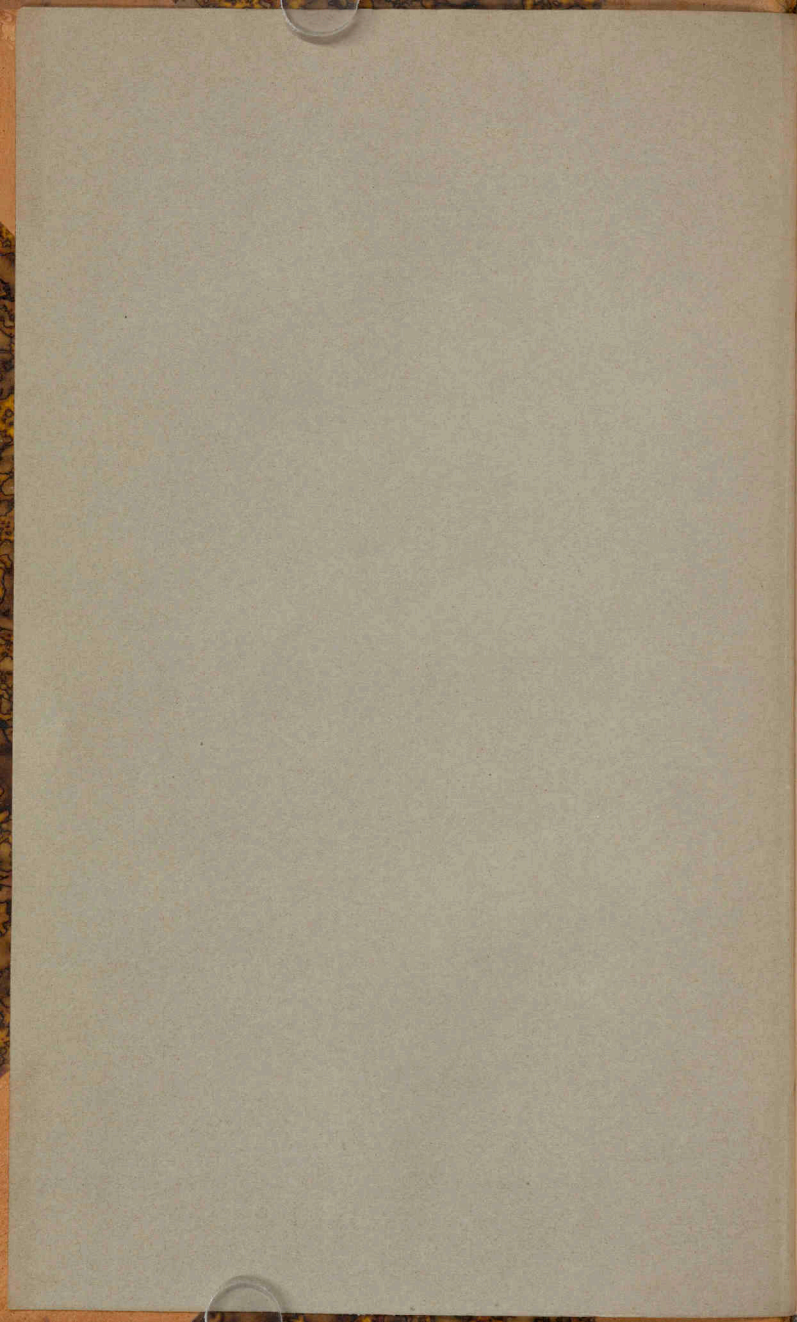
Det Kgl. Bibliotek

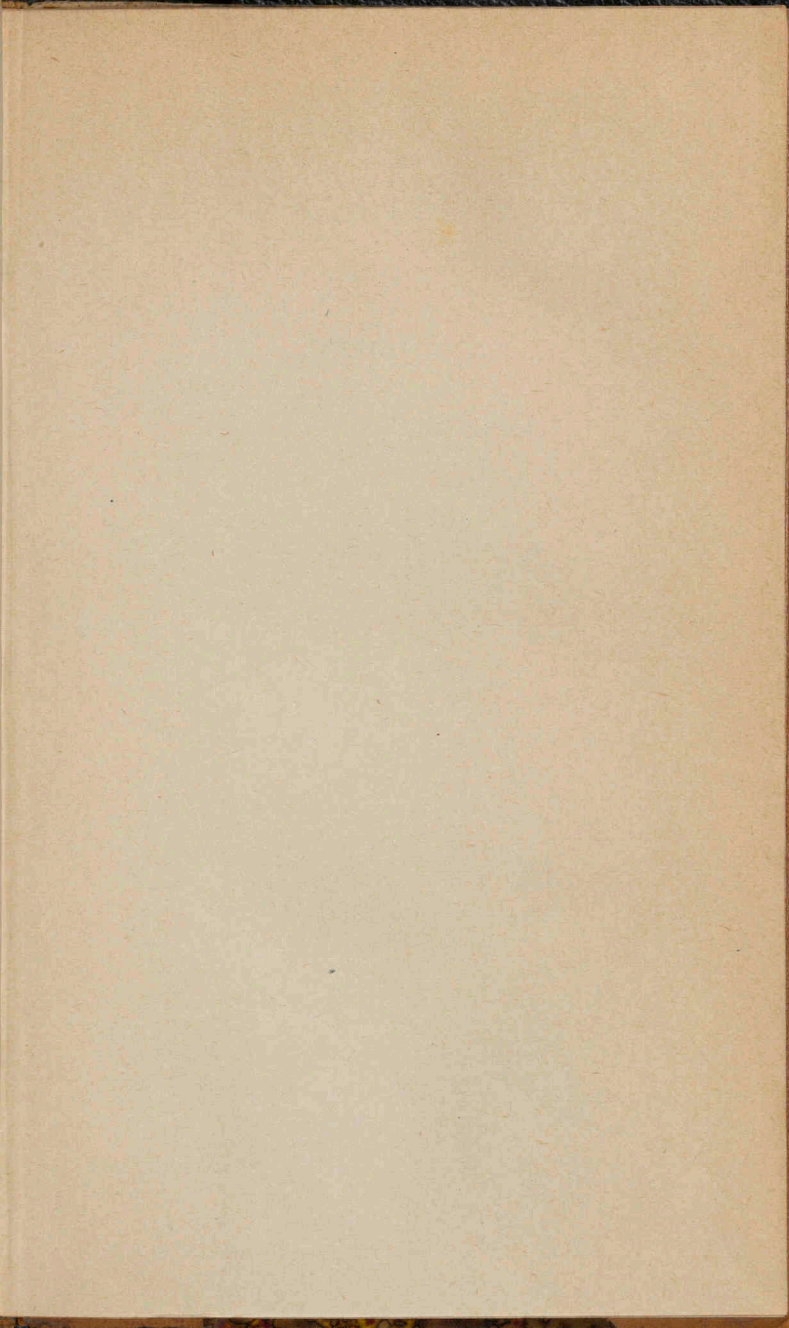

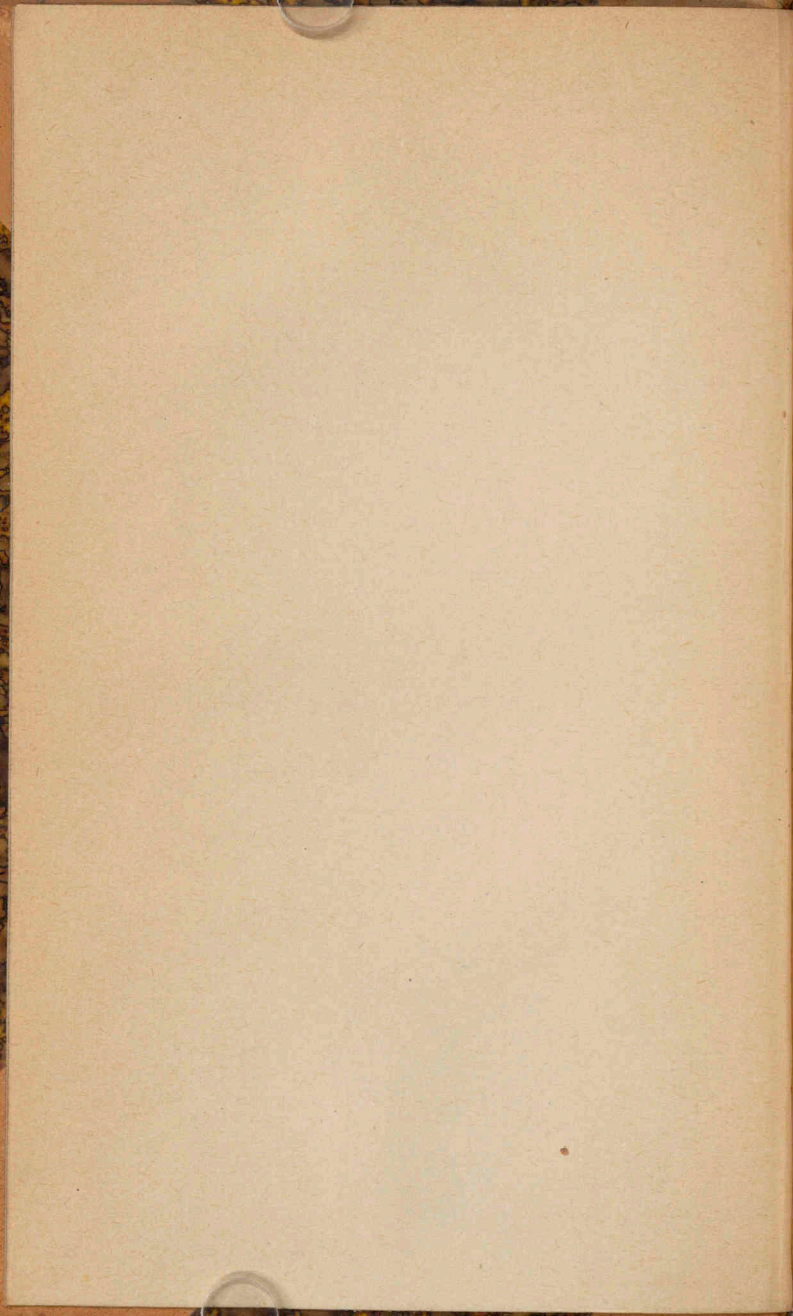
130024719813

Et Familiemaleri,

skildret

af

Chr. Comet.

„Nec parva munera respueris.“ —

Tibul.

Kjøbenhavn.

Boghandler Andr. Fred. Høst's Forlag.

Trykt i Bendixens Enkes Bogtrykkeri, ved M. E. Werner.

1839.

Første Afdeling.

I.

Hvad jeg skal elske, det maa jeg kjende, og hvor jeg
 skal handle, der maa jeg vide.

Dehlenschläger.

De sidste Dage i October, og Begyndelsen af November ere unegtellig de mindst behagelige Tider paa Aaret, hvori man kan opholde sig i det søndenfjeldske Norge. Regn og Slud i Forbindelse med en styg Taage gjøre den rene Bjergluft usund, og selv den fri Stemning, som characteriserer Nordboen, synes virkelig paa denne Tid at ligge i Dvale, underkuet af det ustadige Veir. — Dog er dette Ende kun af kort Varighed: Allerede i Midten af November begynder Nilmfrosten at vise sig, og Sneen indfinder sig kort efter. Nu er det først Normanden faaer Liv. Sneen og Isen kan han ikke undvære for Meget, og den hødpuddrede Granskov paa det steile Fjeld er det samme for ham, som Pinstskoven for Sydboen. — Glæderne

og Bjørneskindstepperne blive nu fremdragne af det Forglemmelses Mærke, hvori de have hvilet om Sommeren, og med dem bliver ogsaa Livligheden synligere paa Gaderne og Landeveiene. Fra Christiania gjøre Herrer og Damer Udflugter til Eysager, Bold i Bærum og flere Forlystelsessteder i Omegnen, medens den skindklædte Bonde fra Ballers og Guldbrandsdalen bringer sine Varer til Torvs paa Kjælker.

I dette Tidspunct, ved den norske Vinters Indtræffen, er det, at vor Fortælling tager sin Begyndelse.

Den 25de November 1832 var en Glædesdag for Kjøbmand Brandts Familie i Christiania. Ved Middagsbordet var den ældste Datter Theas Forlovelse med Assessor Frank bleven declareret, og med Læserens Tilladelse vilde vi kaste et Blik ind i den lille fortrolige Kreds, som henimod Aften havde forsamlet sig omkring Thebordet i Brandts store Sal.

For Midten af Bordet see vi den venlige Huusmoder, Madame Brandt, sjsselfat med den snurrende Maskine, hvis Indhold hun aftappede paa den massive Sølv Thepotte, af og til kastende et kjærligt Blik til de Forlovede. Madame Brandt er en Kone paa nogle og halvtredsindstyve Aar, og har vistnok i sin Tid været meget smuk. De talende Dine og den velbannede Næse vidne om Ungdomsskønheder.— Ved hendes venstre Side see vi en ærværdig Matrone,

Tante Olea, Bestyrerinde af og Hovmesterinde over Kjøkken og Kjelder; en meget corpulent Jomfru, men for Resten af en flaaende Eighed med sin Søster, Madame Brandt. Fordybet i en Samtale med sin Side-
mand, Secretair From, lægger hun kun lidet Mærke til, hvad der foregaaer uden om hende. Ja, havde hendes Søster ikke erindret hende om, at der ikke var mere i Koppen, havde hun vist gjerne beholdt den i Haanden hele Aftenen. Dog, derfor er det langt fra jeg vil bekynde hende for Distraction; thi det var alene den indviklede Samtale med Secretairen om Storthings-
Forhandlingerne, der interesserede hende i den Grad, at hun forglemte det Nuværende og laante kun Dre til de gavnlige Institutioner, som Secretairens Phantasi afmalede for hende, og om hvilke han forsikkrede, at de skulde komme til Udførelse ved det næste Storthing 1836, hvis han blot kunde være saa heldig, at blive valgt til Repræsentant. De vare netop inde i en meget piquant Afhandling angaaende Finantserne, da Madame Brandt forstyrrede deres Samtale. — Vi ville nu kaste Blikket til Enden af Bordet, og der see vi to unge Piger, Søstre til den forlovede Thea. De smile saa hemmeligt engang imellem, og en nøie Sagttager vil endogsaa paaatae, at da Frank lagde sin Arm om Theas Nakke, puffede de hinanden i Siden, og skjulte med Commetørklæ-

derne de leende Ansigtstræk. Muligt at det er sandt — og om nu saa var? De vare unge Piger begge to, og Hvo kan vide hvilke Tanker de søgte at skjule med deres lønlige Leen? — Bertha var atten Aar, blond, med et yderst fint Ansigt, hvori en Physiognomist vilde have fundet en forunderlig Blanding af Beemodighed og Skalkagtighed; men hvilken af disse Egenskaber der var den prædominerende, derom kan et flygtigt Blik ikke overbevise os; den daglige Omgang med hende er fornøden dertil. — Forøvrigt havde hun en smuk rank Figur, hvis Former vare saa nydeligt proportionerede, som man vel kunde ønske det. — Den anden af Søstrene, Lovise, var nitten Aar, og som Folk er fleest; et simpelt, godt Hverdagsansigt, der fuldkomment harmonerede med hendes øvrige Skabning og Personlighed. Men nu komme vi til Contrasterne, Frank og Thea. Den Første var en lille ubetydelig Skrantning med en guulagtig Ansigtssfarve og dybe Træk, samt henved de Fyrgetyve, hvorimod hans Forlovede blomstrede i sin fuldeste Pragt. Fyldig, rødmosset og brunet lignede hun en fjortenaarig Italienerinde, og besad tillige hele dennes fyrige Character. At det just var i de meest passende ydre Forhold, at denne Forbindelse var indgaaet, kan man vel ikke sige; men Theas Valg havde været frit, uagtet Rygtet talte om, at Frank skulde være hende paatrungen af den gamle

Brandt. Denne vilde vel nok, som en forstandig Mand og om Fader, tale et Ord med i en Sag, der angik hans Datters hele fremtidige Lykke, men at han skulde paanøde hende en Mand, der ikke harmonerede med hendes Følelser, det maatte alle de, som kjendte ham, ansee for en aabenbar Usandhed.

Og med dette Forbillede paa Familien Brandt, ville vi skride til en videre Udvikling.

Familien sad endnu ved Bordet; Theetøiet var taget bort, og næsten hele det qvindelige Personale beskæftiget med Haandarbejde. Selv om det saa var gamle Tante Olea, havde hun faaet fat paa en Strikkestrømpe, og lod sine Fingre slaae de kunstige Brangmasker. Bertha og Lovise syede i Fællesskab paa en brillant Canavas-Sovepude og Secretairen læste høit i „Tullins Digte“. Ikkun Frank og Thea havde snerret sig, og sadde i et Hjørne af Værelset og smaa-snakkede — det var jo Forlovelsesstandens første Hvedebrødsdag.

Klokken var slaaen otte, og Madame Brandt havde allerede med synlig Uro flere Gange skottet til Uhret — det var som hun ventede Nogen. Ved Slaget halv ni aabnedes Døren i Baggrunden af Salen, og to aldrende Herrer traadte ind: den gamle Brandt og hans uundværlige Ven og høire Haand, Bogholder og Regnskabsfører Jansen. Efter Hilsener til Enhver

især, satte Brandt sig ved sin Kones Side, hvormod Jansen fik Greb i Secretairen, der nu maatte ophøre med sin begyndte phantastisk-declamatoriske Aftenunderholdning og placere sig ved Schakbrættet. — Den gamle Brandt er Kjøbmand i Ordets strengeste og meest udvidede Betydning; men for Resten, med Hensyn til sit Udvortes, en Mand, hvis hele Væsen har meget Tiltrækkende ved sig, og hvis aabne Pande og godmodige Smil udviser Beltilfredshed med sine Kaar, og usminket Glæde over sin huslige Lyksalighed. Som en fattig Østerdøl kom han til Christiania, hvor Lykken var ham gunstig. Ved sit Giftermaal saae han sig istand til at begynde en lille Handel, fra hvilken han, ved adskillige heldige Entrepriser, forenet med en klog Sparømmelighed og en retskaffen Vandel, opsvang sig i Aarenes Løb til en rig og driftig Kjøbmand, anlagde Fabrikker og Værfter, købte Skibe og Pakhuse, var hødret af sin Konge og agtet af sine Medborgere. — Den Aften, vi finde ham i sin Families Skjød, var Posten ankommen noget seent, og heri maae vi søge Grunden til hans sildige Komme og hans Kones Urolighed. —

„Du kommer sildigt, min Ven!“ sagde Madame Brandt, da hendes Mand havde sat sig.

„Men dog tidsnok, kjære Kone,” svarede Brandt; „for at bringe en glædelig Tidende. Jeg har faaet

Brev fra Vilhelm; han er ankommen til Frederiks-værn med Skib og Ladning. Alt er friskt indenborde, og Du kan vente Din Kjøledægge hertil imorgen Aften."

Madame Brandt svarede ikke. Den uventede Glædesesterretning lokkede en Taare frem i hendes Øie.

"Ja, Kone," tog Brandt Ordet; "nu har Du snart Din Vilhelm tilbage; tre lange Aar har han været borte, og selv glæder jeg mig til at see ham. Hvor forandret maa han ikke være bleven?"

"Formodentlig er han omstøbt til en fuldkommen Englænder," sagde Bertha, "han havde allerede Ansats til Spleen, da han var her hjemme..."

"... Og den troer Du, at han skulde have beholdt?" afbrød Brandt hende. "Nei, min Bertha, Wilson har tilskrevet mig, at jeg ikke vil kunde gjenkjende ham, saa forandret skal han være bleven. Harmstrøm har ogsaa forandret sig, men det er paa en egen Maneer — han har ombyttet Ungkarlslivet med den hellige Ægtestand." —

"Hvad Fader!" udbød Bertha. "Er Harmstrøm gift? ... det er da ikke muligt! det var jo et ganske ungt Menneske, da han reiste herfra med Vilhelm." — Disse Ord fremførte Bertha med stigende Rødme, men Faderen besvarede dem kun med et venligt Blik. — Alle vare muntre og glade over Esterretningen

om Vilhelms Tilbagekomst, og Glædesdagen blev en dobbelt Fesddag. Kun Bertha befandt sig ikke vel, og forlod tidlig den lille Kreds med sin altid følelige Søster Lovise. —

Da de kom op paa deres fælles Sovestue, tog Lovise Bertha i Haanden og sagde: „Kjære Bertha, hvorfor er Du saa bedrøvet, saa indekluttet i Dig selv? Alle ere vi glade over at Wilhelm kommer, kun Du er ganske ligegyldig derved. Husk paa, at Du er en voksen Pige og intet Barn.”

„Gud give jeg var et Barn,” udbød Bertha hulkende. „Jeg er kun født til Ulykke, og vilde ønske at jeg var død!”

„Du er en underlig Pige,” tog den fornuftige Lovise til Orde; „hvad fæller Dig? Ere vi ikke Sødestende, og bør vi have nogen Hemmelighed for hinanden? aldrig har jeg seet Dig som i Aften, — hvad er der gaaet Dig imod? Betroe Dig til mig; vi ville dele hinandens Smaasorger.”

Bertha svarede ikke, men kastede sig om Søsterens Hals og græd. Lovise søgte forgæves at trøste hende; Bertha talede ikke et Ord, og da Søsteren havde hjulpet hende med Afklædningen, kyskede hun hende ikke som sædvanligt, men lagde sig paa Sengen, ønskende hende et sagte Sovvel.

Lovise vidste ikke, hvad hun skulde tænke om dette

forunderlige Optrin ; men trøstede sig med, at det vel gik over til om Morgen. Hun slukkede Lyset og udbrod hovedrystende :

„Forunderlige Pige !“

II.

„Her er hvad ei findes udenlands,
Her er Alt jo vort og Intet fremmedt.“
Carl Bagget.

Da Bertha vaagnede den næste Morgen, skyndte hun sig med Paaklædningen, og gik ned, for at finde Lovise, hvem hun traf i Dagligstuen beskæftiget med at tillave Deigen til Vilhelms Yndlingskage. Bertha listede sig sagte bag ved Søsteren, holdt sine smaa, bløde Hænder for hendes Dine, bøjede Hovedet lidt bagover, og trykkede et hjerteligt Kys paa hendes Læber, i det hun sagde: „Tilgiv mig, Lovise, min barnagtige Opførsel igaar Aftes ; det var dumt af mig ; men jeg kunde ikke gjøre for det ; jeg vidste ikke at give mine ueemodige Tanker Lust paa anden Maade, end ved at græde, og selv veed jeg ikke, hvorfor jeg græd. Men nu er det forbi. Jeg stoler paa, Du ikke taler om det, og mit gamle, lystige Humeur har atter indfundet sig. Lad mig nu blot faae Noget at bestille,

for at jeg ogsaa kan have gjort Mit til at fornøie den gode Vilhelm."

"Jeg vidste nok," svarede Lovise; „naar Du fik søvet, saa vare Grillerne borte; og da Du har bedet mig om, ikke at lade Nogen det vide, vil jeg ogsaa tie, dog paa de Conditioner, at Du for det Første ikke bliver saaledes en andengang, og for det Andet, at vi for Fremtiden ingen Hemmeligheder have for hinanden." —

„Det lover jeg Dig," sagde Bertha; „jeg skal beherske mine Følelser, og „for Fremtiden" ikke have nogen Hemmelighed for Dig."

Og hermed endte deres Samtale. Tante Olea kom ind, og Bertha maatte nu, for ikke at være øresløs, udklippe Papiret, hvorpaa Ragen skulde staae.

Aftenen kom, og med den Vilhelm. Alt var i travl Bevægelse. Tante Olea havde sørget for Neveuens Yndlingsretter, og Enhver søgte for sin Deel at gjøre ham Tilbagekomsten behagelig. Med synlig Velbehag dvælede Berthas Blik paa ham. Hun var kun femten Aar da han reiste, og havde af sine Erindringer om ham intet Andet tilbage, end at han var et stille Menneske, indesluttet i sig selv, og næsten kold mod Alle dem, som omgikkes ham. Og hvilken Forandring var der nu ikke skeet med ham. Det stille, melancholiske Menneske havde Vilhelm ladet blive tilbage i Eng-

land, og som en munter, livsglad Yngling var han landet i sit Fædreland, hvor Alt var saa forandret; men dog tillige saa hjemligt. — Det er en underlig Følelse, der griber et Menneske, naar han efter flere Aars Forløb atter gjenseer og betræder de Steder, hvor han er født, hvor hans Familie og Kjære leve, og hvor han selv engang i Tiden ønsker at døe. Det er et Dieblis som faa, uendeligt rigt paa Forhaabninger og Beemodighed, og unegtelig et af de betydningsfuldeste i Livet. Forældre og Sødsfende gjenseer han atter, men i et halvt fremmedt Forhold. Hvor kort Tid han end har været borte, opdager dog hans speidende Øie Forandringer. Sødsfendene mere voksne og udviklede, Forældrene ældre, end han ønskede det. Hvor godt er det dog ikke, bestandigt her i Verden at være samlet med dem, man har kjærest paa Jorden; Tilbagekomsten medfører forunderlige Tanker, hvorimod den daglige Sammenværen kun en enkelt Gang imellem opfylder os med dunkle Aelser, hvis Opfyldelse vi, hvis det stod i vor Magt, vilde ønske at fjerne saa langt fra os som muligt. To gripende Momenter bliver altid Adskillelsen og Tilbagekomsten; ligesaamegen Smerte den første forarsager, ligesaamegen Fryd skjænker den sidste os, selv om der i Mellemrummet ere foregaaede Ting, som vi helst ønskede uskeete. — Disse Følelser gennemstrømmede ogsaa Vilhelm, og

han hengav sig ganske til Gjensynets Glæder; ja, den gamle Brandt maatte selv tilstaae, at en betydelig Forandring var foregaaet hos hans Ville.

„Her har jeg den Ære at forestille Dig min tilkommende Sølgersøn, Assessor Frank, Din Søster Theas Forlovede,” sagde Brandt til Vilhelm da Frank kom. Vilhelm hilste paa ham og gratulerede ham, men der laae noget saa Tvungent i den Maade, hvorpaa han gjorde det, at man tydelig kunde see, det kun var for Høfligheds Skyld, han trykkede Svogerens Haand, og bekræftede saaledes, hvad man saa tidt hører, at man undertiden kan føle en vis Antipathi mod et Menneske, som man aldrig før har seet, og som aldrig har gjort os imod. Det er een af disse Underligheder, som ligge i Naturen og man ikke selv kan gjøre sig Ræde for, hvorledes den er opstaaet og hvorledes den kan fæste Rod i Sindet. Dertil kommer, at jo mere man omgaaes med det Menneske, som allerede det første Syn har indtaget os imod, desto større bliver Modbydeligheden, ja, udarter ikke sjældent til et stille Had, som man ikke formaaer at skjule, og som yttre sin Kraft paa en fæln, men for den Paa-gjældende krænkende Maade. — Saaledes var det ogsaa med Vilhelm; Frank forekom ham saa modbydelig, at det ærgrede ham at see denne Hjærteagne Thea.

Bed Aftensbordet udbragte Brandt en Skaal for

Wilhelms lykkelige Hjemkomst, og ved samme Leilighed opfordrede Frank Wilhelm til at forædle det stiftede Bekjendtskab ved at drikke Dus. Taus stængede Wilhelm sin Arm omkring hans og uddrækt sit Glas; men istedetfor, som Skik og Brug er, at kysse sin Dusbroder, kyskede han Bertha, som sad ved hans anden Side.

Frank indsaae ikke det Bittre heri, og antog det for en overgIVEN Spøg.

Siden Assessoren var kommen, var ogsaa Conversationen bleven koldere og Livligheden aftagen; Wilhelm fandt sig fremmed i sin Families Omgivelse og takkede Gud, da hans Moder tidligere end sædvanligt reiste sig fra Bordet, for at hendes Søn kunde faae Ro til at udhvile sig efter Reisen — Imorgen skulde han fortælle.

Wilhelm anbefalede sig og gik op paa sit Værelse, hvor den flinke Tante havde sat Alt i den samme Orden, som før hans Afreise; dog een ny Ting fandt han: et broderet Pibebræt behængt med smukke Meerflumspibebeholdere — en Opmærksomhed fra hans Søstre.

Vi ville ikke forstyrre ham i hans Barndoms Erindringer; men flytte ned til Dagligstuen, hvor Familien endnu var samlet, med Undtagelse af Frank. Den gamle Brandt, røg sin Pibe og talte med sin Kone

og Svigerinde, medens de tre Søstre sadde i et andet Hjørne af Bærelset og smaasnakkede.

„Veed I hvad jeg troer,” begyndte Bertha, „Wilhelm synes bestemt ikke videre om Frank.”

„Jeg er af Din Mening,” sagde Lovise; „thi saavidt jeg bemærkede, blev Wilhelm forstemt lige fra det Dieblis Frank kom. Selv denne Dusdriften var ham imod, og ikke en eneste Gang hørte jeg ham sige Du til Frank, uagtet denne tidnok erindrede ham derom.”

„Det er da forunderligt,” indvendte Thea, „hvad kan Wilhelm vel have imod ham?”

„Det maa han selv bedst vide, gode Thea,” svarede Lovise; „fordi Du nu har fundet Behag i ham, derfor er det jo ikke sagt, Alle synes ligegodt om ham. Frank er vistnok et meget godt Menneske, men der ligger noget forunderligt, Noget, jeg veed ikke hvad, i hans Ansigtstræk, der frastøder, istedetfor at tiltrække.”

„Men i det Hele taget,” sagde Thea; „er han dog ret smuk; hans romerske Næse, hans hvide Tænder og smaa Fødder... Vi have aldrig talt rigtigt sammen om ham, nu have vi Tid; Fader er dybt inde i England med Moder og Tante, og sliig I mig nu Eders upartiske Dom om ham. Du, Bertha, pleier altid at være saa aabenhjertig, lad mig nu høre, hvad Du synes om ham.”

„Ja, Thea,” svarede Bertha, „der kan kun være een Dom om ham. Han er styg, gammel, men vist af en god Character.” — „Berthas Dom var kort,” sagde Lovise. — „Og god, var det ikke det Du meente?” tilføiede Thea.

„Nei, der har Du ikke saa ganske truffet min Mening,” svarede Lovise.” — Jeg er kun nitten Aar og min Indsigt i en saa critisk Sag kan vel ikke være synderlig bedre end Berthas; men Du skal dog høre, hvad jeg mener. Frank er ikke smuk, men er det da ene og alene Skjønheden, man skal see hen til? Du har nu efter den Overveelse, som er nødvendig, førend man gjør et saa vigtig Skridt, skænket ham Din Haand; — Verdens Dom bør Du ikke tage Hensyn til, og allermindst, naar det er Forskjellen i Aar og Alder, der udgjør Hoved = Disputen. Du bliver vist nok lykkelig med Frank, lad Gud sørge for det Dørlige.”

„Ja, han vil det,” sagde Thea. — „Jeg har opfyldt mine Forældres inderligste Ønske, og det er et Barns første Pligt.” — Og hermed forlod hun sine Søstre, ønskede Alle en god Nat, og gik op paa sit Værelse. De Andre fulgte hende snart, og paa Glæget tolv hvilede hele Familien i Søvnens Arme, spottende Vinterens Sne og Kulde under den bløde Ed = derduunsdyne. — Dog nei, Sønnen havde ikke beme-

stret sig dem Alle. Paa Vilhelms Bærelse var Lyset endnu ikke slukket, og selv gik han med afmaalte Skridt op og ned ad Gulvet, indviende en af Meerskumspiberne med ægte Liverpool. De alvorlige Tanker, som krydsede i hans Hjerne, overtraf af og til hans ungdommelige Pande med mørke Skyer. Han overtænkte sit forrige Liv, og afslagde, saa at sige, et Regnskab med Himlen. En større Virkekreds skulde nu aabnes for ham — han var bleven Faderens Compagnon. — Over en Time vedblev han sin afmaalte Gang, da Lyset, som slukkedes i Stagen, vakte ham af hans Betragtninger. Han gik hen til Vinduet og saa op til Himlen, der ganske fordunkledes af Sneen, der faldt ned i store Masser og udbredte sit Dødsningelagen over den sovende By. Længe stod han saaledes og lod sin Tankegang dvæle ved Fortidens Minder, der ofte ere saa søde, ofte saa bittere.

III.

„Dock — fast allt ej må nås är bemödandet skönt, ty i
 lifvet
 sträfbandet sjelf är sitt mål, när det gäller, hvad ädelt
 och stort är.”

E. Tegnér.

I en hvid Morgenkjole med Papillotter i Haaret, hvilende den ene Fod paa en Tabouret, laae Thea paa

Sophaen. Hendes Sind var i stærk Bevægelse, og hvis Dinene ere det Lyshav, hvori Sjælens hemmeligste Følelser affpeile sig, vilde man finde en forunderlig Blanding af Beemodighed og Kraftløshed i Theas.

For at kunne udgranske en ung Piges Character, maa man betragte hende, naar hun er alene, eller troer at være det. I Selskabslivets brogede Brimmel kan man aldrig vente at finde hende i sit rette Element. Den Aande, som gjennemtrænger hende i dette, er for det meste et overspændt Foster af Conveniens og Forsængelighed, fremkunstlet Stivhed eller paatagen Naivitet. Naar hun derimod er alene, da ere alle de naturlige Farver borte; der er Intet hun behøver at genere sig for, og først i disse uforstyrrede Dieblkke finder hun sig fri i Ordets strengeste Forstand, og formaaer at give de Tanker og Følelser Luft, som saa tidt indtage en ikke ubetydelig Plads i hendes Hjerte, og udgjøre hendes største Glæde, uforstyrrede af Andre, at kunne tolke for sig selv. — Til disse Haabets usikre Drømmerier havde Thea helliget denne Morgen, og forglemmende Alt om sig, hengav hun sig til dem med et elskende Hjertes hele Fyrighed. Et nyt Liv havde aabnet sig for hende ved Forbindelsen med Frank, og trods Berthas umilde Dom over ham, svigtede den Characterfasthed, som hun virkelig besad,

hende heller ikke nu. Ingen havde tilforn gjort hende opmærksom paa den Forstjæl, som herskede imellem hende og Frank, og selv havde hun først nu tænkt paa at anstille en Sammenligning. Vel viste der sig i denne nogle Skyggepuncter, men hun maatte dog indrømme sig selv, at det var mere end Agtelse hun nærede for ham. Hun indsaar, at Lovise havde Ret da hun sagde, at Verdens Dom ikke burde bekymre hende, naar hun blot blev lykkelig med ham. Hun ønskede og haabede det — Fremtiden vil vise om hun bedrog sig eller ei. —

Med Berthas Komme bleve hendes Selbreflectioner afbrudte.

„Men min Gud,” udbroød Bertha; „er Du ikke paaklædt endnu. Du, som ellers pleier at være En af de første, der er i Tøiet, ligger her nok saa net i Din Morgentjole paa Sophaen. Skynd Dig, vi skulle kjøre en Tour ud ad Drammensveien i Bredslæde. Vilhelm og Fader tage med, og vi ville vist komme til at more os fortræffeligt.”

„Tager Frank med?” spurgte Thea.

„Gud! hvor Du er distrait,” svarede Bertha. —

„Du veed jo ligesaa godt som jeg, at han aldrig har nogen Tid om Formiddagen, det er saamæn godt, at Du kan have ham hos Dig om Aftenen.”

„Ja, Du snakker; . . .” men Thea fik ikke ud-

talt, Bertha lagde sin Haand paa hendes Mund, og bad hende blot om at klæde sig paa. — „Jeg skal hjælpe Dig,” sagde hun. — „Du vil vel have den grønne Merinos paa, den sidder saa godt i Livet, og vi maae dog pynte os lidt for Vilhelms Skjold. Men det siger jeg Dig, den nye Raabe maa Du ikke tage paa, den gamle med Foerværket er god nok til en Glædefart.”

Og hermed løb Bertha hen til Klædestabet og udtog Kjolen og Raaben.

„Men hvor den Strimmel sidder forkeert!” udbrød Bertha. — „Du har ingen Smag for at pynte Dig idag. Ellers pleier Du at blive muggen og stødt, naar en Fold ikke falder, som Du vil have det. — Dog” — afbrød hun sig selv — „jeg huskede ikke paa, at Du var forlovet; nu behøver Du ikke at pynte Dig for nogen Anden end Frank, og han er vist ikke saa vanskeligt at tilfredsstille i det Capitel; ja jeg tør vædde paa, at han bestemt ikke veed, hvilken Kjole Du havde paa, da han friede til Dig.” —

Thea kunde ikke andet end lee over Søsterens Spøg, og Berthas Hensigt var opnaaet. Selv kunde hun nok engang imellem see suurt, men det var en Pest for hende, naar Andre gjorde det. — Med Paaklædningen vare de snart færdige, kun om een Ting vare de ueens: Fodtoiet. Bertha vilde at Thea

skulde tage laadne Støvler paa, hvilket ogsaa var det rimeligste, med Hensyn til den kolde Aarstid; men dette vilde denne ikke, idet hun forsikkrede, at Foden tog sig meget smukkere ud i de Prynels. — Efter adskillig Frem- og Tilbagedisputeren, tog Thea de Prynels paa, hvorimod Bertha kjørte med de Laadne. —

Nogle Dage efter den ovenfor omtalte Slædefart gik Bogholder Jansen op og ned ad Gulvet paa Brandts Contoir og talte halvhøit med sig selv. — „Nye Herrer, nye Methoden,” sagde han blandt andet; „før have vi ført vore Bøger efter det simple Bogholderies Regler, nu skal det være det dobbelt-italienske. Ja, ja, det er dog til Fordeel for nogle Mennesker. Papirhandleren skal da ogsaa leve, og for sin Part saae han vist gjerne, at Høkerne indrettede deres Regnskab efter den italienske Maneer. Hvad jeg bruger eet Ark til og indfører under een Conto, skal Hr. Vilhelm have ti Ark til, om det endda forslaaer. Jeg har nok hørt tale om dette Bogholderi, men aldrig skjottet om at trænge ind i dets Hemmeligheder. Jeg tænker som saa: i tyve Aar har Du ført Brandts Regnskaber paa den simple Maade, en Forandring heri kunde lede til flere, og deri har Brandt været enig med mig. Lad nu Hr. Vilhelm føre sine Bøger, som han vil, jeg fører mine efter mit Hoved; det kan være lige rigtig, hvilken af Delene man saa anvender.” — Det var

omtrent Indholdet af Bogholderens Monolog; han var en Mand af den gamle Verden, og som saadan hadede han alle Reformer, og dertil regnede han det dobbelt-italienske Bogholderi; — det var det Samme for ham, som Dampskibet for Coffardcaptainen. — Men hvad end Jansen meente, yttrede han dog aldrig Noget, hverken for Brandt eller Vilhelm. Den eneste Tilhører, han undertiden havde ved disse sin Tænkefriheds høirostede Udbrud, var en gammel Contoirbetjent, hvis Bestilling alene bestod i at copiere Breve og addere. Større Forretninger kunde ikke betroes ham, da han hørte til den Classe af Mennesker, der gjerne, naar de kunne komme til det, drukne Verdens Sorger og Bekymringer i det fulde Glas. Den Dag Jansen tvrede mod det italienske Bogholderi, havde Branner — saaledes heed Contoirbetjenten — en dygtig Pidsk, og da han just havde faaet noget at høre af den Førstes Monolog, tog han da ogsaa Ordet med en hæs Stemme.

„Ja, er det ikke det jeg siger? Det er noget dumt Tøi, dette Dobbelte, indviklet som bare Fanden. Jeg, som nu i saa mange Aar har talt sammen, multipliceret og divideret og seet saa mangfoldige Salrækker, blev ganske perplex, da jeg fik Die paa Hr. Vilhelms Beregninger, Huusholdnings-, Bageri-, og Bryggeri-

Gontotr. Ja, havde jeg ikke havt en lille een paa Lampen i Forveien, var jeg bestemt besvimmel.

„De taler hen i Taaget,” svarede Jansen. „Hvor det er Skade for Dem, at De er saa forfalden.”

„Jeg forfalden!” udbød Branner. „Nei Hr. Jansen, jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at det ikke forholder sig saaledes. Det gaaer med Dem og mig som med det enkelte og dobbelte Bogholderi. De fører det Simple, og drikker kun en enkelt Gang imellem en Dram, jeg derimod anvender det Dobbelte, det vil da sige i spirituos Henseende, og drikker hvergang jeg tørster, og hvergang jeg fryser. Det er mit Livsprincip, og maa jeg ikke drikke, kan jeg ikke leve.”

„Ja, drikke og drikke ere to,” sagde Jansen. — „Har De copieret Brevene til Dagsposten?”

„Kommer strax, Hr. Jansen, kommer strax. Jeg skrev lidt skjævt og maatte radere. Forsinkelse, siger jeg Dem, fra alle Sider, og saa dette fordømte Dobbelte; men pruh, der kommer Hr. Dobbelisten. Na, vær saa god, allerbedste Hr. Jansen, at copiere disse Breve, der ere ikke flere end tretten, det ene har jeg fuldstændigt, som det sig hør og bør, indført. . . Copier saa, jeg beder Dem, efter det Enkelte, jeg skal imidlertid tælle op efter det Dobbelte.”

Jansen tog Brevene og satte sig ved Pulten, rygende paa Hovedet over sin Undergivnes Langsomhed.

— Ogsaa Vilhelm, som kom til, tog fat paa sit Arbejde, og den Stillehed som er nødvendig paa ethvert Contoir, herskede nu ogsaa paa Brandts. Branner var især ivrig i Tjenesten — han talte jo ogsaa op efter det Dobbelte — ikke undladende af og til at kaste et Sky Blik til Dobbelisten, saaledes kaldte han Vilhelm.

„Jeg har revideret Facturen og calculeret Priiserne,” sagde Vilhelm til Jansen; „vil De behage at gennemsee den.”

„Det behøves vist ikke,” svarede Jansen, „naar De har gennemgaaet dem, da er min Revision unødvendig; dog, hvis De befaler det, skal jeg være til Deres Tjeneste, naar jeg har copieret disse Breve.”

„Befaler det,” gjentog Vilhelm, høiligen forundret over den ærbødige Tone, hvori Jansen havde udtrykt sig. — „Nei, det kunde vist aldrig falde mig ind, at befale Dem Noget; dertil er De for gammel og jeg for ung. Jeg har derimod en Bøn til Dem, som jeg haaber, at De ikke afflaaer mig.”

„Deres Bøn skal vistnok ikke møde noget Afslag fra min Side, og staaer det til mig, skal jeg gjøre Alt for at opfylde den.”

„De er min Faders Ven,” begyndte Vilhelm; „og har i mange Aar været hans tro Medarbejder i de Vanskeligheder og critiske Tilfælde, som Handelsstandens Liv og Virksomhed medfører. De kjender

ham vistnok saa godt som Nogen, og veed, at han besidder en oprigtig Character og et fortræffeligt Hjerte. — En Søn af denne Mand beder Dem om Deres Venstabs. Vel er der en stor Forskjel imellem os; De er en aldrende, med Livets forskjellige Stillinger bekendt, Mand, hvorimod jeg saa at sige nylig har sat min Fod ind i Verden. Men denne Ulighed beder jeg Dem ikke see hen til, og jeg skal føle mig stolt ved, at den Mand, som min Fader skjænkede sin fuldkomne, vistnok aldrig misbrugte Fortrolighed, ogsaa kalder mig sin Ven.”

„De er et godt Menneske,” svarede Jansen med Venlighed. — „Jeg har kjendt Dem fra Deres spædste Barndom, og føler mig smigret ved Deres Tilbud. Hvad jeg er og har været for Deres Fader, skal jeg ogsaa være for Dem. Min Erfarenhed bør jeg vel ikke rose mig af; men dog troer jeg, at med Hensyn til Handelsaffairer, har jeg erhvervet mig adskillige Kundskaber, som det skal være mig en Glæde at kunne bibringe en Søn af den Adle, som jeg i Mod- og Medgang har lært at kjende, som en trofast og oprigtig Ven. Deres Fader har vistnok ikke handlet urigtig i at dele sine Affairer og sin Formue med Dem, han har gjort Dem til sin Compagnon, og De har gjort mig til Deres Ven. Paa Contoiret er De min Supérieur; men naar vi efter en velanvendt

Dag samles med hinanden i Familietredsen, da er Forretningsforholdet opløst....”

„...Nei, ikke saaledes,” afbrød Vilhelm ham.—
„Intet Forretningsforhold bør adskille os, De maa være min Ven til alle Tider. Det var den Bøn, jeg havde til Dem, og som De lovede ikke at afflaae.”

„De kan være overbevist om, at jeg skal være Deres Ven til alle Tider,” svarede Jansen, „men forøvrigt bliver det, som jeg har sagt.”

Med disse Ord rakte han Vilhelm Haanden og tog atter fat paa Copibogen.

Branner havde under hele Samtalen siddet med Pennen i Haanden og lyttet til. Da den var endt, averterede han Pennen, lagde sine Papirer i Skuffen og forlod Contoirret, høiligen forbittret paa Vilhelm, fordi han ikke havde bedet om hans Vensteb. Da han kom ned i Kramboden, gav han sin Brede Lust, just ikke i de mildeste Udtryk. Man udloø ham naturligvis; men det var han saa vant til, at det slet ikke bragte ham mere ud af Concepterne, end han var i Forveien. —
„Skjænk mig blot en lille Cognac,” sagde han til Kramboddrengen; „saa blæser jeg baade Dobbelisten og Bogholderen et Stykke!” —

IV.

„De svandt, de svandt, de blide Barndoms Dage;
 Min Rolighed, min Fryd med dem svandt hen.
 Jeg kun Grindringen har nu tilbage,
 Gud! lad mig aldrig, aldrig tabe den.”
 Jens Baggeseu.

„Hvorledes har Du moret Dig?” spurgte Bertha Vilhelm, da han Nytaarsaften kom fra Theatret, hvor han havde overværet en Forestilling af „Østergade og Vestergade.”

„Jeg har ikke moret mig,” var Vilhelms Svar, „derimod har jeg ærgret mig i højeste Grad!”

„Ærgret Dig over det Stykke!” udbød Bertha; „det skal jo være udmærket, og har gjort overordentlig Lykke saavel i Kjøbenhavn som her.”

„Paa Stykket har jeg aldeles Intet at klage,” svarede Vilhelm; „men derimod paa mine Landsmænd. Er det ikke en Scandale for Normændene at lønne danske Skuespillere? Er det ikke paa en Maade at parodiere sig selv? Det maa krænke enhver nationalstolt Mand at see Staten underholde en Troup Udlændinge alene for vor Fornøielses Skyld. Forbindelsen med Danmark er opløst, og det forundrer mig i Sandhed, om ikke Norge selv skulde kunne opfostre Kunstnere, uden at behøve at forskrive dem fra Kjøbenhavn, og ovenikjøbet tage til Takke med hvad man behager at sende os.”

„Det er aldrig værdt at tage saa tortig paa Bei for den Tings Skyld,” sagde Brandt. „Nu have vi ingen norske Skuespillere og maae tage til Takke med de danske. Den Tid kan vel ogsaa komme, da vi kunne faae vore egne til at spille Comoedie for os. Slaae Du Dig blot til No, og ærgre Dig ikke over Dine Landsmænds upatriotiske Følelser. Du kan være vis paa, hvor det i vigtige Tilfælde gjælder om at handle, der staaer Normanden ikke tilbage, hverken for de Danske eller nogen anden Nation.” — Den sidste Sætning udtalte Brandt med Eftertryk; det var hans Hjertes oprigtige Mening, han udtrykte i simple Ord, og Enhver maa indrømme deres Rigtighed. Normændene ere en ædel Nation. Fædrelandskjærlige som Faa, finde de kun Behag i, hvad der ligger dem nærmest, og hvad ligger vel Mennesket nærmere end hans Fædreland? Gæstfrie og forekommende mod Fremmede hade de Alt, hvad der bærer Navn af Etiquette, og som deres Forfædre elste de den selvstændige Frihed over Alt. Kun sjelden vil man i Udlandet træffe Normænd, der ikke ønske at dø imellem de Klipper, hvor de første Gang saae Lyset. Have de end samlet Rigdom og Hæder, Glands og Ære, naar det stunder hen ad Opførsningens Dieblis, kalder dog det kolde Norden med mangfoldige Stemmer dem til sit Granitbryst. — Dog, Normændenes Character

og Sindelag ere noksom bekjendte. Hvad vi have at tilføie, skal blive afhandlet i et af de følgende Afssnit, og derfor tilbage til Brandts. —

Det var Nytaarsaften, at Wilhelm havde været i Theatret og ærgret sig. Hvorledes han gav sin Uergrelse Lust da han kom hjem, have vi erfaret, og der staaer nu kun tilbage at berette, hvad der videre tildrog sig paa Aarets sidste Dag.

Da den gamle Brandt havde afbrudt sin Søns Udfald mod de danske Skuespillere og sine Landsmænds upatriotiske Følelser, taug Wilhelm vel stille og indgik, af Afgtelse for sin Fader, ikke i Details med ham; men fik dertimod fat paa Secretair From, hvem vi kjende fra Begyndelsen af Fortællingen. Det var en Mand, som man kunde faae det med hvorledes man vilde, og naar man blot frist væk titulerede ham „*Mr. Secretair,*” kunde man vente, aldrig at blive modfagt. For ham udviklede Wilhelm sine Planer, og Secretairen var fuldkommen af hans Mening. Wilhelm viste ham i Anden det Nyttige af et Conservatoriums Anlæggelse i Christiania, hvori norske fødte Dreng og Piger skulde opdrages til den theatraliske Stand; — kort, indtog saaledes Secretairen for sig ved den Tillidsfuldhed, hvormed han betroede ham sine Projecter, at denne forsikrede, hvis han kunde være saa heldig at blive udvalgt til Storthings-

repræsentant, skulde, næst efter en brillant Proposition, angaaende flere Reductioner i Statshuusholdningen, Anlæggelsen af et Conservatorium, være det Første, han bragte paa Bane.

„Til Bords! til Bords!“ lød det fra Sidesæderne, og man ilede til Spisestuen, hvor Bordene vare dækkede efter Tante Oleas Arrangement.

Nytaarsaften pleiede altid hos Brandts at celebreres med større Høitidelighed, end Aarets andre Høitider, og et lille udvalgt Selskab havde ogsaa denne Aften forsamlet sig hos den værdige Familie. I Munterhed og Glæde henrandt Tiden, og inden man anede det, lød Midnatsklokken. Ved dens sidste Slag reiste Brandt sig og sagde: „Mine Venner! Aaret er en høitidelig Gæst, naar det indfinder sig. Det gamle er lagt tilbage, og jeg troer med Sandhed at kunne sige: lykkeligt. Det nye staaer for Døren, og hvad det bringer med sig, ere vi for kortsynede til at udgranske; men dog skal Intet afholde os fra at begynde det med samme skyldfri Glæde, som vi endte det sundne. Løsm Oders Glas paa det nye Aars Fødsel, Champagnen er offret paa det gamles Grav. — Og nu afsted til Munterhed. Enhver tager sin Dame og følger mig.”

Med disse Ord reiste Brandt sig, bød sin Kone Armen, og gik ind i den store Sal, fulgt af de Døriges.

Sele dette Bærelse var drapperet med Grønt, og næsten fra hver Dvæst nedhang couleurt Glaslamper, hvilke ved Straalebrydningen mod Grantræerne frembragte en magisk Belysning. For at Illusionen ikke skulde forstyrres, var Gulvet overstrøet med Granbar, og det Sele tog sig saa smukt ud, at, hvis man ikke vidste det, skulde man virkelig troe sig hensat i en naturlig Løvhytte. I Midten af Salen stod et Bord, paa hvis Damastes Dug smaa Nytaarspresenter vare henlagte, hvilke ved Lodtrækning bleve fordeelte iblandt de Tilstedeværende. Disse Foræringer bestode af indenlandske Fabricata: saasom Seljeknive, Gaffer og Skeer af Baldbirk, forarbejdede af norske Bønder; nogle Snustobaksdaaser og Pibehoveder, meget smukke udstaarne af en Gaardmand fra Nøraas. Til disse Sager kom endnu nogle Glas = Snurrepiberier, forestillende allehaande Pillerier, og blæste med den Finess, som udmærke de Ting, der blive leverede fra de norske Glashytter. Til alt dette havde Vilhelm føiet to smukke engelske Staalstik, bestemte for Thea og Lovise.

„I Ældste bør vel have Fortrinet,” sagde han, „da jeg ikke har flere end disse to.”

„Gaaer jeg da Intet?” spurgte Bertha.

„Kom til mig paa mit Bærelse imorgen tidlig,”

svarede Vilhelm; „da skal Du nok faae Noget, der vil glæde Dig mere end et Staalstik.”

„Er det ogsaa Engelsk?” spurgte hun.

Vilhelm bekræftede det, og Bertha tænkte over, hvad det vel kunde være, idet hun ikke undlod at presse Broderen flere Gange, for at faae det at vide; — men han var ubønhørlig.

„Siden Du da endelig ikke vil ud med det i Aften,” sagde hun; „saa faaer jeg vel slaae mig til Taals; men det forsikkrer jeg Dig, at jeg aldrig nogensinde har været saa nysgjerrig.”

„Du er en lille Nar, Bertha,” svarede Vilhelm; „men glem nu ikke at komme; og lad os saa drikke Selskabets Skaal og slutte for i Aften; Klokken er allerede mange.”

Den, der ikke forglemt sig næste Morgen, var Bertha. Paa Slaget ni stod hun udenfor Broderens Dør.

„Maa jeg komme ind,” sagde hun, idet hun bankede paa.

Vilhelm aabnede Døren, og hun traadte ind. —

„Du kommer betids,” sagde Vilhelm smilende. „Var Du bange for, at jeg skulde gaae ud, før end jeg havde opfyldt mit Løfte?”

„Det just ikke,” svarede Bertha; „men Du veed nok, at en god Ting kan man aldrig faae tidsnok at vide, og je kan da aldrig troe andet, end at det er

en behagelig Overraskelse, Du vil berede mig. Man kan have sine Anelser, saavel om lykkelige som ulukkkelige Hændelser, og uagtet jeg ei er overtroisk, gennemfoer der mig dog, allerbedst som jeg laae i Nat, en forunderlig Tanke, og jo mere jeg grublede over den, desto klarere og tydeligere blev det for min Sjæl, at det var en glædelig Tidende, Du vilde bringe mig. Ja, selv i denne Stund har Haabet ikke forladt mig, og nu maa Du heller ikke lade mig være længere i Ubished."

"Nei, det var Synd, hvis Du skulde være det," sagde Vilhelm. — "Din Anelse har været rigtig. Her ere Beviserne."

Bertha tog Brevet, som Broderen rakte hende, læste Udskriften og styrtede sig om hans Hals.

"Tak, kjære Vilhelm," fremstammede hun; "det var den bedste Gave, Du kunde skjænke mig paa Aarets første Dag, en Gave, som alle Englands Staalstik ikke kunne opveie!"

Og hun kyskede Broderen og forlod ham.

Vilhelm stoppede sin Pibe og sagde ved sig selv: "Bed Gud! hun fortjener ham!"

Ikke Alle havde saa glade og veltillfredse holdt deres Indtog i det nye Aar, som Brandts. I Vatterland, en af Christianias Forstæder, finde vi i et

lidet Huus en ung Kone og hendes tvende Børn forsamlede ved det tarvelige Aftensmaaltid. Det Bærelse, de beboede, var ligesaa simpelt som deres Klædedragt. Et lille Chatol, nogle Stole, et Fyrretræes Bord og en stor Seng udgjorde hele deres Bohave; men den Orden og Reenlighed, som gjør Simpeltheden elskværdig, svævede ogsaa her over enhver Gjenstand. Selv om det saa var Gulvet rivaliserede det i Hvidhed med Sengeomhængen og de nedrullede Gardiner. — Med saare Lidet kan et Menneske være fornøiet i denne Verden; Rigdom og Ære skabe ikke altid den sande Lykke. Beltilsfredshed med sine Kaar og en enkelt Gang uskyldig Fornøielse efter Arbejdet, gjør Livet til en glædelig Tilstand for os, og naar vi blot selv ere gode, føle vi heller ikke i vort Indre nogen bebreidende Stemme, som afholder os fra at hengive os til Hjertets naturlige Impulser og Følelser, der, i Bevidstheden om, at vi ere virkelig lykkelige, fremtrylle de reneste Glæder for vort Blik. Men forbitterer derimod Kummer og Modgang det Lidet, som vi ved Sparsommelighed og utallige Drosselfelser have erhvervet, da er vistnok Døden den bedste Lykke, der kan sendes os, idet den tillukker vort Øie og vor Mund for dette Liv, og forhindrer os fra at udbryde i bittere Klagemaal og gaae i Rette med ham, som Intet foretager sig uden i de viseste Hensigter, og som altid

har vort Gavn for Die, hvad enten han hjem søger os med Niddom og Medgang eller Kummer og Glendighed.

Madame Hjort — saaledes ville vi kalde den unge Kone — kunde man med Føie henregne til den sidste Klasse. Paa hendes Ansigt kunde man ved det første Diekast læse, at hun havde prøvet Verden og dens Gjenvordigheder. De dybe Træk paa de blege Kinder og den i en ungdommelig Alder furede Pande vidnede om Sorg og Græmmelse. Et særegent, høist paafaldende Smil, som undertiden spillede om hendes Mund, syntes at sige os, at hun leed — skyldig eller uskyldig, det kunne vi ikke afgjøre. Man veed, at der kan ligge en heel Verden i et Smil, denne vore Følelsers Tolk, vore Sorgers og Glæders Tilkjendegiver, som forandres paa saa mangfoldige Maader efter Tid og Omstændigheder. Hvor ofte forraader det ikke, hvad Hjertet neppe vover at tilstaae for sig selv, og hvad Læben ikke formaaer at fremstamme? — Dette paafaldende Smil hos Madame Hjort, bemærkede man især, naar hun useet af sine Smaa betragtede dem. Denne Nytaarsdagsaften havde det allerede flere Gange viist sig; men dog aldrig i saa høi en Grad, som da den Yngste af Børnene sagde til hende:

„Lille Moer, har jeg vel havt nogen Fader? Forleden Dag spurgte Naboens Christian mig, hvad min Fader heed, og da jeg saa svarede ham, at jeg ikke

vidste det, lød han af mig; — men da kan Du troe, at jeg blev vred og sagde, at jeg slet ingen Fader havde: — og var det ikke rigtigt?" — Da han havde fremført de sidste Ord, klyngede han sig fast til Moderen og saae hende dristigt ind i Diet, ligesom han vilde læse en Tilstaaelse eller Bekræftelse i hendes Blik om det Rigtige i sin Handlemaade. Men Moderen svarede ikke, det forunderlige Smil overtrak hendes Ansigt, saa at den Lille blev ganske forskrækket. Dog det Hele var kun et Par Secunders Værk. Hun fattede sig snart, tog Barnet i sine Arme og sagde: „Hvis Nogen for Eftertiden skulde spørge Dig, hvem Din Fader er, da svar: det er Gud!"

„Ja, lille Moer, det skal jeg," svarede han. „Men nu maa Du ikke græde, det var ligesom jeg havde gjort Dig Fortræd, eller kænste ere der Andre, der have været stemme imod Dig. — Ja, lad dem blot blive til jeg bliver stor, saa skal jeg prygle dem."

„Fy, lille Anton," sagde Moderen, „Du maa Ingen prygle, selv om Du skulde blive nok saa stor. Hvor falder Du ellers paa, at Nogen skulde have gjort mig Fortræd, det maa Du ikke troe; men alle Mennesker paa den store Jord kunne jo ikke være lige fornøiede og lige veltilfredse."

Det kunde den lille Anton ikke begribe, han syntes det var underligt, og hans Søster Trine ligeledes.

Da Klokken var halv ti hvilede begge de Smaa i hinandens Favn i den store Seng, og drømte vist om det Sukkergodt, som deres Moder havde lovet at købe til dem den næste Dag.

Hun derimod havde taget fat paa Biblen, af hvilken hun andægtig og from hengiven syntes at ville udsuge den Trøst og Beroligelse, som Verden havde negtet hende. Og aldrig kunde hun vist have betroet sit Hjerte til en mere deeltagende Trøster. Ved 6 Cap. 27 Vers i Jobs Bog standsede hun, og kastede et Blik fuldt af moderlig Æmhed paa de smaa Sovende. Hun reiste sig derpaa, lagde Biblen omhyggelig ned i den øverste Chatolskuffe og gik hen til Sengen. Sagte kyskede hun de Smaa paa Kinden af Frygt for at vaagne dem, og betragtede dem længe med taarefyldte Øine.

„I Stakler!“ sukede hun. — „I skulle lide for Eders Moders Brøde. O, Gud! hvis det er Din Villie, da tag dem heller til Dig i Din Himmel, før end de faae Smag paa Livet og dets Glæder. Hvis de skulde vandre vild fra Dydens Vej, store Gud! før saae jeg dem i Graven. Min Time er ikke langt tilbage, og naar jeg først er død, hvem skal da tage sig af mine Smaa? hvem skal pleie dem, hvis de blive syge? Medmenneskene?! nei! der er Ingen, som antager sig de Forældreløse uden Gud

Ham, med hvem jeg har vovet at gaae i Nette! Tilgiv mig, min himmelske Fader! jeg veed, at Du ikke vil forlade dem, Du vil skjænke dem Din Fred og Gusvaelse, naar de blive forstedte af deres Medmenneſker! til Dig betroer jeg mine Børn, de ere uskyldige som jeg eengang var! hør den Angrendes Bøn! skjænk dem Din Naade!" —

Taaresfyldt hvilede hendes Hode paa de slumrende Engle; de vare det eneste Vaand, som fængslede hende herved; og saalænge hun formaaede det, tilhørte hendes moderlige Omhed og Pleie dem. Men hvis hun nu døde? — Da vilde hun være deres Forbeder ved den Almægtiges Throne, og Gud vilde vist høre hendes Bønner; thi han er jo Kjærlighed. —

"Glædeligt Nytaar!" lød det bag ved hende.

Hun vendte sig om, og saa en Stikkelse staae noget bortfiernet fra sig.

"Tak, kjære Carl," svarede hun. — "Jeg har staaet og seet paa mine Smaa, og ikke lagt Mærke til Dit Komme."

"Helligere Pligter afholdt Dig derfra," svarede Frank; thi ham var det; "og det var smukt af Dig. Du lever kun for Dine Børn og finder deri Din skjønneſte Tidsfordriv. Med Guds Hjælp skal ogsaa dette Aar blive glædeligere end noget af de foregaaende. Du veed, hvad jeg har lovet Dig, og vær vis paa,

at har det end været længe med Opfyldelsen, skal den ogsaa nu desto sikkrere gaae for sig."

"Inden den syttende Mai?" spurgte Madame Hjort. — "Erindre det Datum, det har bragt os saa megen Glæde, men dog mere Sorg. Vil Du love mig, at det skal skee inden den Tid? Frank! betænk, at mine Børns Vel, mit Liv, og fremfor Alt Din hele tilkommende Lykkeligbed afhænger deraf."

"Jeg lover Dig det," svarede Frank; "inden Mai Maanedes Udgang skal jeg opfylde mit Løfte."

Længe samtalede hun og Frank, og først Klokken eet skiltes han fra hende. Hun græd da han gik, og selv da hun havde klædt sig af, blev hun længe siddende og stirrede paa den lange Søvlspaan, som krummede sig i Spædelysset. Da Bægteren raabte to, sprang hun pludselig op, slukkede Lysset, og ilede i Seng, skjælvende af Kulde.

Sønnen udøvede sit Herredømme over det trætte Legeme, og snart slumrede hun ind. Phantasien med sine gyldne, bedrageriske Drømme, fremtryllede hendes Barndomsdage, og viste hende Alt saa smukt og saa henrivende. Alt var Glæde og Fryd; Knoppen var endnu ikke modnet paa sin Stengel, den trængte til Lys og Varme og maatte omhyggelig passes og pleies før den kunde naae Fuldkommenheden, og som en udsprungen Blomst vise sig i sin fulde Pragt,

naar Barndommens Teppe blev draget til Side, og Modenhedens Dieblig var for Haanden. Et tæt, uigjennemtrængeligt Slør hvilede over Indgangen til det egentlige Livs Skueplads. Snart vare Barndommens Dage henrundne, og Planten, som var fredet under Gartnerens Pleie og opelsket under hans Tilsyn, stod overladt til sig selv i den utallige Brimmel, følede sig fremmed og forladt førend Culminationspunctet var naaet. Men dette udeblev ikke længe. En mørk Dæmon viste sig i Baggrunden, og kastede sin Slagstygge paa Blomsten. Den visnede, berørt af en vanhellig Haand, og sank tilbage til sit forrige Intet. Kronen var borte, kun den tørre Stilk tilbage; den røver Ingen; thi mangfoldige Knopper udfoldes i samme Dieblig, som hiin afflorerede. —

V.

„Liebe schwärmt auf allen Wegen,
 Treue wohnt für sich allein,
 Liebe kommt euch rasch entgegen,
 Aufgesucht will Treue seyn.“
 Herder.

Da Bertha Nystaarsdagsaften kom op paa sit Værelse, var hun ikke istand til at skjule sin Glæde for Lovise.

„Ja, det var rigtignok sandt,“ udbrød hun;

„Hvad den fordrufne Branner sagde til os, da vi mødte ham paa Trappen;” og hun sang det første Vers af „Fryd Dig ved Livet.”

„Du har et muntert Sind, Bertha,” sagde Lovise. — „Gud give Du maa beholde det, og gjøre et ligesaa glædeligt Indtog i alle de Aar, Du skal opleve, som Du har gjort i dette.”

„Det fornøier mig,” svarede Bertha, „at Du finder jeg er munter. Hvad er Livet uden Fryd og Glæde? Gar nichts, min kjære Pige! — Kom, sæt Dig nu ned hos mig, saa skal Du faae Noget at vide, som ogsaa vil glæde Dig.”

„Og det er?” spurgte Lovise.

Bertha gik hen til sin Commode, af hvilken hun fremtog det Brev, som hun havde faaet af Vilhelm om Formiddagen, og satte sig derpaa ned i Sophaen ved Lovises Side, slyngede sin Arm om hendes Nakke, og udbredte Skrivelsen.

„Nu ville vi begynde vore natlige Studier,” sagde hun; „men lad os læse sagte, vi kunne ikke vide, om Bæggene have Dren.”

Lovise gennemlæste Brevet med den største Forundring, og da hun var færdig, saae hun stift paa Søsteren.

„Det var mere end jeg havde formodet,” sagde hun efter et lidet Ophold; „og det har Du dulgt for

mig? Har jeg fortjent det? Eller har jeg nogensinde forraadt, hvad Du har betroet mig?"

„Nei, min bedste Lovise," svarede Bertha; „det har Du ikke, og selv kan jeg ikke begribe, hvorfor jeg ikke før har sagt Dig det. En vis Uengstelse har hidtil afholdt mig fra at gjøre Dig til min Fortrolige. Jeg har saa tidt tænkt derover, og idag besluttede jeg fuldt og fast at gjøre Dig til Medvidder i en Sammensværgelse, — tænk engang, mod vor egen Fader."

„Du griber Alt her i Livet fra den eventyrlige Side," indvendte Lovise; „men dog kan jeg ikke negte det glæder mig, at Du efter tre lange Mars Prøvetid, endelig nu har fundet mig værdig til at blive betroet Din Hemmelighed. — Det var altsaa kun Faders Spøg, da han fortalte os, at Harmstrøm var gift i England, og nu kan jeg da ogsaa forklare mig Grunden til Dit flette Humeur den Aften vi havde faaet Efterretning om, at Vilhelm vilde komme næste Dag..."

„....Tys, Lovise," afbrød Bertha hende; „lad os aldrig tale om det. Du seer jo, at Harmstrøm kommer herop i Sommer. Da skal Alt opklares, og mine, saavel som mine Forældres Ønsker, skulle da krones med et lykkeligt Udfald, og vi skulle være dobbelt muntre."

„Grindre Dig blot," tog Lovise Ordet; „at det Hele kun er en Barndomspassion, og de pleie for det

meste at være af en meget flygtig Natur. Du var kun femten Aar, da Harmstrøm reiste, og han var kun atten...”

“....Om jeg saa kun var tretten Aar,” afbrød Bertha hende atter; „hvad havde det gjort til Sagen? Er der da angivet et vist Antal Aar, som bestemmer, naar man skal lære at føle, naturligviis, i aandig Forstand? — og Du maa dog indrømme mig, at, af en Pige paa femten Aar, havde jeg ret god Sands for det Skjønne.” —

„Hvo negter,” svarede Lovise, der neppe kunde tilbageholde et Smil over Søsterens Aabenhjertighed, „at Du havde en god Forstand og et godt Hjerte, og Harmstrøm stod da heller ikke tilbage i disse Dele; hvad Under da, at I harmonerede.”

„Ja, er det ikke sandt!” udbød Bertha; „vi harmonerede fuldkommen med hinanden, og kunde jeg da være saa grusom, at lade ham reise, uden at tilstaae, at jeg gjorde af ham? Nei, det var Synd mod den stakkels Frits. Jeg har endnu det Brev, som han sendte mig Aftenen førend sin Afreise; det var saa smukt, saa rørende. Kjære Lovise, jeg maatte da have været koldere end en Steen, hvis jeg havde ladet ham reise uden at tage mit Ja med. Vi vare jo opdragne med hinanden. Fader og Moder kaldte os altid for Kjærestefolk....”

„Og det ere I da ogsaa,” afbrød Bertha hende.

„Ja, min egen kjære Søster, det ere vi,” tilstod Bertha med et Smil. — „Wilhelm og Du ere vore Fortrolige, han er Brevdrager og Du....”

„... Din trofaste Søster,” svarede Lovise. Bertha nikkede bekræftende med Hovedet, idet hun gik hen og lagde Brevet paa sin Plads.

Sødsfænde pleie sjelden at være saa fortroligt forbundne, at de meddele hinanden deres hemmeligste Tanker og Følelser. Men dog ingen Regel uden Undtagelse. Det Forhold, som fandt Sted imellem Lovise og Bertha, var, hvad man med Rette kunde kalde søsterligt. Om de end ikke saae alle Ting fra et og samme Synspunct, stemmede de dog saa temmelig overeens i Hovedsagen, og det er dog det Vigtigste. Den Verdenskundskab, som først kommer med Aarene, den Indsigt i vort underfulde Livs Maskineri, som nøie Omgang med forskjelligtsindede Mennesker først efterhaanden bibringer os, kort sagt, et mere udvidet Blik i vor dunkle Tilværelse — et Stjær, hvorpaa saa mangen Philosophs dybe Granskninger ere strandede — kunde man naturligviis ikke fordre, at to unge Piger skulde være i Besiddelse af, især naar deres Kjendskab til det, man i daglig Tale benævner „Verden,” var meget indskrænket.

Uagtet Brandts Huus var et af de meest agtede

i Christiania, vare dog Familiens Bekjendtskaber ikke meget udstrakte. Brandt søgte paa alle mulige Maader at undgaae store Selskaber og glimrende Cirkler. Han var en maadeholdende Mand i Alt, og fandt ikke Behag i at komme paa flige Steder. De gladeste Timer for ham vare de, som han tilbragte i sin Families Skjød, og han var aldrig rigtig i sit Es, naar et eller andet Leed af Familien var fraværende. Blandt dem, man paa en Maade kunde henregne at høre til Familien, befandt sig, foruden de Personer, vi have omtalt i de foregaaende Afsnit, ogsaa en ung Pige — Clara Steen — en Søsterdatter af Brandt, der i denne Vinter havde opholdt sig i Kjøbenhavn, og er, som en Følge heraf, ikke bleven nævnet før. Hun var en Pige af en yderst elskværdig Character og af en saa flaaende Eghed med Bertha, at Forældre og Søsken ofte vare blevene stussede, og tidt havde forvexlet dem med hinanden. Dog det var ikke alene det Udvoortes, de havde tilfælles; men deres hele Sindelag var en eneste forenet Virkekraft, der blev sat i Bevægelse ved de samme Attraaer og de samme Tilbøieligheder. I Munterhed syntes den Ene at overgaae den Anden, og hvis en Mand skulde have valgt imellem disse saa eensdannede Piger, vilde han virkelig være bleven sat i en yderst critisk Stilling. Ved det første Diekast vilde man troe, at Clara overgik Bertha med

Hensyn til intellectuelle Gøner og aandig Dannelse, hvilket da heller ikke var saa forunderligt, da hun havde tumlet sig mere i Verden end denne; men naar man daglig iagttog dem, og lagde Mærke til deres Sindsstemning og naturlige Munterhed, maatte den første Anskuelse falde bort, og man blev tvungen til at indrømme dem Begge de Fortrin, som vel vare udstrakte til to Væsener, men dog saa at sige sammensmeltede i een Character. — Ligesindede Mennesker lære snart at kjende hinanden, og ligesaa det Dieblis, Clara blev indført i Familien, sluttede Bertha sig til hende. Snart bleve de fortrolige, og vorelsis gjorde de hinanden bekjendt med deres smaa Hemmeligheder. Clara var omtrent paa samme Alder som Bertha, og havde i sin tidligste Barndom mistet sine Forældre, der vel havde efterladt hende en Formue, som sikrede hende Uafhængighed; men hvad var den imod moderlig Omhed og Pleie? Fra sit tolvte til sit trettende Aar havde hun opholdt sig i Kjøbenhavn, hvor hendes Onkel paa en Reise til Udlandet lærte at kjende hende som et muntert og elskværdigt Barn. Hendes Lighed med Bertha slog ham strax, og da den Familie hun var i Huset hos — en langt ude Beslægtet af hendes Fader — ikke havde Noget imod, at Brandt tog hende med til Christiania, samt paatog sig hendes videre Opdragelse, reiste hun, efter at On-

kelens Forretninger vare tilendebragte, i hans Følgeskab til Norge. Ved sin aabne og venlige Character indtog hun snart Alle for sig, og det var en Sorgens Dag, da hun, efter en Indbydelse fra Kjøbenhavn, om at tilbringe Vinteren der, skiltes fra den Brandtske Familie. Bertha var især utrøstelig, men hendes Ansigt overtrak sig dog med et Smil, da Clara, idet hun sagde Veninden Farvel paa Dampskibet, tilhvi-skede hende disse Ord: „Det er ikke værdt at græde; jeg skal nok komme tilbage til Dit og Harmstrøms Bryllup; thi jeg er vis paa, at jeg ikke vil trives nær saa godt i Kjøbenhavn, som i mit kjære Christiania.” — Dampskibet lettede kort efter Anker, og snart forsvandt baade det og Clara for den Brandtske Families Blik. —

Af Venindernes Afsted kan sees, at Clara var Medviderske i Harmstrøms og Berthas hemmelige Forlovelse: men hun var ogsaa den Gæste, som paa den Tid vidste Noget med Visshed herom. De gamle Brandts og Sødsfendene støttede sig kun paa Gissninger og Formodninger, og disse ere, som man veed af Erfaring, ikke altid saa ganske tilforladelige. — Det Brev, som Bertha ved Wilhelm havde faaet fra Harmstrøm, var det første egenhændige, hun havde modtaget siden hans Afreise, og det maatte selvfølgelig være dobbelt glædeligt. Men Glæden er dog aldrig fuldkommen, naar

man sabner Noget, man kan dele den med. Da Clara var borte faldt Berthas Valg paa Lovise, og Fremtiden viste, at hun ikke havde valgt urigtigt.

„Jeg skal være saa taus som Graven,” forstikkrede Lovise Bertha, da denne, endnu førend hun faldt i Søvn, bad Søsteren for Guds Skyld ikke at lade Thea eller nogen af de Andre i Huset mærke, at hun havde modtaget Brevet fra Harmstrøm. — „Du kan selv indsee” tilføiede Bertha; „hvor nødigt Du vilde have det bekendt, som Du havde betroet en Anden under Løftet om Taushed.” Lovise forstikkrede hende gjentagne Gange om sin Taushed, og beroliget herved slumrede Bertha ind, og Søsteren fulgte snart hendes Exempel.

Allerede i længere Tid havde Brandt nærret et hemmeligt Ønske, af hvis Opfyldelse han spaaede sig de glædeligste Følger. Hans Tanke var, at stifte et Parti mellem Harmstrøm og Bertha. Han havde, — paa hvilken Maade skulde vi lade være usagt — opdaget Berthas Tilbøielighed for den unge Mand; men vidste endnu ikke, om denne deelte Datterens Følelser. Harmstrøm var et godt Menneske, og havde, skjøndt meget ung, erhvervet sig dybe Indsigter i Handelsvidenskaberne og de til samme hørende Grene. For mere at uddanne sine Talenter, var han ved Brandts Understøttelse reist til London, og der ansat paa et af de fornemste Handelshuses Contoirer. Brandt

havde fra sin Correspondent skaffet sig Underretning om Harmstrøms Forhold og Levnet, og Intet erfaret, uden hvad der kunde være til Nøds for denne. Brandts Plan gik nu ud paa, at faae ham tilbage og understøtte ham saavidt, at han kunde etablere sig i Christiania. Svarede nu Udfaldet til hans Forventninger, vilde han give ham sin kjæreste Datter, og saaledes knytte det Baand fastere, der allerede bandt den unge Mand til hans Hjerte. Intet havde han ladet sig forlyde med, og selv hans Kone, der ellers var hans tro Raadgiverinde og Medviderske, vidste ikke mere end enhver Anden. Den Aften, han fortalte, at Harmstrøm var gift i England, hvilket han alene havde gjort, for at see, hvilket Indtryk det vilde gjøre paa Bertha, var hans Plan bleven fastere, og saaledes søgte han selv at fremskynde en Forbindelse imellem to Mennesker, hvis Følelser for hinanden vi allerede kjende.

Da Bertha og Lovise den næste Dag vare alene, sagde den Sidste: „Det er mig umuligt at glemme, hvad Du betroede mig igaar Aftes. Jeg forsikrer Dig, at jeg drømte om Harmstrøm hele Natten. Det forekom mig, at han var kommen, og var bleven saa stor og saa smuk. Alle undrede vi os derover, kun Du paastod friskt væk, at der ikke var steet nogen Forandring hos ham. —”

„Det kan Du ogsaa være vis paa, at jeg vil synes, naar han kommer,” svarede Bertha. — „Jeg forestiller mig ham saaledes, som han lever for min Indbildningskraft, og desforuden var han jo smuk, da han reiste. Skulde han være bleven smukkere, gjør det da ikke saameget til Sagen; thi jeg holder lige meget af ham, om han saa var saa styg som Frank.”

Den sidste Sætning hvilede hun til Lovise, da Thea netop kom ind i det Samme.

„Du har bestemt sovet haardt,” sagde Bertha til Thea, hvis Ansigtsfarve denne Morgen var i saa stor Grad forhøiet, at det strax faldt Søstrene i Øine. — „Du blusser jo, som en Bonderose; . . . eller har Du maaskee haft behagelige Drømme?”

„Du har truffet det,” svarede Thea; „jeg har haft behagelige Drømme, uagtet jeg slet ikke kan erindre dem. Jeg er i ualmindeligt godt Humeur i Dag, og jeg synes dog, at denne Dag ikke er anderledes, end enhver anden; men det maa bestemt ligge i Blodet.”

„Ja, Blodet,” faldt Bertha hende i Talen; „det er netop det, som stiger Dig til Hovedet, og jeg troer virkelig, Du kunde have godt af en lille Aareladen.”

„Maa jeg blot være fri for Din Aareladen,” indvendte Thea. — „Det klæder godt for en Pige, at være rødmisset, uagtet jeg nok veed, at der ere

de unge Damer, som drikke Eddike paa fastende Hjerte, for at komme til at see blege ud. Jo, det er rigtig nok net af dem, de kunne saamæn tidnok blive afblegede.”

Under denne Samtale havde Thea næsten uafslædt betragtet sig i Speilet; snart rettende paa en Krolle; snart paa en Brystsløise. Lovise havde imidlertid sat sig hen ved Vinduet, for at brodere paa sin Sovepude, men skottede dog af og til over til Søstrene.

„Nu er Du virkelig pæn nok,” sagde Bertha, da Thea endnu vedblev at staae for Speilet. — „Langt fra at ville beskylde Dig for Forfængelighed, troer jeg dog, Du i Dag er en Smule forelsket i Dig selv, eller rettere i Din blomstrende Ansigtssfarve. Kom nu herhen, og lad os faae fat paa vort Arbeide. Kommer Tante Olea og seer, vi staae her og fjase, faae vi en heel Prædiken ovenikjøbet, uagtet det ikke er Søndag. Hvad vil Du bestille?” — spurgte Bertha efter et lidet Ophold.

„Oprigtigt talt,” svarede Thea; „er jeg ikke videre oplagt til at bestille Noget idag. Jeg troer jeg vil læse den Bog ud, som Frank laante mig igaar Aftes.” — Thea gik op paa sit Værelse for at hente Dehlenschlägers „Selge”; men kom ikke tilbage med den, foregivende som Grund hertil, at den burde læses, naar man var alene. Derimod medbragte hun et

Snørlov, som skulde ringes ud, da det strammede hende over Brystet. Snart vare Alle beskæftigede, og under forskellige Samtaler hengleed Tiden.

„Tør jeg gjøre Dem opmærksom paa, at man har kaldt paa os tre Gange,” sagde Branner til Jansen en Dag i Januar Maaned. — „Maaskee De ikke har Tid, men jeg synes min Mave minder mig om, at Klokken er mange.”

„Saa er det bedst, at De gaaer ind,” svarede Jansen. „Disse Breves Expedition tillader ingen Opsættelse, selv om man har kaldt fire Gange. Gaae De kun. Jeg haaber, de baade skulle være copierede og affendte, inden De faaer spilst.”

Branner smadskede lidt med Munden; men blev siddende. — Efter et Kvarteers Forløb vendte Jansen sig om. „Er De ikke gaaet endnu?” spurgte han. — „Jeg kan forsikre Dem, at De aldeles ikke forsømmer Noget derved.”

„Ja saa, Hr. Jansen,” svarede Branner, just ikke i den ærbødigste Tone; „jeg forsømmer ikke Noget derved? Jeg maa gjøre dem opmærksom paa, at jeg skal have multipliceret og divideret alle disse forbandede Talrækker; og naar det kommer an paa Tjenesten, skal jeg være ligesaa udholdende som De.”

Jansen værdigede ham intet Svar. Efter nogle

Minutters Forløb reiste Branner sig, og smuttede ganske sagte ud af Døren.

„Han maa ikke bilde sig ind, at jeg er gal,” sagde han for sig selv, da han kom ud paa Gangen; „min Middagsmad spiser jeg helst varm; Drikkevarerne, de maae gjerne være kolde.”

Og hermed slentrede han ind til Bordet, hvor Familien næsten var færdig med Maaltidet.

„Kommer Jansen ikke?” spurgte Brandt.

„Ret strax, kommer snart,” svarede Branner, idet han tullede et stort Glas Rødvin i sig. — „Vi havde saa meget at bestille derinde. Jeg maatte copiere og Jansen concipeerte.”

„Og De blev dog færdig førend han!” afbrød Vilhelm ham.

„Færdig,” stammede Branner, og skjænkede atter i for sig; „ja færdig.”

„Du taler i Taaget,” sagde Brandt. — „Hvor kan Du copiere, førend Jansen har conciperet?”

Branner lod som han ikke hørte det. Han var desuden altfor beskæftiget med et Stykke Steg, til at hans Tanker skulde kunne dvæle ved uvedkommende Gjenstande. Da Brandt atter gjentog sit Spørgsmaal, svarede Branner: „Jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at jeg copierer efter det Dobbelte; der gaaer det ganske anderledes til. Spørg De blot

Deres Hr. Søn, han har lært mig det, og det Pgu til Bunds."

"Det kan vist aldrig falde Fader ind at troe," svarede Vilhelm, „at jeg vilde spille min Tid med at lære en Drukkenbolt det dobbelte Bogholderies indviklede Regler, især nar han er saa dum, at han ikke kan fatte det simple Enkelte." — „Drukkenbolt! Dum!" — mumlede Branner, vedblivende at spise og drikke, indtil han endelig var tilfredsstillet. Med et „Velkomme Familien," reiste han sig fra Bordet, og gik ned i Kramboden, for at tage sig en Middagsluur ovenpaa Dagens Besværligheder og Møie.

„Det undrer mig virkelig," sagde Vilhelm til sin Fader, da Branner var gaaet; „at Du vil beholde det Menneſke længere i Din Tjeneste. Stod det til mig, vilde jeg see at faae ham anbragt hos en Bondesfamilie, og giue ham noget Vist om Haret til at drikke op, indtil endelig en velgjørende delirium tremens endte hans daadrige Liv."

„Jeg har tidt tænkt paa det," svarede Brandt; „og ofte nok gjort ham det Forslag;" men han har altid givet mig det Svar, at han hellere vilde gaae hen og drukne sig, end sættes ud af Virksomhed. Jeg skal sige Dig, han bilder sig ind, at han er mig uundværlig, og derfor er det, at han undertiden faaer Skruer i Hovedet. Lad ham nu være salig i sin

Tro; han har dog, i sine yngre Aar, tjent mig tro og redelig, og, uagtet hans slemme Feil, vilde jeg dog savne ham. Fem og tyve Aar, kjære Vilhelm, er en lang Tid. Lad ham nu, saalænge han kan, tilflatte Papiret med sine Optællinger og Multiplicationer; — det faaer vel ogsaa en Gang en Ende.”

Uagtet man kunde see, at Vilhelm ikke saa ganske var af Faderens Mening, taug han dog stille. Kort efter reiste Familien sig fra Middagsbordet. Vilhelm gik ind paa Contoiret, og det var ikke uden Overtalelse, at han fik Jansen til at overlade sig Fuldførelsen af Brevene, medens den gamle udholdne Bogholder indtog sin Middagsmad. — Vilhelm skyndte sig, og havde den Glæde at kunne underrette Jansen om, da denne havde spist, at Alt var færdigt til at bringes paa Posthuset. — Jansen talkede ham og sagde:

„De bliver brav, som Deres Fader, kjære Vilhelm, og De har en sjelden Tact for det commercielle Liv.” — Vilhelm rakte Jansen Haanden; men forlod kort efter Børselet, da Frank netop kom i det Samme. Vilhelms Antipathi for denne, havde betydeligt forøget sig i den senere Tid, og naar han paa nogenstund Maade kunde undslaae sig for at komme i Berørelse med ham, gjorde han det. Den gamle Brandt og den øvrige Familie havde ofte undret sig over Vilhelms besynderlige Opførsel; men naar

man trængte ind paa ham, for at faae at vide, af hvilken Grund Frank havde paadraget sig hans Mis-
hag, svarede han, at han forsaavidt ikke havde Noget
imod Assessoren; men han havde dog helst seet, at
Thea havde valgt en Anden. Han havde — selv
vidste han ikke hvorfra — faaet den fixe Idee, at
hans Søster aldrig vilde blive lykkelig med Frank. —
Man loe for det meste af Vilhelms Yttring, da man
ikke havde andet end et godt Udfald at vente af den
indgaaede Forbindelse, og Frank almindelig var be-
kjendt som et agtet og godt Menneske. Vel mumlede
man om, at han i sine Ungdomsaar ikke skulde have
været saa ganske fri for de Feil, som følge med
denne Alder; men de, som kjendte ham nøiere, paa-
stode, at det Hele var Bagtalelse og Opdigtelse. —
Den Middag, da han saa uventet kom til Brandts —
han pleiede ellers aldrig at tilbringe andet end Aftenen
hos Familien — paafaldt Vilhelms Kulde ham i høiere
Grad end sædvanlig, og han yttrede derfor sin Me-
ning herom til Zansen, som var den Eneste, der, til-
lige med ham, paa den Tid befandt sig i Bærelset.

„Hvad De har betroet mig, Hr. Assessor,” svarede Zansen; „forundrer virkelig ogsaa mig. Men De veed jo, at Vilhelm undertiden er lidt egen — dog, det gaaer over, det forsikrer jeg Dem. Han er nu, Gud maa vide af hvad Grund, forudindtaget

imod Dem, og troer fuldt og fast, at hans Søster aldrig vil blive lykkelig med Dem. Men det er da ogsaa kun ham, der troer det, vi Andre vide, at det Modsatte vil finde Sted, og naar De først er forenet med Thea ved et uopløseligt Baaud, vil nok Vilhelm skifte Tænkning. Det garanterer jeg Dem for; thi jeg kjender hver Fold i hans Character ligesaa godt, og maa skee bedre, end han selv og nogen Anden. — Jeg har talt med dem i al Fortrolighed,” vedblev Tansen, efter et lidet Ophold, „jeg ansaae det paa en Maade for min Pligt, at underrette Dem om, hvorfor han udviser dette spændte Forhold imod Dem. Jeg har aabenhjertig sagt Dem min Mening, og jeg haaber, at De undskylder mig, hvis jeg skulde have stødt Dem; men jeg mener det godt med Vilhelm og Dem, ja, med hele Familien, og jeg kan ikke skjule mine sande Følelser. Farvel nu, gode Hr. Assessor, tænk ikke videre over den Ting; Fremtiden vil jævne Alt.”

Frank trykkede Baauden, der blev rakt ham, og den gamle Bogholder gik ind paa Contoiret — der følte han sig først i sit rette Element.

„Det er da forunderligt, ja, i Sandhed ubegribeligt!” udbroød Frank, da han var alene. — „Hvad har jeg da gjort Vilhelm, siden han saaledes affkyer mig, værre end Pesten? Der maa være Nogen, der har sat Ondt for mig hos ham. Dog nei,

det er ikke Tilfældet, allerede den første Aften, vi vare samlede, gav han mig Beviser paa sin Uvillie Hvor forunderlige ere dog ikke de forskjellige Menneſte-characterer! Vilhelm er forudindtaget imod mig; men jeg maa ſee at udribe ham af hans Fordomme, han maa blive min Ven, og han ſkal blive det!”

Diſſe Udbrud fremførte Frank halv høit, og for meget beſkjæftiget med ſig ſelv, lagde han ikke Mærke til, at Thea var kommen ind, og havde hørt den ſidſte Sætning.

„Ja viſt, min Carl,” begyndte hun; „han ſkal blive det!”

„Hvad Thea!” udbød Frank. — „Har Du været her, det vidſte jeg ikke!”

„Det troer jeg ſaamæn gjerne,” ſvarede hun; „thi Du var altfor fordybet i Dine philoſophiſke eller juridiſke Grantſninger, til at Du kunde bemærke min ringe Perſon.”

„Tilgiv mig, Thea,” ſagde Frank; „jeg tænkte juſt over Noget.” — Han vilde kyſſe hende; men hun ſtødte ham bort.

„Troer Du, at jeg vil kyſſe Dig,” ſagde hun ſmilende; „naar Du viſer en ſaa ringe Opmærkſomhed imod mig? Nei, vi lade os ikke narre. Dog, da det er første Gang — jeg vil i det mindſte bilde mig det ind — at Du har tabt mig af Tanterne, naar Du

har været her i Huset; saa kom da, men blot for denne Gang, næste Gang skal Du exemplariter straffes." —

Frank smilede over Theas Spøg, og Arm i Arm gik de ind i Dagligstuen. —

Januar og for en Deel Februar Maaned henrandt, uden at der passerede Noget, som kan have Krav paa vor Opmærksomhed. Thea læste Romaner og Noveller, samt drillede engang imellem — det vil da sige i al Ufskyldighed — sine Sødske og Frank. Bertha og Lovise talte tidt med hinanden om Harmstrøm, fra hvem Bertha regelmæssig fik Brev hver tredje eller fjerde Uge, og Wilhelm drev ivrigt paa Forretningerne, og forglemte undertiden ganske sig selv, fordybt i Handelspeculationer. Hans Forhold til Frank vedblev at være af samme Bestaaffenhed som før, uagtet denne gjorde Alt, for at vinde ham for sig. — Saaledes omtrent stode Sagerne, da den gamle Brandt en Aften først i Marts kom ind fra Contoirret med adskillige Breve i Haanden. Han saa meget veltilfreds og fornøjet ud, hilste paa sin Kone og de Dørrige, som vare i Bærelset, og satte sig derefter paa sin sædvanlige Plads.

„Ja, Børn,” begyndte han, efter at have stoppet sin Pibe, og hans Kone havde rakt ham Theen; „her er Lecture for Eder.”

„For os?“ spurgte de næsten Alle paa een Gang.

„Ja, netop for Eder,“ svarede Brandt; „hele syv Breve fra Clara Steen. Her er et til Vilhelm, et til Dig, Mama, et til Bertha; — kort her er Skam nok for os alle sammen.“

Enhver fik fat paa sit Brev, og saa Dieblikke efter skulde man ikke troe at besinde sig i et Bærelse, hvor der vare sex à syv Fruentimmer forsamlede — saa stille var der. Tante Olea var den Første, som afbrød Stilheden, da hun ikke kunde taale at læse Brevet ud ved Eys. — „Nu kommer da min Clara snart herop,“ begyndte hun; „og det veed Gud, at jeg har længtes efter hende. Jeg savner hende hver Dag som gaaer.“

„Ja, Tante,“ sagde Bertha; „nu kommer Din Putte snart og hendes Halvcousine og Fætter da med. Jeg glæder mig uhyre til at see dem.“

„Lad mig læse Dit Brev,“ sagde Brandt til Bertha; „det kunde more mig at see, hvad hun skriver Dig til, I vare dog altid saa Perle-Veninder.“

„Jeg vilde gjerne,“ svarede Bertha; „men det indeholder Statshemmeligheder, som intet uindviøt Die tør see.“

„Det er en anden Sag, mit Barn,“ svarede Brandt; „Hemmeligheder maa man beholde for sig selv, og allerhøjest naar det er Statshemmeligheder. For-

ræder mod sit Fædreland veed jeg nok, min Bertha ikke vil være.”

Omendstjændt Bertha vilde give ham Brevet, modtog han det dog ikke. — „Man maa ære den qvindelige Delicatesse,” sagde han spøgende, idet han vægrede sig ved at læse Datterens Brev.

„Da skal jeg saamæn gjerne læse mit for Eder,” sagde Lovise; „det indeholder ikke Meget: Jeg er rast og fornøiet, og haaber, at Du er det Samme; naar Dampen begynder sine Farter, skal jeg omfavne min Lovise.” —

„Mit er endnu kortere,” sagde Thea: „Jeg gratulerer Dig herved skriftlig, næste Gang mundtlig.” — Ja, det ligner hende. Originaliteten har da ikke forladt hende i det brogede Kjøbenhavn.”

„Jeg skal sige Eder, Børn,” tog Madame Brandt Ordet; „hun har villet skrive til os Alle, og af den Grund kunne vi ikke forlange, at Enhver af os skulde faae et udførligt Brev. Hun gemmer det Bedste til hun kommer hjem, og da kunne vi være visse paa en nøiagtig Beskrivelse af Alt, hvad der af Bigtighed er foregaaet i „Kongens Kjøbenhavn,” medens hun har opholdt sig der. Sukommelse mangler hende Skam ikke, og jeg er vis paa, at hun Intet glemmer.”

„De venter altsaa Frøken Steen snart?” spurgte Secretair From Tante Olea.

„I April eller Mai have vi hende nok,” svarede Tanten. — „Ja, gode Hr. Secretair, De længes vist ligesaameget efter hende, som alle vi Andre. Men det er ogsaa en inderlig god Pige; — ret passende for Dem.”

„De gjør mig ganske rød, bedste Tomsfru Olea,” sagde Secretairen. — „Vel sandt, det er et nydeligt Barn; men troer De, at hun vilde have saadan en gammel Stodas, som jeg, der nu snart er henved de Fyrgetyve.”

Ingen svarede ham; kun Bertha udbød halvhøjt: „Gud, er han ikke ældre!” men det lod Secretairen som han ikke hørte, og fortsatte sin Samtale med Tanten; indtil han til Slutningen fik den dreiet hen paa Storthingsforhandlingerne. Nu var han paa det rette Point, og glemte for sine vidtudkastede Finantsoperationer snart baade Frøken Steen og alle de Øvrige. Kun Tante Olea fandt, mærkeligt nok, hans Projecter interessante, og var af den Grund hans stadige Tilhører. —

Saa ubetydeligt et Brev fra en Ven eller Veninde ofte synes at være, har det dog for det meste en temmelig udstrakt Betydning. I Brevet tolkes Tankerne tydeligere og forstaaeligere, end ved den mundtlige Meddelelse. Ingen Dækfarve lægger sin skjulende Hinde over de oprigtig meente Følelser; Alt har frit

Spillerum, og hvor ofte aabenbares ikke paa Papiret, hvad Læben sjældent formaaer at udtale. Stor Interesse have altid slige Breve, og denne forøges og voxer i høiere Grad, jo længere den elskede Gjenstand er bortffjernet. Vi maa følgeligt ikke finde det forunderligt, at Harmstrøms Brev interesserede Bertha mere end Claras; thi London er jo meget længere fra Christiania end Kjøbenhavn. Ved denne Slutning kunde maaskee indvendes Adskilligt; men det faaer at være. Hvad Andet er vort hele Liv end lutter Indvendinger, snart fra den ene, snart fra den anden Side?

„Naa, min Lovise,” spurgte Bertha Søsteren den næste Dag, da de sadde ved Vinduet og broderede; „er Du slet ikke nysgjerrig?”

„Nysgjerrig?” spurgte Lovise; „hvorledes falder Du paa det?...”

„Naa, naa,” afbrød Bertha hende; „om vi nu ikke ville kalde det Nysgjerrighed, kunde vi vel finde et andet Udtryk, f. Ex., er Du ikke begjærlig efter at vide, — thi jeg maa gjøre Dig opmærksom paa, at der er stor Forskjel paa at være nysgjerrig og videbegjærlig — hvad Clara har skrevet mig til?”

„Hvis Du troer det kan interessere mig,” svarede Lovise; „saa kan Du jo læse Brevet for mig.”

„Der have vi det rigtige Udtryk!” udbød Bertha.

— „Ja, Interesse har det vist for Dig; thi Alt, hvad der angaaer mig, interesserer jo ogsaa min kjære Søster.” — Efterat Bertha havde underrettet sig om, at Ingen var i Nærheden, som kunde afbryde hendes Oplæsning, tog hun Brevet frem og begyndte:

Kjøbenhavn, den 22 Februar 1833.

„Sødeste!”

„Jeg seer allerede, min gode Bertha, hvor Du studser ved Overskriften; men det er et kjøbenhavnskt Udtryk, som min Halv-Cousine anvender over tyve Gange om Dagen, saavel paa Damer, som paa Her-
rer. Hvad mig angaaer, da synes mig, at det klinger lidt affecteert, kort sagt, for „sødt”; men det er kjøbenhavnskt, og følgelig maa det være gentilt. — Med største For-
undring seer jeg af Dit sidste, kjærkomne Brev, at Thea har slaaet sig løs, og givet Assessor Frank sin Haand. Jeg siger udtrykkelig „Haand”; thi jeg kan da aldrig troe, at hun vilde skænke sit Hjerte til slikt et Monstrum. Der er jo slet intet Forhold imellem dem, og han er jo desforuden saa gammel, at han gjerne kunde være hendes Fader. Jeg vil da haabe, at Thea betænker sig, og skammelig er det, at Christia-
nias unge Cavalierer ville tillade, at en af Byens første Skjønheder — naturligvis næst efter Dig og mig — skal blive snappet bort lige for deres Næse af en gam-
mel støvet Assessor. I al Fortrolighed: har Din

Fader ikke høvt, hvad man kalder, en Haand med i Spillet? — Dog, jeg haaber, at Du og Lovise gjøre hende saa kjed af ham, at hun lader ham fortrække Jeg skulde blot være der! Men Punctum. Nu lidt om min Stilling her i dette „føde“ Kjøbenhavn. I vilde Jer nok ind deroppe i Christiania, at det kun er Dig og Thea, der forstaae Kunsten at erobre Hjerter? Nei min gode Veninde, Din Clara har saamæn allerede smeltet en betydelig Deel hernede; men de faae at sukke, de Stakler. Jeg er ubønhørlig; — det vil da siges, saa ubønhørlig, som en Pige paa min Alder kan være. Iblandt dem, som især gjør mig sin Opvartning, eller, som det her kaldes, courer til mig, befinder sig da ogsaa min høistærede Halb-Fætter. Han læser, eller lader i det mindste som han gjør det, til dansk juridisk Examen. Det er, imellem os sagt, et reent Flødestjæg, ret en flau Personage, og Du kan troe, at jeg tidt har mine Løser med ham. Saavidt jeg kan mærke, er han sterbens forlibt i mig — Noget, jeg stakkels Pige ikke kan forbyde ham. Hvor jeg er, der er han ogsaa, og uagtet jeg tidt bider ham kjæft af, hænger han sig dog fast ved mig som en Borre. Til hans Søster tør jeg Intet sige; thi hun har tidt nok fortalt mig, at Peter just var en „sjong“ Fyr, der, hvis han selv havde villet, for længe siden kunde

hav egjort et af de rigeste Partier i Byen. Jeg lader naturligtvis, som jeg troer den hele Historie; men kan dog nok indsee, at Den, der vilde binde sig til en saadan „ffjong“ Fyr, maatte gjøre det af Eyst efter at blive forlovet, og den Eyst plager just ikke mig. Nu skal Du faae ham at see, naar vi komme herop, og da skulle vi tilsammen lee hjerteligt af ham. Hans Søster har tidt nok raadet ham ikke at tage med, da han vist vilde stikke alle Christianias smukke Damers Hjerter i Brand: men jeg haaber ikke mine Landsmændinder ere saa dumme.....”

Mere fik Bertha ikke læst, da Branner kom i det Samme.

„De kunde gjerne bleven borte!” udbrød Bertha; „eller i det mindste ikke kommen saaledes bag paa os. Jeg blev ganske forskrækket!”

„Beder mange Gange om Forladelse,” svarede Branner. „Jeg skulde ned for at hente....”

„... Bestemt Akbavit = Karaffen!” afbrød den utaalmodige Bertha ham.

„Jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at De feiler,” svarede Branner. — „Akbavit! ligesom jeg var saa grundforfalden! Nei, jeg skulde hente disse Gardinsnore til Zomfru Olea.”

„Saa tag dem da!” udbrød Bertha, vred over

ikke at have faaet læst Brevet til Ende — „Tag dem, at vi kunne blive af med Dem.”

„Lør jeg tage mig den Frihed at spørge,” udbød Branner; „om det var mig eller Gardinsnorene, De meente?”

„Begge Dele,” svarede Bertha.

„Erbødigst Godmorgen!”

Kun Lovise gjengjældte hans ærbødige Hilsen og opmuntret herved skyndte han sig at komme bort. — Søstrene opsatte nu Læsningen af Brevets Slutning til om Aftenen, naar de kom op paa deres Værelse.

Samme Dags Aften kom Frank sildigere end sædvanlig til Brandts. Paa Theas Spørgsmaal om Grunden hertil, gav han til Svar, at nogle høist indviklede Høiesterets-sager havde opholdt ham længere, end han havde ventet. — „Ja de Sager! de Sager! udbød Bertha. — „Jeg vilde saamæn aldrig have nogen Jurist til Mand.”

„Og hvorfor ikke det?” spurgte Moderen. — „Hvad har Du imod dem, og hvad var Landet uden Lov og Ret?”

„Na, Du kan aldrig regne, hvad Bertha siger,” svarede Brandt; „hun taler, som hun har Forstand til. Hvad forstaaer hun sig paa Lov og Ret; nei, det er kun min Thea, som har Smag for Sligt.”

Thea rakte Faderen smilende Haanden og kastede

et venligt Blik til Frank, der denne Aften syntes at være temmelig forstemt. Om Vilhelms Nærværelse var Skyld heri, eller han havde haft andre Fortrædeligheder, kunne vi ikke afgjøre; men vist er det, at Thea med al sin Munterhed ikke kunde forjage de Skyer, som havde leiret sig om hans Pande.

„Du var ikke i godt Humeur i Aften,” sagde Thea, da hun fulgte Frank til Døren; „lad mig see at Du møder med et muntre Ansigt imorgen Aften.”

— Kort efter at Frank var gaaet, forsoiede Bertha og Lovise sig ligeledes til deres Værelse.

Vi ville ikke denne Gang være nærværende ved Søstrenes natlige Studier; men derimod følge Franks Fodspor. Da han kom udenfor Brandts Port, gik han hurtigt ned imod Nygaden. Paa det Hjørne, som vender mod Vaterland, standsede han lidt, og hyllede sig tæt ind i sin Chenille. Da han var kommen et Stykke ned i store Bognmandsgade, stod han stille uden for det Huus, hvori Madame Hjort boede, og tog en Dørnøgle frem. Sagte aabnede han Laasen og gik, velbekjendt med Localterne, op til den lille Stue, hvori vi allerede have seet ham Nytaarsdagsaften. Han bankede ikkepaa Døren, men gik lige ind, dog med en vis ængstelig Stilhed; omtrent som et Menneske, der frygter at forurolige en Syg. — Ved den store Seng sad

Madame Hjort og betragtede den lille Anton, som laae i heftige Feberanfald, og hvis Stilling kontrasterede paafaldende med den lille Piges, som i en Kurv ved Siden af Sengen slumrede saa roligt og blidt med et uskyldigt Smil om de røde Læber.

„Jeg mister ham!“ vare de første Ord, som Madame Hjort sagde til Frank. — „Jeg kan see Døden svæve paa hans Ansigt, og hans Puls slaaer saa stærkt, at man maa frygte for, at den vil springe hvert Dieblis, — og da er det forbi.“

„Kjære Ene,“ svarede Frank; „det har med Guds Hjælp ingen Nød. Feberen er Aarsag i at Pulsen slaaer hurtigt, og det er da snarere et Tegn paa Liv end paa Død. Du beholder Din Dreng. Pleie og Omhu veed jeg, at han ikke vil mangle, og jeg er nu kommen for at vaage i Nat. Du kan trænge til Søvn.“

„Ja, til den evige Søvn,“ sukkede hun. — „Til den Søvn, hvorfra man først paa Dommедag vil vække mig. Jeg kan ikke sove, naar Anton er syg; han har vel snart udstridt, og da kan man lægge os Begge i den samme Grav.“

„Du maa ikke være saa trestesløs,“ sagde Frank; „Barnet er da ikke dødsdygt. Lægen lovede jo før i Aften, at faae ham paa Benene een af Dagene, og

Du maa dog indrømme, at han kjender bedre til Sygdommens Natur, end baade Du og jeg."

Madame Hjort hørte paa ham med en vantro Mine, og da hun havde sat sig fast ved den Idee, at Anton skulde berøves hende, vare alle Franks Forestillinger spildte.

"Gud vil straffe min Daarlighed paa mine Børn!" udbød hun med Taarer; „og jeg har ogsaa fortjent det. Det er Skjæbnens Villie, at jeg skal henlægge mine Dage i Glendighed, og kan Du eller jeg røkke den Alvidendes Beslutninger? Nei, Frank, dertil ere vi for svage. Jeg maa bøde for min Synd, og gid Ingen maa lide det for deres Fællestrin, som jeg har lidt."

"Vi have Alle feilet," indvendte Frank. — „Din Kjærlighed har forledet Dig til et Skridt, som ikke kan bifaldes i Verdens Vine. Men Du har angret Din Brøde, og Gud har forlængst tilgivet Dig."

"Og det siger Du mig!" udbød Madame Hjort. „Veed Du det? Døs mig blot ikke i Slummer med slige Forestillinger, jeg kjender mig selv bedre, og Gud kjender os Alle." —

Under lignende Samtaler hengik det meste af Natten, indtil endelig Sønnen krævede sit Offer, og Madame Hjorts trætte Lemmer bukkede under for dens velgjørende Gave. Men selv i Søvn overtrak det forunderlige Smil, som saa tit viste sig hos hende,

af og til hendes Ansigt. — Frank vaagede troligen over den Lille, og med ligesaa megen Omhu, som det kunde have været Moderen, puslede han om Anton, og beroligede ham, naar han i sin Feberhede forlangte umulige Ting. Senad Morgenstunden vaagnede Moderen, betydelig styrket ved Sønnen, hun havde nydt, og hendes første Gang var til Sengen, for at see, hvorledes Anton havde det.

„Han sover trygt,” sagde Frank; „forstyr ham ikke. Jeg er vis paa, at det vil blive bedre idag. Den Urolighed, som Feberen havde udbredt over ham, er borte, og hans Puls slaaer regelmæssige Slag.”

Moderen rystede paa Hovedet og strøg de brune Lokker til Siden fra sin Yndlings Pande.

„Han seer ud, som han var død,” sagde hun. — „Det stakkels Barn, det er for hans Moders Skyld han lider.”

Frank trøstede hende saa godt han kunde, og bad hende slaae sig til Taals og haabe det Bedste.

„Ja haabe,” svarede hun; „det er det rette Udtryk. Saalænge der er Liv, er der Haab; men Døden knuser baade Livet og Haabet.”

Senimod Dagbrækningen tog Frank sin Chenille og lavede sig til at gaae. — „Her har Du Penge,” sagde han; „giv Dig nu tilfreds; Gud kan vende Alt til det Bedste, og Din Anton kommer sig nok.”

Moderen havde ikke, altfor sysselsat med Barnet, som nu var vaagnet, og hos hvem en betydelig Forandring til det Bedre var foregaaet, lagt Mærke til, hvad Frank sagde. Anton talte ikke mere vildt, Feberen havde ganske forladt ham, og en betydelig Mæthed, — en naturlig Følge af Sygdommen — var det eneste, som manglede ham i at være fuldkommen frisk. Selv Moderen begyndte at haabe, og to Glædestaarer trillede ned ad hendes furede Kinder, da Frank trykkede hendes Haand og sagde Farvel.

Det var næsten lys Dag, da han kom ud paa Gaden; men kun faa Mennesker vare at see. To Sommermænds Koner, som stode paa Fortouget, maalte ham fra Top til Taa; men han lagde ikke synderlig Mærke dertil, slog Chenillekraven op om Hovedet og skyndte sig afsted.

„Han løber, som han havde en ond Samvittighed,” sagde den ene af Konerne; „og det er nok heller ikke videre bevendt med den. Før pleiede han dog kun om Aftenen at være hos Nabokonen; men nu er han der hele Natten. Det er ikke uden Grund at begge Børnene ligne ham, og dog anstiller Madamen sig saa from og saa ærbar.”

„Ja, det er uforfæmmet,” svarede den anden; „nu er han bleven forlovet med den rige Kjøbmand Brandts Datter i Storgaden, virkelig saadan en smuk

Pige, og dog skal han ligge i Maskopi med denne hersens Madame, som Ingen veed, hverken hvem eller hvorfra hun er. Men Gud bevares! det er jo en fornem Mand, og det er vel Mode blandt disse fine Herrer at holde sig til Forskjellige. Men hvad bliver saa Enden paa det Hele? — jo vi kjende nok den Leeg!” —

Den anden Kone nikkede bekræftende med Hovedet; men pludselig fore de hver sin Vej. De øinede i Graastand deres Mænd, som de havde ladet vente paa Kaffeen, alene for at faae sig en velsignet Passtiar.

Da Lægen opad Formiddagen kom, for at see til den lille Anton, forsikrede han Moderen, at Barnet var uden al Fare. — „Feberen er borte,” tilføiede han; „og at Barnet er mat, kan man ikke undre sig over.”

„Saa han er uden Fare?” spurgte Madame Hjort. — „De troer altsaa, at jeg skal beholde ham denne Gang? Jeg vil da see at fatte mig, og takke den gode Gud, fordi han ikke har villet berøvet mig det Kjæreste, jeg har her paa Jorden. Jeg kan altsaa være fuldkommen rolig?”

„De kan troe mig paa mit Ord,” svarede Lægen. — „Sygdommen er overstaaet, og om et Par Dages Tid kan han staa op.”

Moderen beroligedes ved hans Forsikringer, og

i sin Glæde tog hun de Penge, som hun havde faaet af Frank, idet hun bad Lægen ikke forsmaae, hvad hun tilbød ham.

„Nei, min gode Kone,” sagde han, idet han vægrede sig ved at modtage Pengene; — „jeg forlanger Intet. Det er mig en Glæde, næst efter Guds Hjælp, ved min Kunst at have reddet deres Søn, og det maa være min Løn. Behold De Deres Penge. De kan bedre trænge til dem end jeg.” — Efter at have ordineret nogle Draaber, som Anton af og til skulde bruge, forlod den uegennyttige og menneskekjærlige Læge Huset, under Madame Hjorts stille Velsignelser.

„Hvor Faa tænke som han!” udbrød hun, da han var gaaet. — „Der gives dog endnu flere Mennesker paa denne Jord, som søge at glæde den Ulykkelige.” — Hun satte sig i Vænestolen, og en bedre Mening, end hun hidtil havde haft om de fleste Mennesker, opfyldte hendes Sind.

„Moder,” sagde den lille Anton med svag Stemme; „sagde Doktoren ikke, at jeg snart maatte komme op?”

„Jo, min Dreng,” svarede Moderen; „naar Du nu forholder Dig pænt rolig i Sengen et Par Dages Tid, kan Du med Guds Hjælp komme op til paa Søndag.” Anton fandt sig stiltiende i hvad Moderen sagde, og bad lidt efter sin Søster at komme hen og

sætte hans Legestol paa Bordet foran Sengen. Kort efter forlod Madame Hjort Børnene, for ved gode Ord og Betaling at faae Nogen til at gaae paa Apotheket og hente de Draaber, som Lægen havde opskrevet.

Da Frank om Aftenen kom til den lille Familie, fandt han Moderen i saa godt Lume, som han aldrig havde seet hende, og med Glæde hørte han hende fortælle, at Lægen havde erklæret Sygdommen for overstaaet.

„Det er saadan en prægtig Mand,” tilføjede hun; „saa mild imod Børnene og saa uegennyttig. Jeg kunde ikke faae ham til at modtage det Mindste for al den Uleilighed, han har haft med os, skjøndt Gud veed, at jeg gjerne havde givet Alt hvad jeg eiede, alene for at faae min Anton frisk.”

„Ja, det er en herlig Mand,” sagde Frank; „ret den Fattiges Velgjører, og Tusinde takke ham i Stillehed for hans Naad og Bistand... Din Dreng seer ogsaa mere livlig ud idag,” vedblev han efter at have betragtet Barnet; „og Du maa dog sande, at jeg dømte rigtigt i Nat.”

„Gud være lovet, at Du gjorde det,” svarede Madame Hjort. — „Antons Hebredelse har lagt Klar til mine Dage. Du veed, hvor høit jeg elsker mine Børn, ligesaa oprigtigt, og ligesaa trofast, som...”

Sun fik ikke udtalt, men trykkede Franks Haand med Snderlighed, medens det krampagtige Smil spillede om hendes Læber. —

VI.

„Våren kommer, fåglen quittrar.“

E. Tegnér.

„Kjer er hver Gave, som man faaer
 Af sin Tilbedtes Hænder;
 Derfor jeg be'er, De ei forsmaaer
 Den Kurv, som jeg Dem sender!“
 Arnesen.

Den skønne Maimaaned var indtruffen. Sneen var smeltet paa Fjeldene i Omegnen af Christiania, og Vaarsolens oplivende Virkninger sporedes overalt. Den eviggrønne Gran og den ranke Fyrr knejsede fra deres ophøiede Stade mod Himlen, og bevægede af en let Vind syntes deres høielige Grene at tilvifte Foraaret et Velkommen.

Paa Tolbodbroen bevægede en broget Folkemasse sig frem og tilbage, lokket ud fra de snevre Bærclser, deels af det usædvanlig milde Veir, og deels af Nysgjerrighed. Man ventede Dampskibet „Constitutionen“ fra dets første Udenlandsfart i Mar, og det er

en Ting, som sætter hele Byen i Bevægelse. Da det er en Søndag, den pleier at indtræffe, er for det meste, naar Betret er godt, Soldsoddbroen opfyldt med Spadserende hele Eftermiddagen. Nogle vente en Slægtning eller Ven; Andre en Debitor; atter Andre en Creditor; men de Fleste ere blot komne for et Syns Skyld, „for at see og sees.”

„Nu er hun i Farvandet!” raabte en Matros, som stod paa den yderste Ende af Broen. — „Kan I see hende, der har vi hele Røgfregatten!”

Alle strømmede til, for med egne Dine at overbevise sig om Sandheden, og iblandt disse Branner. Den Brandtske Familie ventede nemlig Clara Steen, tilligemed hendes Halv-Cousine og Fætter, og da den ikke selv havde Lyst til at opholde sig paa Broen indtil „Constitutionen” kom, havde man sendt Branner ned, for at han kunde give dem Underretning om, naar man saa den. Uagtet det var Søndag — en Dag Branner fremfor alle andre havde helliget til Bacchi Dyrkelse — havde han dog paa denne været meget maa-deholdende, og i modsat Fald havde man vist heller ikke sendt ham affted. Ege indtil der blev givet Signal til Dampskibets Nærmelse, havde han været indvillet i en, vistnok yderst interessant, Samtale med en anden fordrucken Contoirbetjent. Det var gaaet ud over det Dobbelte, hvilket Branner, uagtet han ikke

forstod en eneste Regel deraf, søgte at forklare sin Collega, og gjorde sig med al mulig Vigtighed til af sin Indsigt heri. Matrosens Naab gjorde Ende paa deres Discours, og Branner skyndte sig nu saa stærkt som hans vakkende Kneer tillode det, at komme hjem.

„Jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at den kommer,” sagde han aandepustende. — „Den har alle Seil oppe, og gaaer vist en syv, otte Mill i Timen!”

Man loe naturligtviis af ham, da Vinden næsten havde lagt sig, og Enhver kunde altsaa indsee, at det var en af hans sædvanlige Fabler.

Hatte, Boer og Shawler bleve nu tagne frem, og snart var Familien paa Veien til Toldboden.

„Kom, Branner,” sagde Tante Olea, da man var kommen ned paa Broen; „lad mig faae Dem under Armen; her ere saa mange Menneſker, og man bliver baade puffet og stødt, naar man ikke har en Cavalier at holde sig til.” Branner, der blev yderst smigret ved Tantens Anmodning, frummede Armen med en Anstand, der vilde have gjort den fineste Modeherre Ure, og klappede Jomfru Oleas Haand, da hun betroede sig til hans Baretægt.

„Hvor det er en smuk, lille buttet Haand, De har,” sagde han; „akkurat som min i gamle Dage.”

„Stille, Branner,” sagde Tanten, ganske rød i

Hovedet over hans Tiltale i saa mange unge Menneskers Paahør; „passer det sig for en Cavalier?”

Branner vilde netop til at gjøre hende opmærksom paa, at det just var godt sagt, da Dampskibet i det Samme kastede Anker. De, som vilde ombord, ilede nu til Færgebaadene, men da det traf sig, at et af Brandts Skibe laae for Udlosning ved Broen, skaffede Vilhelm en Baad fra dette, og Familien steg deri.

„Nu maa vi med, Gjomfru Olea,” sagde Branner; „skynd Dem blot lidt.”

Men Gjomfruen vilde ikke. Hun meente, at det ikke var passende for hende at stige i en Baad i saa Manges Paasyn.

Men det var ikke efter Branners Hoved. — „Jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at vi maa ombord,” sagde han; „jeg kjender Restaurateuren, og han laver en forbandet god Grog.” — Tanten var ikke istand til at holde paa ham. Al hans paatagne Galanteri var borte, og med et Ryk sleed han sig løs fra sin Dame og sprang i Baaden. Her maatte han rigtig nok drøie mange Stikpiller af Thea og Bertha; men det var omtrent det Samme, som at slaae Vand paa en Gaas. Han havde Groggen i Tankerne, og for den deovoverede han sig gjerne. Den stakkels Olea var værst faren; men naar Nøden er størst er Hjælpen nærmest. Secretair From havde bemærket hende i

Brimlen, og under hans Beskyttelse spadserede hun frem og tilbage paa Broen, indtil Familien kom tilbage.

Efter en halv Times Forløb landede Baaden og med den Clara Steen, Halv-Cousinen og Fætterren. Branner var ikke med. Ingen havde bemærket ham ombord uden Clara, hvem han, uden at hilse paa eller byde Velkommen, havde spurgt, om hun ikke kunde gjøre ham opmærksom paa, hvor Restaurateuren befandt sig. — Clara maatte holde her hos Tante Olea, og Halv-Fætteren havde budet Lovise Armen. Vilhelm gjengjældte Høfligheden og ledsagede Cousinen.

„Hvorledes synes Frøkenen om de norske Fjælde?“ spurgte Vilhelm sin Dame. — „De maae danne en paafaldende Contrast til de grønne Sletter og udstrakte Plainer, som De har været vant til i Danmark.“

„Jeg synes, ved Gud! at de ere kjønne,“ svarede Frøkenen; „men de maae vist være meget kolde at boe paa om Vinteren.“

„Her i den sydlige Deel af Norge,“ tog Vilhelm Ordet; „kan det vel gaae an; men høiere oppe mod Nord skal man just ikke smelte af Heden. Dog, det gaaer med det, som med enhver anden Ting; man vænner sig dertil, og Vanen er jo den anden Natur.“

„Ja, det har De Ret i,“ svarede Frøkenen. —

„Jeg kan for Næsten ikke sige Dem, hvor jeg har glædet mig til denne Tour. Det jeg frygtede meest for var Overfarten; men Gud være lovet, nu er da den overstaaet, og her maa vist være mange smukke Ting at see.”

„Norge eier mange Skjønheder,” sagde Vilhelm; „det er paa en Maade et andet Schweiz. Fjælde og Dale, Føsser og Elve afvekle med hinanden, og jeg tør smigre mig med, at de mange vakre Prospecter, som findes her i Omegnen af Christiania, vil holde Dem stadesløs for de Ubehageligheder, som De har været udsat for paa Overreisen.”

„Det har ogsaa Cousine Steen fortalt mig,” svarede Frøkenen; „især har hun rost den smukke Udsigt fra Krogkleven, den skal være saa sød.”

„Deri har Clara sagt sandt,” sagde Vilhelm. — „Og De vil selv komme til at sande hendes Ord, min Frøken, naar De med egne Øine bliver overbevist om dens Deilighed.”

„Det troer jeg virkelig ogsaa,” svarede Frøkenen, „thi jeg sværmer for alle Naturskønheder.”

Man var ved Porten, og Samtalen endtes.

„Det er en lille Gaas!” hviskede Vilhelm til Lovise, da de kom ind i Dagligstuen.

„Og Broderen ikke mindre,” svarede Lovise.

Da man havde sat sig ved Aftensbordet, hen-

vendte Brandt sig til Blich og sagde: „Nu kommer det blot an paa, om De og Deres Søster ville kunne finde Dem i den Levemaade vi føre, og de Fornøielser vi deeltage i. Livet i Kjøbenhavn er, saavidt jeg af egen Erfaring veed, forskjelligt fra vort; men i alle Tilfælde beder jeg Dem, betragte Dem, som De var hjemme. Vi skulle nok sørge for at gjøre Dem Opholdet her saa behageligt som muligt.“ — Blich takkede, men paa en saa affecteert og flau Maade, at det maatte støde Enhver, og, hvis ikke Delicatessen havde forbudt det, vilde uden tvivl alle de Tilstedeværende, maaskee med Undtagelse af hans Søster, have yttret deres Mishag over hans Opførsel. I det Hele taget var den Tone, som denne Aften herskede hos Brandts, langt forskjellig fra den, man ellers var vant til at finde der. Alt gik saa formelt og stift til. En Tvungenhed, der kunde lignedes med Forslemthed, læstes tydeligt paa de Flestes Ansigter. Og hvad var vel Skyld i dette? Intet andet end de kjøbenhavnske Fremmedes Ankomst, men dog især Broder Peters paatagne Fornemhed.

„De ønsker vist at komme til No,” sagde Bertha til Frøken Blich, da der var taget af Bordet. — „Oenpaa en Reise pleier man at være træt, og hvis De ønsker det, skal jeg gjerne følge Dem til Deres Bærelse.“

„Tak, søde Tømsfru! svarede Frøkenen gabende. „De har gjort mine Tanker. Jeg er virkelig yderst udmattet.” Bertha kastede et hemmeligt Blik til Thea, og tog Lysen for at følge Frøkenen.

„Her ere to Senge i Værelset,” sagde Bertha, da de kom ovenpaa; „kanstee De ikke er vant til at ligge alene, og ønsker at Een af os skal gjøre Dem Selskab.” —

„Jeg takker Dem,” svarede Frøkenen; „hvis Clara vil.”

„Gud bevares, det vil hun bestemt,” afbrød Bertha hende, glad over, at Valget ikke var faldet paa hende selv. — „Jeg skal sige det til hende, naar jeg kommer ned, og hun vil vist komme strax, da hun formodentlig ogsaa er træt af Rejsen.” — Og Bertha satte Lysen paa Bordet og gik ned at hente Clara. — „Ja, Du er god,” sagde Denne, da Bertha underrettede hende om Frøkenens Ønske; „dog for at tjene Dig vil jeg gjøre det; uagtet Gud veed, at jeg har faaet nok af hende i Kjøbenhavn.”

Kort efter forsoiede ogsaa Hr. Blich sig til Hvile, og Familien var nu alene. —

„Det er mig en underlig Patron, denne Blich,” sagde Brandt. — „Nu har jeg kjendt mange Danske, baade Gamle og Unge, men hans Ege har jeg

endnu ikke fundet. Søsteren seer ud til en ret net Pige; men han er, min Sjæl, en Nar."

"Det kommer meget af Opdragelsen," meente Madame Brandt. — "Han er den eneste Søn, og jeg er vis paa, at Forældrene selv have sat ham Skruer i Hovedet."

"Han behandler os paa en Maade en bagatelle," sagde Vilhelm; "men vi skulle dog vise ham, at vi ikke ere udannede Tølpere, og at en Normand ogsaa kan tale et Ord med om den fine Verden, hvori han gjør sig til af at have faaet sin Verdenstone."

"Vi behøve ikke alene at vise ham det i Ordet," svarede Brandt; "men ogsaa i selve Gjærningen. Han er vor Gjæst, og som saadan maae vi behandle ham med Opmærksomhed og Artighed. Han skal i det mindste ikke sige naar han kommer hjem, at vi have ringeagtet ham. Desforuden kan man jo heller ikke vide, om han vil forandre sin Tænkemaade og aflægge sit stive Væsen, naar han seer, at Eigefremhed og ukunstlet Hjertelighed bliver taget mere i Betragtning i Norge end Stoltthed og Egoisme."

"Han skal gøres lidt flau," meente Bertha.

"Flau," indvendte Thea; "Gud veed hvorledes Du vilde bære Dig ad med at gjøre ham flauere end han er? Nei, min gode Bertha, kom dog aldrig med Sligt."

„Du veed nok, hvad jeg mener,” sagde Bertha; „men Du har altid stor Lyst til at fordreie Ordene..”

„...Lad os nu ikke blive uenige af lutter Enighed,” afbrød Faderen hende. „Fyren kommer sig nok, naar han faaer seet sig lidt omkring.” —

Norges Constitutionsdag, den syttende Mai, havde den gamle Brandt bestemt til Theas og Franks Bryllup. Udstyret havde alt længe ligget færdigt, og man spæde ivrigt paa Brudekjolen.

„Det stunder til,” sagde Bertha en Dag til Thea; „hvem der dog var saa lykkelig!”

„Er det Ironi eller Alvor?” spurgte Thea. — „J har nok ondt af Frank, men det er alene, fordi J ikke kjende ham. Clara holdt en Prædiken for mig forleden Dag, som jeg vilde ønske, at Du havde hørt. Men det kan slet ikke hjælpe, hvad J saa sige; jeg bliver dog lykkelig med ham.”

„Hvo tvivler derom,” svarede Bertha smilende; „og hvor kunde Du falde paa, at det var af Ironi, jeg ønskede mig i Dit Sted? Vi ere jo Alle bestemte for den hellige Ægtestand og jo før jo heller.”

„Opriktig talt,” sagde Thea, „er det dog virkelig intet Ønske, som en Pige paa Din Alder burde yttre høit i det mindste. Det er aldeles ikke passende, og tænk Dig hvis Nogen hørte det? De maatte da troe, at Du var umaadelig gistesyg.”

„Tys, tys,” hviskede Bertha. „Jeg har lovet Lovise at beherske mine Følelser, og jeg kommer nok til at gjøre Dig det samme Løfte. Een Ting forundrer mig blot, og det er: at Du, netop Du, vil foreholde mig, at det er upassende at yttre sligt et Ønske. Da Du var i min Alder, lille Thea, Gud veed, hvad Du da tænkte! Jeg siger Intet; men Du forstaaer mig vel?”

„Der er stor Forskjel,” svarede Thea, „paa hvad man tænker, og hvad man siger. Ingen kan forbyde Dig at tænke, hvad Du vil, men Sømmeligheden kan forbyde Dig at yttre”

„Punctum finale,” afbrød Bertha hende. „Ingen Moral, ellers er jeg bange for at vi blive uenige. — Men Apropos, for at tale om noget Andet. Har Du lagt Mærke til de mange pudseerlige Scener, som Clara og jeg spille med hendes Halv-Fætter. Det er ham undertiden plad umuligt, skjøndt forsynet med fire Dine, at skjelne os fra hinanden, og tidt fortæller han mig, hvad han havde i Sinde kun at lade Clara høre, og saaledes omvendt. Det er kostelig Morstab, og jeg vilde ikke undvære den for Meget. Men det Allerypperligste er dog, naar han mærker, at han har taget feil. Saa mumler og brumler han, og vi lee naturligviis af ham.”

„Han har nok ellers et godt Nie til Clara,” sagde Thea, „eller maaskee til Eder Begge.”

„Tør jeg udbede mig,” svarede Bertha i samme Tone, som Søsteren før, da hun gjorde hende opmærksom paa det Upassende i at yttre sine hemmelige Tanker høit; „at Du ikke taler til en Pige paa min Alder om Eligt; deri veed Du jo nok, mangler jeg den fornødne Indsigt.”

Thea smilede, og tog atter fat paa Brudekjolen, der havde hvillet medens Søstrene talte.

Blich var virkelig i de faa Dage, han havde opholdt sig i Familien, bleven betydelig forandret, og det var gaaet, som Brandt havde sagt: „naar han først faaer seet sig lidt omkring kommer han sig nok.” — Ganste at lade fare det ham, saa at sige, medfødt Hang til paatagen Fornemhed og Affectation, formaade han vel ikke, men han var dog bleven saaledes, at man kunde tale med ham, eller spørge ham om en Ting, uden at frygte et stødende Svar. — Han var for Nesten et af de Mennesker, som critiserede over Alt, uden selv at forstaae eller vide, hvad det var, han lagde under sin Kritik. I Wilhelm og Frank havde han to hæftige Modstandere, der, hvor nødvendig han end vilde lade sig overbevise, dog som oftest fremførte saa slaaende Argumenter for eller imod det, han kritiserede, at han tilsidst maatte bukke under

for Overmagten og de mere competente Dommeres udvidede Blik. Fuldkommen tabt gav han sig vel ikke — han havde jo læst til dansk juridisk Examen — men smaa snakkede for sig selv længe efter at Debatten var ophørt, ligesom for at faae det sidste Ord. — Saa forskjelligtsindede Frank og Vilhelm isøvrigt vare, harmonerede de dog saa fuldkommen i deres Dom over Blich, at Frank ansaae det for et meget heldigt Tilfælde, at Hiin var kommen til Christiania. — Han haabede at stemme Vilhelm for sig, indseende som et fornuftigt Menneske, at det var slemt, ja endog skændende, at staae i et spændt Forhold til den Mand, hvis Søster var ham det Kjæreste paa Jorden, og der med det Allerførste skulde for evigt forenes med ham. —

Alf Claras Brev have vi seet, at Blich havde udkaaeret hende til sin Inclination; men vi vide tillige at hun ikke følte nogen Tilbøjelighed for ham, men søgte, hvor hun kunde komme til det, at gjøre ham latterlig og stille hans svageste Sider for Lyset.

En Dag da Clara havde Tandpine, traf det sig netop, at Blich heller ikke befandt sig vel, og havde foretrukket at blive hjemme, istedetfor at følge med den Brandtske Familie til Aker. — Da han traadte ind i Salen saae han Clara sidde ved Fortepianoet, spillende en af sine Yndlingsvalse. Hun lod som hun

ikke bemærkede ham, og i det Haab at overraske hende, listede han sig ganske sagte hen bag hendes Stol. Efter et lidet Ophold, hvori han havde lyttet til med spændt Opmærksomhed, og ikke engang rettet paa sine Flipper, begyndte han: „Jeg beundrer deres Spil, Frøken Steen.“ — Clara vendte sig om, saae paa ham, og vedblev at spille.

„Tillader De, at jeg indfører et Ord,” vedblev Blich. „Tillader De, at jeg gjenkalder i Deres Erindring en Aften, som i det mindste for mig vil blive evig uforglemmelig.“

„Med Fornøjelse,” svarede Clara; „flige Aftener have altid haft stor Interesse for mig.“

„Den Valts, De nu spiller,” begyndte Blich, „har opfrisket og gjenkaldt hos mig Ballet hos Bachisons. Jeg seer Dem livagtig for mig i Deres hyde, nedringede Linons Kjole, det røde Livbaand og de yndige franske Blomster paa Haaret. Jeg seer Dem svæve henad Gulvet i mine Arme...“

„Det er underligt,” afbrød Clara ham; „det kan jeg slet ikke see. Men jeg har da heller ikke den levende Phantasi, som De.“

„Smukke Clara!” udbrød han. „De gjør mig en Compliment, som jeg aldeles ikke fortjener.“

„Gud bevares!” svarede Clara; „gjør jeg det, da var det saamæn ganske imod min Villie. — Men

hvorfor er De ikke ude med Familien? Det maa jo være kjedeligt for Dem at sidde her hjemme, og jeg er vis paa, at Deres Søster og de øvrige Damer savne Deres Selskab,”

„Det Selskab jeg nu befinder mig i,” udbrød Blich med smægtende Stemme; „er mig tusinde Gange kjærere, end den meest glimrende Assemblée. Alt kunne underholde mig med Dem, hvad kan vel lignedes ved denne Ulykke? Intet paa den hele, vide Jord,” vedblev Peter Blich begejstret. — „De er mit Livs Magnet! De har vilst mig Veien og draget mig til det kolde Norden! Kun med Dem kan jeg blive lykkelig, uden Dem er jeg evig fortabt, grændseløs ulykkelig — fort en Selvmorder! Et Pistolskud vil knuse min Finding, og hvis Skyld var da det? Ikke nogen Anden end Deres!”

„Hvad tænker De paa,” svarede Clara, der hele Siden havde lyttet til hans Extase med et godmodigt Smil. — „Skyde Dem! Det kan da aldrig være muligt! Betænk hvilken Ulykke De begik; betænk hvor Deres Coiffure vilde komme i Uorden.”

Med disse Ord lukkede hun Instrumentet og gik hen til Vinduet for at skjule sin Latter.

„Hvor De er grusom!” vedblev den danske Jurist; „Skjænk mig et eneste Blik, og jeg er fornøjet. Siig blot, at De ikke hader mig, at De maaskee kunde

elste mig. Fastsæt en Prøve-, en Betænkningstid; jeg skal finde mig i Alt, og med Saalmodighed bære hvilkensomhelst Byrde, Deres smukke Hænder vil paa-lægge mig." —

„Hr. Blich," tog Clara med forstilt Alvorlighed til Orde; „De har gjort mig et Forslag, som kræver Overveelse. Om otte Dage skal De erfare min Beslutning, og indtil den Tid, beder jeg Dem ikke tale til mig om denne Gjenstand." —

„Om otte Dage," sagde Blich. „Velan jeg vil finde mig deri. Guddommelige Clara! om otte Dage henter jeg altsaa". — Her blev Samtalen afbrudt ved Tante Oleas Komme, og Blich forlod Salen med Hjertet opfyldt af de gladeste Forhaabninger.

„Sun bliver min!" udbrød han da han kom op paa sit Værelse. — „Jeg, jeg har bevæget hende! Med al sin Fasthed kunde hun dog ikke modstaae mine lidenskabelige Udbrud! Jeg kunde omfavne den hele Verden; jeg kunde — ja, jeg veed ikke hvad jeg kunde, saa overvættes glad er jeg! — Om otte Dage er hun min! og hvad vil da Spenner og Brown og alle de gode Eleutanter sige, naar jeg kommer til Kjøbenhavn med hende, som min Forlovede. Lad dem da gjøre Nar; jeg har dog stukket dem Allesammen ud, og den Glæde er mig ligesaa kjær, ja kjærere, end at have vundet hendes Hjerte!" —

Med store Skridt gik han op og ned ad Gulvet, og frydede sig i Sindet over sin Beltalenheds uimodstaaelige Kraft. Men Glæden, han skulde høre ved at triumphere over sine Rivaler, var dog Drivfjederen, som styrede det Hele, og viste hans egoistiske Sindelag i høieste Potents. — Stakkels Blich! Hvorlidet anede Du i Dine selvkjærlige, vidtforudfattede Drømme, at det Billede om Fremtids Triumph, som Du havde fremkaldt for Din ophidsede Indbildningskraft, skulde forsvinde som den prægtige Sæbeboble Drengen danner, ved Hjælp af sin Kridtpibe, og der springer i det Dieblik, at han berører den, for at vise Moderen de understjønne Couleurer. Med den tomme Pibe staaer Drengen tilbage, og klager over Smerterne, som den sprungne Bobles Sæbeskum har efterladt i hans Dine. —

Tante Olea var en gammel Jomfru. Som saadan ønskede hun gjerne at stifte Partier og afgav saaledes et flaaende Beviis paa, at hvor gammelt et ugift Fruentimmer end bliver, dog aldrig Kjærligheden eller Tanken om den forlader hende. Den Lyksalighed, som hun havde tildrømt sig selv, vil hun nu, da Aarene nærme sig, og Tallien ikke længer kan kaldes smækker, overføre paa de yngre Generationer, og med en vis Uengstelse søger hun at overtøge dem om, at Livets høieste Lykke bestaaer i Kjærlighed,

denne Sjælesygdom, som fødes med Mennesket, og først dør med dette. — Da hun kom ind til Clara fandt hun denne, som man kunde vente ovenpaa et saa tragi-comisk Optrin af det virkelige Liv, i yderst godt Humeur. Sandpinen var endogsaa ganske gaaet over, og hun havde dog slet ikke benyttet Tantens smertestillende Draaber.

„Du har nok Dit Morsskab med denne kjøbenhavnske Fætter,” sagde Olea til Clara; „men lad mig blot ikke faae at vide, at han foresnapper Dig Noget, som Du siden hen vil komme til at fortryde.”

„Det kan Du være ganske rolig for,” svarede Clara; „jeg veed nok, hvorledes slige Petitmaitres skulle behandles. Han morer mig ved sin Forskruethed, lille Tante, og det er det Hele.”

Tanten indsendte vel Adskilligt herimod, men Clara vidste at gjendrive Alt, og Oleas Projecter vare nær strandede paa Nieces Munterhed. Tilslidst kunde hun dog ikke holde sig længere, og anbefalede Clara Secretair From, som „saadan en prægtig Mand, saa munter og selskabelig” — kort, udviklede alle hans gode Egenskaber med en sjelden Beltalenhed, og saa stor Iver, at Clara til Slutningen nok kunde mærke, hvorpaa Tantens Plan gik ud.

„Gud bevares!” udbød Clara. — „Det er et

overordentligt Mandfolk, og saadan som han kan fortælle om Storthingsforhandlingerne!”

„Ja er det ikke sandt,” svarede Tanten, som allerede troede at have vundet Clara for sin Plan; „Storthinget og Fædrelandet, det er hans Alt, og er det ikke prisværdigt? og dernæst hans mange andre Talenter! — Ja, det er en Perle, saavel i det Gne, som i det Andet; og er der Noget, som holder af Dig, da er det saamæn ham.”

Clara svarede ikke; men gik hen til Fortepianoet og lukkede det op.

Tanten smilede veltilfreds, og da hun vilde til at gaae ud i Kjøkkenet, klappede hun Clara paa Skulderen og sagde: „Tænk nu over hvad jeg har sagt; man finder, min Tro, ikke saadan en Mand hver Dag.”

Da Tanten var gaaet, kunde Clara ikke dølge sin Patter. „Det er udmærket!” udbroød hun; „to Friere paa een Dag. Een selvmældende og een paa anden Haand. Det maa Bertha have at vide, og hun vil beundre min Characterfasthed Og den gamle From,” vedblev hun, efter et lidet Ophold, hvori hun havde grebet nogle Accorder; „han maa da nok ikke være rigtig klog. I modsat Fald var det jo en mangeløs Frækhed, der burde afvises med største Foragt; men han skal nok faae det, om ikke af mig, saa af

Andre,” trøstede hun sig, og spillede en Arie af „die Wiener in Berlin.” —

Og Secretairen fik det da ogsaa, og det med saadan Klang og Eftertryk, at han vist ikke de første ti Aar vil prøve sin Lykke hos en attenaarig Pige. — „Han blev saa uendelig flau,” sagde Bertha, da hun fortalte Clara, hvorledes hun havde ladet Secretairen høre sin Svaghed; „og jeg forsikrer, at Du ikke tiere vil blive uleiligtet med hans Frieri. Men derimod vil jeg raade Dig, at have dygtig Tandpine i Morgen og binde Tørklædet heelt op om Ørene; thi Du faaer vist en prægtig Soloprædiken af Sante Olea.”

„Det morer mig netop”, svarede Clara, „og jeg forsikrer Dig, at jeg skal lægge mig den ligesaa lidet paa Hjertet, som Blichs romantiske Maleri af hans grændsesløse Kjærlighed, da han slog sig løs og friede til mig.” —

Fire Dage vare forløbne af Claras Betænkningstid. Blich havde i disse ikke en eneste Gang sagt Noget imod, ikke critiseret det Allerringeste, men derimod været saa forekommende og venlig imod Alle, at selv den gamle Brandt havde talt med ham i hele Timer om de Ting, som hiin forstod sig paa. Clara havde haft Tandpine hele Tiden, Bertha vilde paastaae, at det var af Frygt for Sante Oleas Soloprædiken.

Paa den femte Dag sagde Clara til Bertha:

„Jeg har faaet en ypperlig Idee, og Du maa være mig behjælpelig i at udføre den.”

„Med største Fornøielse,” svarede Bertha. „Naar det blot er Noget, som vi kan have Morstab af, da kan Du fuldkommen stole paa mig.”

„Det skal gaae ud over Fætter Blich,” sagde Clara. „Mere kan jeg ikke sige Dig nu, men kom op paa mit Kammer i Morgen, saa skal Du faae at vide, hvilken Rolle Du skal spille. Planen er lagt, og at den faaer et godt Udfald, vil jeg haabe.”

„J staae nok der og lægge Planer mod Hr. Blich,” sagde Thea, der netop kom i det Samme; „det er slet ikke pænt af Eder, da han virkelig i den senere Tid har forandret sig betydeligt til sin Fordeel. J skulde blot have hørt ham tale med mig om den Kjøle jeg skulde have paa Dagen efter mit Bryllup. Han opregnede alle de nyeste Pariser- og Londonner-Modder, og uden at rose, har han en meget god Smag.”

„Apropos!” indvendte Clara. „Siden vi tale om Moden, skal jeg fortælle Eder en Tildragelse, som passerede i Kjøbenhavn, da jeg var der i Vinter. Dengang vilde Hr. Blich vist have ønsket, at han ikke havde talt saa meget om Damernes Pynt og Toilette, samt critiseret dem saameget som han gjorde, hvis han kunde have indseet Følgerne. — En Aften,” vedblev Clara, „da man gav „Vennernes Fest” og

„Skatten,* inviterede han mig og sin Søster til at gaa med sig i Theatret. Da vi kom ind i Nummerpladsene, saa vi en Lieutenant Brown, der netop havde det Nummer paa sin Stol, som fulgte efter mit. Fætter skjævede til ham, og satte sig taus ned paa sin Plads. Da første Act var forbi, begyndte han at kritisere de forskjellige Bisit-Gatte, Rapper, Mantiller m. m., som Damerne i første Etage og begge Parquetterne bare. At høre slige Bedømmelser over vort Toilette af et Mandfolk, har altid kjedet mig, og da min høistærede Halv-Fætter imellem anden og tredje Act vilde fortsætte sine kritiske Bemærkninger, fandt jeg dem reent utaalelige, og svarede ham aldeles ikke. Brown, som imidlertid saa, at jeg ikke lagde videre Mærke til Blichs Tale, henvendte sig derfor med adskillige Spørgsmaal til mig, hvilke jeg, for at ærgre Juristen, besvarede meget mildt, og de vare da ogsaa meget mere fornuftige, end hele Blichs Critik. Men der skulde I have seet denne. Han blev blussende rød i Ansigtet, og havde det været paa et andet Sted, var Brown vist ikke bleven staaet. Her undsaa Blich sig for det, lod som Intet, og tog med en smilende Mine sin dobbelte Riffert ud af Foderalet, idet han stillede den mod Indskriften, som staaer over Scenen. Jeg er vis paa, at dersom Nogen tilfulde har fattet Betydningen af de fire smaa Ord: *Et*

blot til Eyst; var det vistnok Peter Blich i hiint Diebliff. — Her have I Tildragelsen, og jeg haaber, at I have forstaaet den."

"Jeg kun halvt," sagde Thea.

"Men jeg for os Begge," svarede Bertha. Og derpaa forlode de alle Tre Stuen.

Den næste Formiddag udviklede Clara sin Plan for Bertha, og at den fandt hendes Bifald var ganske naturligt. Hele Intriguen, som skulde spilles Fætter Blich, var bygget paa den Eighed, som fandt Sted imellem Veninderne.

"Du veed, at han er kortsynet," sagde Clara; "og Du kan være fuldkommen rolig for, at han ikke gjenkjender Dig, allerhelst naar Du tager mine Klæder paa. Han syntes forleden Dag, at min brune Silkekjole klædte mig saa udmærket; den maa Du have paa, og naar Du saa binder Tørklædet om Kinden, og ikke vender Dig altfor meget mod Eysen, skal Altting gaae godt."

"Men jeg veed slet ikke, hvad jeg skal sige eller svare ham," indvendte Bertha.

"Du behøver aldeles Intet at sige," svarede Clara. "Hans Indledningstale vil nok være i ti Minuter, og inden de ere forbi, skal jeg nok komme, opklare Alt ved et Trylleflag, og tillige løse Knuden til Alles

Tilfredshed, maaskee med Undtagelse af min „søde“ Fætter.”

„Men hvorledes vil Du da løse den?“ spurgte Bertha. „Det er netop det, som jeg vil vide.”

„Ved en behagelig Overraskelse,” svarede Clara smilende. — „Det maa være Dig nok for det Første. Det er kun to Dage, Du skal vente, og beviis mig nu den Tjeneste, ikke i den Tid at trænge ind paa mig med Dine Spørgsmaal; men kun vente, og hvad der er endnu mere, vente et godt Udfald.”

Bertha lovede det, og gik hen til Skabet for at tage den brune Kjole ud og prøve den.

„Den kan jo aldrig passe Dig bedre,” sagde Clara, da Bertha havde fført sig Kjolen; „og naar Du nu faaer Tørklædet om Hovedet, og sætter Dit Haar saaledes, som jeg pleier: lavt i Nakken og Hængekrøller, skal Ingen sige Andet, end det er mig selv.”

Da Bertha havde gjort sit fuldstændige Toilette, var det umuligt, selv for den strengeste Sagttager, at kunne sige, hvem der af begge Cousinerne var Clara Steen, og hvem der var Bertha Brandt. Kun naar man hørte dem tale, tabte Illusionen sig, da Berthas Stemme i en paafaldende Grad var haardere end Claras. Men Stemmen kom det jo ikke an paa ved det Puds, som de skulde spille Blich, og man maa

tilgive, hvis han feilede, selv om han brugte sex Dine.

Endelig indtraf den, af Blich i det mindste, saa længe ventede ottende Dag. Han var allerede oppe Klokken halv otte, og beskæftigede sig vist over halvanden Time med sin Pynt. Elleve Par Flipper vare blevne casserede, alene fordi de sloge en Fald, naar Tørklædet blev bundet om, og det var først ved Hjælp af et sort Atlaskes Halsbind at han fik det tolvte Par til at sidde efter sit Hoved.

„Sun bad mig komme til sig paa sit Værelse Klokken ti,” sagde han for sig selv; „og jeg brænder af Utaalmodighed. En vis Ængstelse gennemfarer mine Lemmer, ikke ulig den Følelse, hvormed jeg stod for det grønne Bord ved Præliminærexamen.” — Efter et lidet Ophold, som han anvendte til at snøre sin Best sammen, vedblev han, bestandig seende sig i Speilet: „Frist Mod, Antontus! dristigt vovet, halvt er vundet! nei, jeg har seiret totalt! Sun rødmede over hele Ansigtet, da jeg erindrede hende om, at Fristen var udløben i Dag; og med hvilket yndesuldt Smil sagde hun ikke disse Ord: „Sr. Blich! jeg venter Dem paa mit Værelse imorgen Klokken ti, der kunne vi tale uforstyrrede med hinanden“ O, det er, min Salighed, en guddommelig Tøs!” —

Her endte hans Extase. Han saae paa Uhrer,

rettede endnu engang paa Flipperne, og gik med sagte Skridt op ad Hovedtrappen til Claras Bærelse. Da han var kommen til Døren, indenfor hvilken hans Forhaabninger — i det mindste efter hans Formening — skulde krones med et heldigt Udfald, rømmede han sig, trak i Vesten og Skjoderne, purrede sig i Haaret, tog Kommetørklædet frem og lukkede endelig op, efter at have banket tvende Gange paa. Ved Vinduet sad, som han troede, Clara Steen, men, som vi vide, Bertha Brandt, med Hovedet indbundet, og iført den brune Silkekjole, hvori han havde fundet Clara saa smuk. Bertha broderede og slog ikke en eneste Gang Pinen op, af Frygt for at blive kjendt.

„Smukke Frøken Steen!“ begyndte Blich med synlig Forlegenhed; „De vil behage at erindre, at den fastsatte Termin er udløben, og jeg kommer derfor som Deres ydmyge Slave, for at høre Deres Beslutning, angaaende den Sag, jeg tog mig den Frihed at betro Dem for otte Dage siden.“ — Bertha svarede ikke, men vedblev at brodere.

„Sør jeg antage Deres Taushed for et frivilligt Ja?“ vedblev Blich. — „De lovede, at vi skulde tale uforstyrrede med hinanden, maa jeg,“ — han tog hendes Haand og trykkede den lidenskabeligt til sine Læber — „maa jeg kalde denne søde Haand min? . . . De svarer ikke! De tier og samtykker? Elskværdige

Clara! udtal det lille Ord, som vil gjøre mig saa usigelig lykkelig! Spænd mig ikke længer paa Pinebænken! maa jeg,” — han bøiede sig ned imod hende „maa jeg”

Døren gik op, og Clara traadte ind tilligemed Vilhelm.

„Maa jeg,” begyndte Clara; „for at fortsætte, hvor De slap, Hr. Blich, tage mig den Frihed at forestille Dem min Forlovede, Vilhelm Brandt.” Blich studsede, og saa snart paa den Enke, snart paa den Anden.

„Det er uforstaaet!” udbroød han, bemærkende sin Feiltagelse. — „De har holdt mig for Nar, men jeg skal revangere mig!”

„Hr. Blich!” svarede Clara, saa alvorligt, som det var hende muligt; „det er snarere mig, som burde tage Revange over Dem, men jeg vil lade mig nøie med den, jeg har faaet, og forsikkrer Dem, at jeg aldrig skal forlange nogen større. Den vil lære Dem, for Eftertiden ikke at gjøre Dem til af Gunstbevisninger, det aldrig har kunnet falde mig ind at tildele Dem; og gode Fætter Blich! man skal jo lære, saalænge man lever. Søg De Trøst hos den rige Kjøbenhavnske Enke, hvem De allerede, som en sjong Fyr, for længe siden kunde have været gift med, og

troe aldrig, at fordi man er norsk, man derfor skulde være enfoldig." —

„Jeg fordrer en Erklæring af Dem, min Herre!" brusede Blich op imod Vilhelm.

„Jeg haaber," svarede denne med et dybt Blik, „at min Forlovede baade har givet Dem Erklæring og Forklaring, og Mere kan De da umuligt forlange." Og hermed forlod han Bærelset, tilligemed Clara og sin Søster.

„Det var fordømt flaut!" udbrød Blich, da han var alene. — „At jeg ogsaa kunde være saa dum, at gaae hen og indbilde min Søster, at Clara og jeg vare hemmelig forlovede.... Jeg er protistueret! rædsomt, nederdrægtigt holdt for Nar!.... Du Fredens Gud! hvor jeg skal ringe op med Ene, det Dummerhoved!..... Man har spundet Intriguer,..... og jeg, som var for kortsynet til at indsee alt dette!.... en total Sammensværgelse;.... men bje J blot!..." Her blev han afbrudt ved Branners Komme. Denne var af Familien sendt op til Blich, for at underrette ham om, at Bognen var spændt for, hvis han havde Lust til at kjøre ud med.

„Det kan nok blive morsomt, saadan en lille Udflugt i det Fri," sagde Branner, der var uvidende om, hvad der nylig var passeret. — „Her er saa kvalmt i Stuen; tillader De at jeg lukker et Vindue op?"

Branner lukkede Vinduet op, men Blich vedblev at gaae op og ned ad Gulvet, uden at sige et eneste Ord.

„Ja, Hr. Blich kommer vel snart,” sagde Branner, efter en Stunds Forløb; „for jeg skal gjøre Dem opmærksom paa, at man venter.”

„Jeg skal komme!” udbød Blich med saa stærk Stemme, at Branner blev ganske forstræffet. — „Jeg skal komme, og jeg skal hævne mig!” — Med disse Ord styrtede han ud af Døren, ilede ned ad Trapperne, og steg i Vognen, uden at hilse Godmorgen hverken paa den Ene eller den Anden. — „Det er dog, som jeg siger,” sagde Branner til Jansen, da Vognen kjørte ud af Porten; „denne Blich er en Wildmand, og det af den rette Caliber.”

Det er maaskee faldet Mange ind at troe, at hele den Forestilling, som Clara havde givet Blich, var en af hende selv fingeret, lystig Spas, hvilket jo rigtignok kunde stemme overeens saavel med hendes, som Berthas Character; — men det forholdt sig ikke saaledes. Clara og Vilhelm vare virkelig forlovede. Det var gaaet med dem, som med Harmstrøm og Bertha, dog med den Undtagelse, at Vilhelm, som før sin Afreise til England havde været et stille, ja næsten tungsindigt Menneske, først ved Claras Tilbagekomst fra Kjøbenhavn, havde gittret sine Følelser for

hende. Den Dag, hun fortalte Bertha, at hun havde faaet en god Idee, med Hensyn til Hals-Fættren, havde Vilhelm friet til hende og faaet hendes Ja. Sen Ting havde hun alene betinget sig, den nemlig, at Ingen maatte vide Noget om deres Forlovelse, førend hun ønskede det, og Vilhelm kunde naturligvis ikke afslaae sin Forlovedes første Bøn, allerhelst da hun forsikrede ham, at, inden en Uge var forløben, maatte det staae ham frit for at erklære, til hvem han vilde, at hun havde skænket ham sin Haand og sit Hjerte.

Hele den Brandtske Familie var i høi Grad bleven overrasket ved Berthas Valg, men det var en glædelig og behagelig Overraskelse. Alle elskede Claras blide og aabne Character, og agtede Vilhelms modne Dømmekraft og sjeldne Indsigt i det Fag, hvortil han havde opoffret sig. Selv Tante Olea, som i et Par Dage havde seet suurt til Clara, fordi denne havde ringeagtet hendes Raad og Anvisning, sluttede sig atter til hende, og sagde halvhoisfende til Niesen den Dags Aften, som Vilhelm om Morgenens havde forestillet Clara som sin Forlovede for Familien: „Seg troer, saa Skam, at Du har havt bedre Smag end jeg, men det bliver imellem os, mit Barn, og Secretair From er dog ogsaa en ret smuk Mand af sin Alder.“

Clara smilede og saae paa Vilhelm.

Blich havde da faaet Rebange, men det var paa en underlig Maade. Da man var kommen hjem fra Rjoretouren, og havde spist til Middag, opsogte han Vilhelm, og bad ham — tilgive sig, hvis han maaskee om Formiddagen skulde have fornærmet ham.

„Min Kjærlighed til Clara,” sagde han, „var Skyld i det Hele, men for Eftertiden skal jeg vide at beherske mig selv. Som Mand af Ære, haaber jeg, at De ikke omtaler denne Affaire til Noget, og hvis De formaaer Noget over Deres Forlovede og Søster, beder jeg Dem indstændigen, at anmode disse om, ja, hvis det gjøres fornødent, da at trygle dem om, aldrig at oplukke deres Mund om, hvad der har tildraget sig imorges.”

„Vær De fuldkommen rolig,” svarede Vilhelm ham. „Vi kunne jo Alle feile, og det er vor Pligt at bære over med vore Medmenneskers Skrøbelighed og Kortsynethed.” — Blich trykkede Vilhelms Haand da han gik, og det var med Nød og neppe, at denne kunde skjule et Smil. Da han siden fortalte Bertha og Clara sin Samtale med Blich, samt at denne havde udbedet sig deres evige Taushed, ubrød Bertha: „Bed Gud! saa dum troede jeg dog ikke han havde været.” — „Dum?” indvendte Clara, saa alvorligt, som muligt. „jeg maa frabede mig alle Spydigheder mod min elskværdige Fætter!”

Seende og støiende gik de ned i den store Sal, for der at tilbringe Aftenen, og det var virkelig interessant at see, hvorledes Clara og Bertha beherskede deres Ansigtstræk, og som Intet var forefaldet talte og spøgede de med Fætter Blich og de Tilstedeværende.

„Men hvorledes kommer det sig,” spurgte Frøken Blich sin Broder, hvem hun havde trukket hen i en af Vinduesnicherne; „at Cousine Steen nu er offentlig forlovet med Wilhelm Brandt; Du sagde jo forleden Dag, at Du og hun vare det hemmeligt?”

„Hvorledes det kommer sig,” svarede Broderen, der neppe kunde skjule sin Uergrelse over Søsterens Spørgsmaal. „Sr. Wilhelm kan saamæn takke min Udelmodighed derfor. Det stakkels Menneſke vilde ſkyde ſig, hvis han ikke fik hende, og troer Du, at jeg vilde have et Mord paa min Samvittighed? — Nei, jeg opoffrede mig og min Kjærlighed, og føler mig glad over min Handlemaade.”

„Ja, det var ved Gud, ogsaa kjønt gjort af Dig, Peter!” læspede Frøkenen og gik hen til Thebordet.

„Nei, det var ved Gud, du m t gjort af mig,” tænkte Peter, og trommede med Fingrene paa de store Ruder.

VII.

„Fuglen i Skove,
 Nordhavets Bove
 Friere er ei end Norriges Mand!“
 H. A. Bjerregaard.

„Hellige Frihed! forlad ei Dit ældgamle Hjem!“
 H. A. Bjerregaard.

„Hvad Gud har sammenføiet, tør intet Menneske adskille!“—

Den, som har tilbragt en syttende Mai i Norge, veed og kjender af Erfaring den frihedsaandende, fædrelandskjærlige Stemning, som udtaler sig iblandt Nor-mændene paa denne Dag. Det er deres Igjenfødsels-fest, de høitideligholde, og i deres Erindring gjenop-friske de den Dags herlige Minder, som gav den norske Stat en hæderlig Plads iblandt Europas Na-tioner. Ved Selvstændighed og Enighed paatryk-kede den sig selv Frihedens hellige, uforkrænkelige Stempel, idet den foreskrev sig en Constitution, hvis heldbringende Følger ville udstrække sine Virkninger til de kommende Generationer. Og med rorte og taknemmelige Følelser skulle disse erindre sig de Mænd, som paa Eidsvold 1814 gjorde dem og deres Efterkommere i fjerneste Leed til frie og uafhængige Borgere. Intet Aristokrati bøier den norske Mand under sit Jernscepter; intet despotisk

Herredømme tvinger ham til at hylde de gamle For-
domme — de ere knækkede, og den selvstændige Fri-
hed har opreist sin Throne paa Norges urgamle Fjelde.
— Vee den Borger, som vilde formaste sig til at bryde
den Sed, han svor sit Fædreland! Med Rette vilde
han udstødes af Samfundet, og som en brændemær-
ket Nidding skulde hans Navn overantvordes til de
sildigste Slægter. — Men Hvo vilde være en slig
Forræder? Ingen! er Svaret. Bonden, Borgeren
og Embedsmanden ere saa nøie forenede ved utallige
usynlige, men fastknyttende Baand, at de kun udgjøre
et Heelt, een Stemme og een Handling. — Hvor-
mange Nationer, som Tvedragt og Uenighed hærge
med sin blodige Fakkell, som raabe paa Frihed og
Lighed, uden at kjende disse to Ting, som styrte de-
res Tyrster fra Thronen, for at opnaae det, de al-
drig paa den Maade ville kunne opnaae — maae ikke
misunde Norge dets simple, men paa Folkets Sam-
drægtighed fastbyggede Grundlov? Hvormange Natio-
ner gjøre ikke Fordring paa at besidde Selvstændighed
og Kraft til at styre sig selv, og hvor lidet Gvne have
de dog ikke dertil? I Norge er Villien forbunden med
kraftig Gvne, og ved disse to forenede Egenstaber
have Normændene viist hvad der kan udrettes. —
Fra Christianias Fæstningsvold blev Frihedsdagen,
som sædvanligt, hilset med Kanonsalver, og paa Toldbod-

broen vrímlede af Menneſter, ſom under Accom-
pagnement af Muſikchore, der i Baade bleve roede
omkring paa Fjorden, affang Nationalsangene og lode
Jubel- og Hurraraab tone mod Himlen. — Det har
altid været Tilfælde, at et ſmukt Veir har begunſtiget
Festdagen, og ligeledes denne Gang. Solen ſelv
ſyntes at fryde ſig over Normændenes Jubel, idet
den ildglødende opſteeg af Havet, og beſkinnede den
nysoprundne Dag. — Afværkende bølgede Menneſte-
maſſen fra Fæſtningen til Toldboden, indtil Klokken
omtrent var halv otte. Nu blev der øde og ſtille paa
begge diſſe Steder, og Alle ſtrømmede igjennem Stor-
gaden. Ved Enden af ſamme paa en fri Plaine,
forſamlede man ſig, og Luſten gjenlød atter af patrio-
tiſke Sange. Det forſamlede Storthing, ſom i Pro-
ceſſion havde begivet ſig igjennem Byen, ankom Klok-
ken otte, og enthuſiaſtiſt Jubel tonede de udvalgte
Mænd imøde.

Grunden, hvorfor man netop havde forſamlet ſig
paa det omtalte Sted, var den udfærdte Bekjendtgjørelſe
om, at det Monument, ſom Fædrelandet havde ladet
opreiſe til Minde om afdøde Statsraad Krogh,
ſkulde afdækkes paa denne ſyttende Mai. — Menne-
ſtemaſſen formeredes hvert Dieblík, og Alles Blikke
vare henvendte paa den tilflørede Støtte. Klokken
halv ni blev der givet Signal til Rolighed, og en be-

undringsværdig Taushed udbredte sig over den forsamlede Mængde. — Det var ikke blevet bekendtgjort hvem der skulde holde Taler. Tause saae den Gne paa den Anden, og Forundringen forøgedes, da den unge theologiske Candidat, Henrik Wergerland, besteg Monumentets øverste Trin. Et Jubelraab hilste ham, og derpaa blev Alt stille.

Ført en simpel Badmelsdragt og en fuldudsprungen Nallike i Brystet — en smuk Allusion til den norske Constitution — skuede han med et høitideligt Blik ud over Forsamlingen, og begyndte sin Tale. Efter, lig Cicero, at have gjort Undskyldning for, at han, der hverken i Aar eller vidtomfattende Rundskaber kunde maale sig med de Mænd, som vare tilstede — netop havde reist sig, for at tolke Fædrelandets Følelser for den Mand, det skyldte saa Meget; bemærkede han tillige, at Aar og Alder ikke kunde komme i Betragtning, hvor det gjaldt om at hædre en Afdøds Minde og tale Fædrelandets Sag; og af denne Grund havde en Stemme i hans Indre tilskyndet ham at træde frem. — I et begejstret og livfuldt Foredrag omtalte han derpaa Kroghs store Fortjenester af Norge, baade som Medvirker og Medstifter af dets nuværende lykkelige Tilstand, og tillige som Statens Borger og Embedsmand. Da Kroghs Navn første Gang blev nævnet, udbød Mængden i

et Jubelraab, og dette forøgedes endnu i større Grad da Forhængen faldt, og det smukke Monument, belyst af Solens Straaler, viste sig i sin hele simple Skjønhed for den talrige Forsamling. Efter at Taleren derpaa havde omtalt de Frugter, som Constitutionen allerede havde baaret i de henrundne nitten Aar, samt vlist, at Borgerenighed og Samdrægtighed ere en Stats stærkeste Grundpiller, sluttede han med en Bøn for Fædrelandet, Constitutionen og Kongen, og steg ned. — Et Vivat udbragtes for ham, og med rørte Følelser modtog han det.

Et flaaende Beviis paa den Deeltagelse, Alle toge i Dagens Høitidelighed, var den Orden og Nøglighed, som havde hersket overalt, og uagtet flere tusinde Mennesker vare forsamlede omkring Støtten, var Opmærksomheden dog saa spændt, og Tausheden saa udbredt, at intet af Talerens Ord undgik endog saa de længst Bortfjernede *). — Hele Dagen, ja langt ud paa Natten, strømmede Folk til og fra Kroghsstøtten, og Raketter og Glædesblus udbredte en smuk Lysning i den herlige Nat, som fulgte paa

*) Som et Bidrag til Christianias Polities Characteristik fortjener at bemærkes, hvad „Morgenbladet“ for 18 Mai 1833 meget findrigt anførte, da det omtalte Gaarsdagens Fest og Gangen ved Høitideligheden: „Efter som Politiet havde forholdt sig meget roligt og anstændigt, havde Folket sølgelig ogsaa.“ —

en af de skønneste Dage, det norske Folk har høstideligholdt, næst efter 17 Mai 1814. —

Vilhelm Brandt og Clara, tilligemed hendes Halv-Cousine og Fætter havde ogsaa været tilstede ved Monumentets Afsløring. De sidste havde fundet, at det Altsammen var meget nydeligt, kun een Ting havde stødt dem: Bergelands simple Dragt.

„Jeg synes dog, ved Gud!“ sagde Frøkenen, „at naar der endelig skulde være Stads, burde han, der holdt Taler, have haft nogle pænere Klæder paa.“

„Ja, det var rigtignok noget forbandet grovt Tøj,” svarede Broderen. „Jeg saa just paa dem hele Tiden; — og saa denne Blomst i Knaphullet, uh, hvor det var schofelt!“

Clara stødt til Vilhelm, da Blich havde udtalt; men Vilhelm rystede paa Hovedet, og kastede et medlidende Blik til Kjøbenhavneren.

Sos de fleste Familier i Christiania var Festsdaagen bleven høstideligholdt overeensstemmende med den Simpелhed og hjertelige Aand, i hvilken den er stiftet. Syttende Mai er en Frihedsdag i Ordets strængeste og meest udvidede Forstand. Sverdagslivets trykkende Baand ere løste, og de forskjellige Syssler hvile, for at Enhver, den Høie som den Lave, kan overgive sig til Glæde og uforstyrret Tilbagetænkning og Gjenindring af de svundne Aar. Og Alle føle dybt og

erkjendtlig rørte Dagens skønne Betydning. I Alles Miner læser man Tilfredshed og ustrømtet Glæde over deres lykkelige Kaar, og skjult i deres Indre tilhviſter en Stemme dem: Constitutionen har gjort os til hvad vi ere. — Den syttende Mai 1833 havde dobbelt Krav paa Normændenes Interesse: Dagens egen Høitidelighed og Kroghstøttens Afsløring. Det sidste var især en Spore for Normanden, og et Beviis paa, at det gamle Norge ikke glemmer de Mænd, som have værnet om dets Frihed; men selv naar Døden kalder dem, erindrer det med Beemod og Taknemmelighed, hvad hine have paatænkt, begyndt, og hvad der sætter Kronen paa Værket, fuldført. Et Monument er kun en tom Ore, men det Minde, som Krogh har efterladt i sine Medborgeres Hjerter, skal staae igjennem Aarhundreder, forplantet fra Slægt til Slægt, ligesaa uroffkeligt som Fjeldet, hvorpaa han første Gang saae Lyset.

Brandt var Patriot, en nidkjær Normand, og som saadan følte han, at Fædrelandets Interesse var nøie forbunden med hans egen. Ved sine vidtløftige Fabrikker og Værster underholdt han daglig flere hundrede Mennesker, og for disse var hver syttende Mai en Glædesdag. Men dog ingen som den omtalte. Foruden de Gaver og Uddelinger af Proviant, som de hvert Aar pletede at erholde, havde den rige og

gaavmilde Kjøbmand denne Gang tilføiet en betydelig Pengesum, for at de ret kunde gjøre sig tilgode paa deres Frihedsdag, og det var virkelig et rørende Syn, da alle Arbejderne, festligklædte kom om Morgenens for at hilse paa deres Herre og takke for Gaven. Brandt var dybt bevæget, og sagde siden, da han kom ind til sin Familie: „I Sandhed, ingen syttende Mai har bragt mig saamegen Glæde, og jeg takker Gud, at han har skjænket mig Formue; thi uden den, kunde jeg idag ikke have gjort saamange Menneſker fornøiede, og seet saamange glade Ansigter.”

Theas og Franks Bryllup var, som vi have seet af det Foregaaende, bestemt at gaae for sig samme Dags Aften. Den store Sal hos Brandts var i denne Anledning festlig drapperet. I Baggrunden stod, foran et firkantet Bord, hvorpaa et rødt, med Guld indvirket Fløiels Teppe var udbredt, Brudeſtamlen, og paa begge Sider af samme, to Mahogni Piedestaler med svære Sølv Lysestager. Foran Stamlen vare to zirligt udarbejdede, med Perlemor og Guld indlagte, chineſiſke Lænestole henſatte for Brudeparret, og i en Halvkreds om samme, andre i Forhold tilsvarende Stole for dem, som ſkulde overvære Vielsen. Under Loftethængte en af Vilhelm fra London hjembragt Bronze-Lysekroner, og Lampetter af samme Com-

position smykkede de med Damaskes Tapeter prydede Bægge.

Man havde allerede forsamlet sig i Sideværelserne. Alt var beredt til den hellige Handling's Fuldbgyrdelse, og man ventede kun paa Vilhelm for at begive sig til Brudesalen. Men et Dvarteer henløb efter det andet, og han kom ikke. Alle de Bud, som vare udsendte for at opsoge ham, kom tilbage med tom Besked, og en Frygt for, at der skulde være tilstødt ham noget Slemt, udbredte sig i Familien. Da man forgjæves havde ventet en Time, vilde Brandt ikke opholde Præsten længere, og man begav sig til Salen. Vielsen optog tre Dvarteer, og da den var endt var Vilhelm endnu ikke kommen. Mismodige satte man sig ved Aftensbordet, hvor Forstemtheden over Sønnens Udebliven havde forjaget den skyldfri Glæde, der ellers pleier at ledsage et Bryllup. — Først da man var færdig med Maaltidet, og vilde til at reise sig, indtraf den længe Ventede. Alle bestormede ham med Spørgsmaal, Faderen og Moderen endog saa med stille Bebrejdelser; men Vilhelm gav ikke Agt derpaa, gik hen og gratulerede Thea, undskyldende sig med en uventet Hændelse, der havde forhindret ham i at overvære Vielsen. Med Frank vekslede han kun et Par Ord, og satte sig derpaa ved Claras Side.

Uagtet den gamle Brandt neppe kunde følge sin Misfornøjelse over Sønnens Udfærd, var han dog glad over, at han havde indfundet sig, og skrev Udeblivelsen paa hans forunderlige Tænkemaades Regning. — Man sluttede Høitiden med større Munterhed, end der havde været Udsigt til; men dog kunde den gamle Brandt ikke undlade at spørge Wilhelm, hvorfor han ikke var kommen før.

„Du maa have mig undskyldt,” svarede Denne. „Jeg kunde ikke komme, og jeg haaber, at Du troer mig, naar jeg helligt og dyrt forsikkrer Dig derom.”

„Jeg har aldrig havt Grund til andet,” sagde Brandt; „uagtet jeg kun endnu har faaet en dunkel Oplysning paa den indviklede Gaade.”

„Opløsningen følger i næste Hefte!” udbrød Clara, som just kom i det Samme. — „Jeg kjender Wilhelm, og veed, at han ikke havde svigtet, dersom han havde seet nogen Mulighed i at komme. — Nu maa Onkel ikke mere tale herom, men være lystig og glad!”

„Du smitter mig med Ditt Lune,” svarede den gamle Brandt, og udbragte en Toast for 17 Maais Høitidelighed. —

Omendskjøndt Frank i den senere Tid havde gjort Alt, for at hæve det spændte og underlige Forhold, som herskede imellem ham og Wilhelm, stran-

dede dog alle hans Forsøg paa den Klippe, der allerede ved deres første Sammenkomst, alene ved Vilhelms forudfattede Antipathi, var optaarnet imellem dem. Frank havde tidt indstændigen bedet Wilhelm blot at sige af hvilken Aarsag han saa at sige skædede ham: men aldrig havde han kunnet bringe ham til at forklare sig over, eller tydeligen udtale sig om denne Gjenstand. Wilhelm besvarede altid hans Spørgsmaal høfligt og forekommende, men den hjertelige Tone, som sammenbinder det ene Menneske med det andet, savnede man ganske i deres Samtale.

„Jeg kan ikke gjøre mere, end hvad jeg har gjort,” sagde Frank et Par Dage før Brylluppet til Thea. „Jeg har forsøgt alle mulige og tænkelige Maader for at vinde Vilhelms Fortrolighed og Venskab, men det har været forgjæves. Naar jeg endda vidste, at jeg havde begaaet nogen Forseelse eller Brøde, hvorved jeg havde paadraget mig hans Uvenskab, men tværtimod, det har jeg aldrig. — Wilhelm er et Menneske, der undertiden plages af fixe Ideer, og en af disse er, at Du og jeg aldrig ville blive lykkelige med hinanden. Kjære Thea, vi maae gjøre Alt, for at vise ham det Modsatte, og maaskee han da forandrer sin Tænkemaade.”

„Wilhelm vil nok forandre sig,” trøstede Thea ham. — „Lad os kun i nogen Tid bære over med hans Luner...”

„Jeg søtede mig gjerne i hans Luner,” faldt Frank hende i Talen. — „Naar det blot ikke var andet end dem; men den kolde Høflighed, han bestandig udviser imod mig, den er det, som piner mig. Hvert Ord, han taler til mig, er asmaalt. Som Fremmede, og ikke som Nærbeslægtede omgaaes vi.”

Thea trøstede Frank, saa godt hun kunde, men med sin bedste Villie formaaede hun dog ikke at forandre Forholdet imellem hendes Forlovede og Vilhelm, og det vedblev at være det Samme. — Intet krænkede dog Frank mere, end da Vilhelm ikke indfandt sig ved Bielsen.

„Det anede mig,” sagde han til Thea, „at han ikke vilde komme. Han affkyer og hader mig, og har idag givet mig et utvetydigt Beviis derpaa.”

„Jeg veed ikke, hvad jeg skal tænke derom,” svarede Thea; „og jeg maa næsten give Dig Ret. Hans Adfærd er forunderlig, og jeg synes dog, han burde have kommen, om ikke for Din Skyld, saa dog for min. Jeg er jo hans Søster, og han er dog min Broder.”

„Ikke altid tænker Broderen som Søsteren,” svarede Frank; „men Du tænker som jeg.” Thea kastede sig om hans Hals, og trøstede ham med at Vilhelm nok vilde forandre sig.

Franks Forhold til Madame Hjort var indhyllet

i et hemmelighedsfuldt Glør. Selv hans nærmeste og fortroligste Omgangsvener vidste Intet, som kunde lede til et afgjørende Resultat. Tiden var nær, da Teppeet maatte falde, men om der da, selv naar dette blev trukket til Side, vilde vise sig Noget, som kunde bestyrke Publicum i de forskjellige, vrangte Meninger, som det tusindtungede Rygte havde udspreidt, kunde Ingen med Visshed sige. — Det var ikke tænkeligt, at Wilhelm skulde vide mere end nogen Anden; thi da var det ikke overensstemmende med hans Character at skjule det. Da havde han allerede for længe siden udtalt sin Mening, og søgt at bringe Forældrene til at ophæve Forbindelsen. Nu var det for sildigt. Frank og Thea vare for stedse forenede, og der skulde haandgribelige og fuldkommen overtydende Beviser til at løse, hvad Gud havde sammenføiet. Dem manglede Wilhelm, og heller ikke kan det antages, at han nogeninde har forsøgt at forskaffe sig slige. Han støttede ikke sin Antipathi mod Svogeren paa Rygtet; men det var den uforklarlige Røst i hans Indre, som talte til Franks Disfaveur; det var den, som gjorde ham kold imod sin Søsters Forlovede, og afholdt ham fra at overvære Vielsen.

Da Clara siden hen ivrigt trængte paa Wilhelm, for med sit Kjønns medfødte Videlyst at erfare, hvorfor han ikke var kommen til Vielsen, svarede han:

„Troer Du kjære Clara, at jeg, Theas Broder, kunde bringe det over min Samvittighed, at være tilstede i den høitidelige Stund, hvori hun for dette Liv blev fastbunden til en Mand, som aldrig kan gjøre hende lykkelig, hvis Ydre udviser, at han ikke er skabt til Ægtemand.”

„Og hvorfor troer Du da ikke, at de ville blive lykkelige?” spurgte Clara. — „Er det fordi han er gammel og styg, og hun ung og smuk?”

„Nei,” svarede Vilhelm, „derfor er det ikke, og jeg veed ikke selv, hvorfor jeg har saameget imod dette Parti. Der har været Dieblikke, hvori jeg har kunnet trykke Frank til mit Hjerte, og kalde ham min Ven; men desværre, det har kun været Dieblikke. Det Grastødende, som ligger i hans Ansigt og hele Ud-vortes, har strax bragt mig tilbage til min gamle Modbydelighed, og jeg har været lige nær. Frank har gjort mange Skridt for at vinde mit Ven-skab, og Gud veed! jeg stænkede ham det gjerne, — men jeg kan ikke. Min Mund tillukker sig, naar jeg vil bede ham om Tilgivelse for min forunderlige Opførsel, og jeg bliver kold og følesløs mod hans vistnok velmeente Tilbud.”

„Du er et forunderligt Menneske,” sagde Clara; „men dog tillige et godt Menneske. Forson Dig med ham, hvis han er Din Fjende....”

„Fjende!“ afbrød Vilhelm hende. — „Har jeg nogensinde sagt det? nei, det er han ikke, det er snarere mig, som er hans Fjende, snarere mig, der forstyrrer hans Rolighed, end han min. — Jeg veed, at det var urigtigt handlet af mig, ikke at komme til Bielsen. Jeg burde have kommen, om ikke for Franks Skyld, saa dog for mine Forældres og Theas; — men Enhver kjender sig selv bedst. Det var ikke sagt, at Tingene havde faaet et saa godt Udfald, hvis jeg havde været tilstede; det var ikke sagt, jeg kunde have behersket mig, og derfor blev jeg borte. Gud giv, at Thea maa blive lykkelig med ham. Snart vil det vise sig, og er det da mig, der har feilet, da skal jeg angerfuld række ham Haanden, da skal Misforstaaelsen, som adskilte os, tjene som et Venstabs- og Forsoningsmiddel, og det Grastødende hos ham, som indtog mig imod ham, skal ikke afholde mig fra at erkjende ham som en Ven og Broder.”

Vilhelm var, som Clara sagde, et forunderligt, men tillige et godt Menneſke. Det gik med ham som med dem, der eengang have sat sig Noget i Hovedet, det være Lykkelig, eller Ulykkelig; — Intet formaaer at omdanne deres Tænkemaade, medmindre Tingene faae et andet Udfald, end de have ventet. De Fleste troe vel, at dette ikke kan blive anderledes, end de have forestillet sig; men den ubøielige Skjæbne forandrer

Alt her i Verden, den rækker de fasteste Grundideer, og viser Mennesket, at der gives et høiere Væsen, efter hvis Villie man maa rette sig, og der tidt giver Tingene en anden Vending, end man skulde formode.

„Wilhelm bliver dog ved at være den samme kunstige Patron,” sagde Bertha til Lovise, da de om Aftenen kom op paa deres Værelse. — „Hvad var det nu for en Idee af ham, at blive borte.”

„Han har haft sine Grunde,” svarede Lovise. — „Desforuden veed Du jo, at han ikke gjør videre af Frank....”

„.... Men derfor,” afbrød Bertha hende; „bør han dog ikke vise det saa aabenbart, og især nu, da han selv er forlovet..... Det var da ogsaa en Barn-domspassion, men” vedblev hun efter et lidet Ophold; „den holdt sig dog i Længden, min prægtige Vise, og troer Du Andre ikke ogsaa kunne være ligesaa bestandige, som han og Clara?” —

„Du falder fra det Ene i det Andet,” indvendte Søsteren.

„Der er talt nok om det Første,” svarede Bertha; „og det bliver nu ikke anderledes. Skulde vi alene tale om det, forgik jeg snart af Kjedsomhed.” —

Søstrene gik ikke tilsæns den første Time, men bleve siddende i Sophaen, og talte om Gammelt og

Nyt, Forbigangent og Tilkommende, snart spøgende og snart alvorligt, ligesom det traf sig.

„Nu er da Thea forserget,” sagde Bertha; „og nu staaer Touren til Dig, Lovise....”

„.... Og saa til Dig, afbrød Søsteren hende; „eller ogsaa omvendt.” —

Dagen efter Brylluppet indfandt sig, som sædvanligt ved slige Leiligheder, en heel Mængde Gratulerende. Unge og gamle Cavalierer, Fruer og Madamer, Frøkener og Jomfruer trængte sig om den unge Kone, for at lykønske hende. Thea var overordentlig smuk paa denne Dag. Hun var lidt blegere end sædvanligt, men netop dette forhøiede hendes Skønhed, og gav hendes Ansigt et særmerist Udseende. Mod sine Jævnaldrende var hun venlig og munter; hvorimod disse betragtede hende med en vis tilbageholdende Mine, der gav sig tilkjende baade i deres Tale og Bæsen. De ældre Damer opholdt Thea sig ikke længe ved, men klappede og kysede med Snderlighed hver lille Dreng eller Pige, hun traf paa.

„Tør jeg tage mig den ærbødige Frihed at gratulere Dem, eller hvad jeg vilde sige Fruen,” sagde Branner, som, forhindret ved Multiplicationen og Divisionen, først var kommen ind efter at de fleste Fremmede vare gaaede. „Ja, ja, nu

har De da faaet Dem en Mand, rigtig en pæn Mand — kun lidt for gammel.”

„Naar han er ung nok for mig,” indvendte Thea lidt stødt; „kan han vel ogsaa være ung nok for Dem, Branner. Han elsker mig høiere end sig selv, og det er jo Alt, hvad jeg kan forlange.”

„Naar det er Tilfældet,” svarede Branner med et polidst Smil; „da har De saamæn gjort Ret i at tage ham, og jeg ønsker Dem al mulig Held og Betsignelse, mange...”

„Tak, Branner,” afbrød Bertha ham. — „Jeg siger Dem saa mange, mange Tak paa min Søsters Vegne. Kom nu her, og faae Dem et Glas Viin, De har vel ikke nydt det Allerringeste idag?”

„Nei, ikke det Allerringeste,” tog Branner til Orde. — „Jeg har maattet copiere og multiplicere efter det Dobbelte, og det veed Tomfruen nok hvad for et Arbejde det er.” — Bertha nikkede bekræftende med Hovedet, og skjænkede i for ham. Med ægte Kjendermine lugtede han først til Flusdummet, holdt det dernæst for Lyset, og begravede det til Slutningen i Halsen.

„Prægtig Dry Madera!” udbrød han halv sagte; „hvem der blot havde et Par hundrede Glasfer af den Sort,.... uh! i hele tre Uger skulde jeg ikke være ædru!.... Gud!.... eller hvad jeg vilde sige:

Madera! det er mit Kjæreste!.... mit Alt paa denne kummerfulde Jord!"

Med hvert Udbrud drak han, saa at Flasken næsten var ganske tom, da Bertha kom hen for at skjænke i til ham paa ny.

"Behøves slet ikke," sagde han til hende. — "Jeg drikker aldrig mere end eet Glas om Formiddagen, bedste Jomfru, Forretningerne maae gaae for Alt."

"Ja," udbrød Bertha; "det er saa rimeligt. Forretningerne fremfor Alt, og Maderaen for Forretningerne. Ikke sandt, Branner?"

"Jo, De lille Skjelm," svarede Branner, idet han smilede veltilfreds over hele Ansigtet. — "De forstaaer mig nok, og derfor vil jeg da ogsaa drikke eet Glas til for Deres Skyld." — Og han reiste sig, og styrede hen til Raskelovnen for at tage en ny Flaske.

"Bedste Jomfru Bertha," sagde han, idet han trak Proppen op; "og De, Frøken Clara, blot et lille Snapseglass paa Brudefolkenes og Kjæresternes Velgaaende." — For at føie ham, gik de Begge hen til Bordet, men berørte neppe Glasene med deres Læber.

"Nei," udbrød Branner. — "De maae stikke heelt ud, ellers mener De ikke Skaaalen." — Men Clara og Bertha vare allerede inde i den anden Stue, før

end han fik udtalt, og han var ikke den Mand, der vilde løbe efter dem, fordi de ikke vilde drikke. —

„Det skal være saa pænt,” sagde han, da han var alene i Bærelset. — „Det skal være saa fint! ligesom nogle smaa Duer nippede de til Glasfene; — nei, det er min Sjæl ikke rigtigt, heraus muß man trinken!” — Han uddrak derpaa Claras og Berthas Glas, og satte sig ned i Sophaen, stillende den halvtømte Flaske og et stort Glas foran sig.

„Det er en Glædesdag,” begyndte han; „og jeg er Skyld i, at det ingen Sorgensdag er bleven. Var jeg kommen frem med Documenterne, saa havde hele Gistermaalsaffairen røget i Lys, og Monsieur Frank bleven nødt til at skruppe sig.... Men det var Synd for Thea; han elsker hende saa uhyre!... ah, ha! ja, wir kennen es!... I de første Dage gaaer det nok saa raskt, men siden hen... drum, rum, rum!... „Fryd Dig ved Livet,” begyndte han efter et lidet Ophold, og vedblev nu at synge og drikke indtil Thea kom ind. — „Det gaaer, ved Gud ikke an,” sagde hun, „at De ligger her og gjør Spectakler. Hvad troer De, Folk maae tænke!”

„Gud, hvor De er nydelig,” stammede Branner istedetfor Svar, — „kun lidt for bleg.... ikke min røde Couleur! men han elsker Dem

Punctum! hold Mund, Christoffer! ... blot endnu et Glas, Jom... eller hvad jeg vilde sige.... Frue... og saa vilde De maaskee være saa god at kalde paa Krambodgutten, han følger mig saa godt.... rigtig saa pænt!...." —

Det var i de sidste Dage af Mai. Himlen var klar og skyfri, og Jorden smilede i sin ungdommelige Foraarsdragt. Ebaerne havde allerede opsoegt deres, i Vintertiden, forladte Neder, og udpyntede dem paa ny for deres smaa, nøgne Ungers Skyld; Lærken og Droslen sang over Græsmarkerne, og hele Naturen vidnede om den norske Vaars, vel korte men pypige Pragt — ret som en smilende Introduction til den yndige Sommer. Store Læs med Flyttegods rullede igjennem Christianias Gader ud til Familiernes Løkker, eller Landsteder, og i de fleste formuende Indvaaneres Huse havde man travlt med at bringe Alt istand, for saa snart som muligt at komme ud af den lumre Stad, hvori Vinteren og det ugunstige Veir havde holdt de Fleste indspærrede. — Hos Brandts var man vel endnu ikke begyndt med Udflytningen, men det første Skridt var dog gjort: man talte meget derom.

„Om et Par Dage flytte vi paa Landet,” sagde Bertha med glædestraalende Ansigt til Clara. — „Din

Halv-Cousine blev ganske henrykt, da jeg fortalte hende det, og, reent ud sagt, jeg deler næsten hendes Henrykkelse. Kan Du huske, Clara, hvortidt vi i forrige Sommer sadde i Pavillonen, og talte sammen om Harmstrøm. Det var en af de vakreste Somre jeg har oplevet!"

"Denne maa da blive meget mere interessant," svarede Clara. — "Harmstrøm kommer jo snart, og da kan Du sidde med ham i Pavillonen og repetere vore Samtaler fra forrige Aar. Indtil han kommer, kan Du underholde Dig med Fætter Blich. Han kan tale om Naturskønheder! Taarerne kan komme En i i Vinene, naar han begynder, som han kalder det, at sværme."

"Din Fætter er ganske færdig hos mig," sagde Bertha. — "Siden Du gjorde Nar af ham, holder han sig til mig, og jeg tør vædde, det ikke varer længe, førend jeg har hans Erklæring, — Naar han endda vilde vente til Harmstrøm kom, saa skulde vi gjentage den eengang spillede Comedie, og da kunde han vel ikke være andet bekjendt end at reise bort. To Gange at blive holdt for Nar, troer jeg ikke han som dansk Jurist vilde kunne finde sig i."

"De taler om danske Jurister," sagde Blich, som netop kom i det Samme. — "Skulde jeg maaskee

være saa lykkelig, at udgjøre Gjenstanden for Deres Samtale?"

„Nei, Gud bevares!" udbrød Bertha. — „Det var blot i Mod sætning til de norske Jurister, at vi omtalte de danske."

„Ah! jeg forstaaer Dem," sagde Blich. — „Og, smukke Gensfrue Brandt, hvem gav De da Preference?"

„Her var aldeles ikke Tale om nogen Preference," indvendte Clara. — „Vore Landsmænd have i vore Dine: — jeg beder Dem vel at lægge Mærke til, Hr. Blich, at jeg siger: vore Dine, altid Fortrin for Udlændingerne, og jeg troer, at De har faaet Beviis derpaa."

„Beviis," tog Blich til Orde. — „Ja dengang var De grusom. Jeg kan ikke vide, hvorledes De kunde nænne det. Smukke Cousine, og De, Gensfrue Brandt, have Begge lovet mig evig Taushed angaaende denne Sag. Jeg beder Dem," henvendte han sig til Clara, „opriv ikke de kun halolægte Saar. Det kunde tage en slem Ende; og vilde det glæde Dem, at see mig, der engang elskede Dem saa høit, og aldrig vil kunne glemme Dem, nedstyrte i Glendighedens Afgrund? ... Nei, det vilde det ikke, dertil er Deres Hjerte for godt, og Deres Tænkemaade for ædel." —

„De smigrer mig," svarede Clara, neppe skjul-

lende sin Fatter. — „Jeg har forøvrigt Intet imod Dem, og man maa tilgive de unge Cavalierer deres Letsindighed. Jeg har i det mindste gjort det, og min Cousine ligeledes.”

„De har ogsaa tilgivet mig?” udbrød han, henvendende sig til Bertha. — „Ah, saa er jeg overvættets lykkelig! og naar jeg engang kommer tilbage til Kjøbenhavn, skal jeg med glade, men dog veemodsfulde Følelser erindre de mange behagelige Timer, jeg tilbragte i Deres og Deres elskværdige Families Selskab.”

„Naar De først kommer tilbage til Danmark,” sagde Bertha; „da glemmer De snart det kolde Norge....”

„.... Det kolde Norge;” afbrød Blich hende. — „Nei, aldrig! hvorledes kan De troe det? stod det til mig, vilde jeg ønske at kunne henleve alle mine Dage her; men,” sukkede han; „det er anderledes bestemt!”

„Har De ondt i Hovedet?” spurgte Clara ham. — „Mig syntes, at De sukkede, og tog Dem for Panden. Tante Olea har nogle prægtige Draaber, som man blot behøver at lugte til for at fordrive Smerterne. Nu skal jeg hente dem.”

„Hvor Deres Cousine er elskværdig,” sagde Blich, da Clara var gaaet. — „Jeg kjender kun et eneste Fruentimmer, der overgaaer hende.”

„Det er da en kjøbenhavnske Dame,” sagde Bertha.

„Nei, De feiler,” svarede Blich. — „Det er en Plante, jeg fandt paa de norske Fjelde.”

„En Plante?” spurgte Bertha. — „De sagde jo nys, at det var et Fruentimmer!”

„Tillader De,” sagde Blich. „Ved at nævne Planten, eller rettere: Blomsten, tog jeg mig den Frihed at benytte en Signelse, udsprungen af min Phantasi, der, uden at rose mig selv, er temmelig opfindsom. Ved Planten altsaa, smukke Jomfru Brandt, meente jeg...” Han fik ikke udtalt, da Clara netop kom med Draaberne.

„Her ere Draaberne!” udbroød Clara; „lugt nu blot til dem, og Deres Hovedpine vil strax gaae over.”

„De spørger,” sagde Blich; „men Deres Spørg gjør Dem usigelig sød. Hvorledes kunde det falde Dem ind, at jeg skulde have Hovedpine; den kommer af Kjedsomhed, og troer De, at jeg kjeder mig i et saa elskværdigt Selskab, som det, jeg nu befinder mig i? Nei, mine smukke Damer; — Pine har jeg vel, men ikke i Hovedet, derimod i den venstre Side af mit Bryst, her — kort, i mit Hjerte.”

„Det gjør mig virkelig ondt,” svarede Clara; „men imod den Pine troer jeg ikke Tante har noget

smertestillende Middel; dog maaskee — jeg skal imidlertid spørge ad."

"For Guds Skyld, nei lad det være," indvendte Blich. — "De kunde dog ikke nænne at prostituere mig!"

"De havde rigtignok fortjent det, paa Grund af Deres Udladelser," svarede Clara; "men vi ville lade Naade gaae for Ret. En Straf skal De dog underkastes: byd nu Cousine Bertha Armen, og kom saaledes ned i Salen, for at vi kan høre Deres Dom over Duverturen af den Stumme i Portiet, jeg har netop idag faaet den fra Kjøbenhavn."

"Det var en meget lempelig Straf," sagde Blich, idet han med al mulig Affectation bød Bertha Armen. "De skal erfare min upartiske Dom; thi det er saameget ikke den første Gang, at jeg har critiseret Auber."

Frøken Blich sad ved Fortepianoet, da Broderen og begge Cousinerne traadte ind. Thea og Frank stode foran Sophaen, i hvilken den gamle Brandt sad tilligemed sin Kone; og Wilhelm og Jansen havde trukket sig tilbage i en af Vinduesnicherne, hvor de talte med hinanden om Dagens Cours og de forfaldne Verker.

"Frøken Steen har lovet mig," sagde Blich, "at spille Duverturen til *la Muelle*", og Du er vel derfor

nok saa god, søde Pine, at reise Dig, og give en mere øvet Haand Fortrinnet."

"Med største Fornøjelse," svarede denne, og stod op for at give Clara Plads. Efter en lille venstebelig Strid, hvori den Gne endelig vilde have, at den Anden skulde spille, satte Clara sig ved Instrumentet, og lod sine smukke Fingre løbe hen over Tasterne. — Hun spillede overordentlig godt, og alle Tilstedeværende lyttede til med synligt Velbehag. Fætter Blich stod med en competent Kunstdommers hele ufor- skammede Mine bag ved hendes Stol, og vendte Nodet, ikke undladende af og til at give Tacten tilkjen- dende med Hovedet eller Haanden.

"De har indlagt Dem stor Nøds ved Deres Spil," sagde han, da Clara lukkede Fortepianoet. — "Jeg forsikrer Dem, at denne Ouverture aldrig har tiltalt mig saa meget som idag. Det var virkelig en sand Kunstnydelse, De forskaffede os, og vi maae Alle være Dem megen Tak skyldige." —

Clara hørte ikke det Halve af hvad han sagde, men gik hen til Vilhelm og spurgte ham, hvorledes han syntes om den nye Musik.

"Jeg er ikke saa competent en Dommer eller Kjen- der som Hr. Blich," svarede Vilhelm; "og af den Grund er det formodentlig ogsaa, at den ikke i saa høj Grad har tiltalt mig. Jeg for min Deel synes, at den

er for larmende, for meget beregnet paa Effect, og savner de blide Toner og zarte Passager, som gjør Musikkens til en aandig Nødvelse."

"I det Capitel komme vi ikke til at harmonere," sagde Blich. — "Denne Overture er et sandt Mesterværk, og det er netop det støiende og larmende i den, som tiltaler Hjertet. De skulde blot høre den paa vort Theater i Kjøbenhavn, og da vil De først kunne gjøre Dem et Begreb om, hvor fortræffelig den er."

"Jeg har hørt den i Operaen i Paris," indvendte Vilhelm koldt.

"Ja saa," stammede Blich; "ja den er nok ligesaa god som vor."

Vilhelm og Blich disputerede længe om Musikkens Theori, og de forskjellige Virkninger, Tonekunsten udøver paa de forskjelligtsindede Mennesker, men enige kunde de ikke blive. Blichs Disputeer- og Critiksyge var kommen igjen, efterat han havde faaet den overraskende Kur af Clara, og paa sin sædvanlige Maade smaa-mumlede han længe efter at Vilhelm var gaaet. Det sidste Ord vilde han have, om han saa havde aabenbar Uret. —

"Han troer, at man saaledes kan bedømme en Auber," udbrød Blich, da han var alene i Salen. — "Gud fri os fra at høre en Normand tale om Musik, det er ligesaa galt, som at gjøre en Blind til

Maler! Egentlig burde jeg have høvlet Hr. Wilhelm ordentlig igjennem, men jeg betænkte mig, og som en klog General nøiedes jeg med at slaae ham paa Flugten ved min grundfaste Overbeviisningsevne. Jeg er Jurist, og som saadan maa jeg bære Rappen paa begge Skuldre; thi hvis han vilde, kunde han prostituere mig slemt! men jeg troer ikke, at han bryder sit Ord. Min personlige Interesse fordrer, at jeg omgaaes ham venstkabeligt; hans Søster er smuk, man har da Lov til at gjøre sig Forhaabninger, og det vilde da være altfor galt, hvis man to Gange skulde blive drevet paa Flugten, og det ovenikjøbet af to norske Damer. Men vær forsikkret om, smukke Frøken Bertha, at jeg ikke skal lade mig narre. Af Skade bliver man klog, men sjelden rig, og jeg vil derfor tage de fornødne Forholdsregler. Fuldmægtig Branner og jeg ere gode Venner, og det vil blot koste mig et Par Glas Punsch hos Zuban, for at faae udlokket af ham, om der skulde være nogen Snushane, der støver efter hende, og hvad der er det Vigtigste, om hun tager nogen Notits deraf. De ærede Damer forskaffede mig sidst en ubehagelig Overraskelse, det var dengang, men saa sandt jeg hedder Peter Blich, skal det ikke stee tiere.”

„De snakker nok saa smaat med Dem selv,” sagde den gamle Brandt, som kom ud fra et af Side-

værelserne, og uforvarende hørte Blichs sidste halv-
høje Yttring.

„Jeg gjorde just i Aanden Udkast til nogle Breve,” svarede Blich frispøstlig; „som jeg har i Sinde med næste Post at sende til nogle gode Venner i Kjøbenhavn. Jeg skal sige Dem, Hr. Brandt, naar jeg saaledes faaer nogle gode Ideer eller vittige Indfald, da fremsiger jeg dem først for mig selv, før end jeg nedskriver dem paa Papiret.”

„Det System er ikke saa galt,” sagde Brandt; „men tænk nu ikke paa at skrive. Medens De er her, maa De omkring og more Dem. Imorgen flytte vi paa Landet, og derude kan De troe, vi have mange smukke Prospecter. Der kan De ride og høre, gyng og spadser, ligesom De selv vil; og naar vi Gamle saa komme ud om Aftenen, følger De vel heller ikke ved en Pot Regler?”

„Regler?” spurgte Blich.

„Ja,” svarede Brandt. „Bliver dette Spil maa-
ske ikke benævnet saaledes i Kjøbenhavn?”

„Jo, fuldkommen,” sagde Blich; „men i dette Spil er jeg ingen Mester. I Kjøbenhavn har jeg spillet det et Par Gange hos Knirsch, men siden har jeg lagt det paa Hylden. Det bliver nuomstunder regnet for et meget schofelt Spil iblandt den dannede Klasse.”

„Det var meget,” svarede Brandt. — „Da jeg var i Kjøbenhavn, brugtes det meget, saavel af Høie som Lave, men det er nu fire à fem Aar siden, og i den Tid kan jo Meget forandres.... Spiller De heller ikke Billard?” spurgte Brandt efter et lidet Op- hold.

„Jo,” svarede Blich, idet han trak i sine Flipper. „Uden at rose mig selv, havde jeg Ord for at spille en god Queue. Det er et fortræffeligt Spil, og iblandt dem, som interesserer og morer paa eensgang. Jeg spillede for det meste Caroline, 1 Rbd. Partiet, og gav 20 forud.”

„Det var ikke saa ringe,” sagde Brandt. — „Har De Lyst, naar vi nu komme ud paa Landet, at spille et Parti med mig? Jeg giver Dem 30 forud, og saa kunne vi jo spille om 50 Spd. Partiet. Det er ikke værdt at gaae og klatte med det.”

„Halv... hundre... de Species,” stammede Blich. — „Jeg maa først see Hr. Grosserereren spille, førend jeg tør indlade mig paa saa høie Vilkaar.”

„Som De vil,” svarede Brandt og gik hen for at stoppe sin Pipe. Blich forlod kort efter Værelset, for at hente nogle ægte Havanna = Cigarer, som han havde medbragt fra Kjøbenhavn, og da netop Wilhelm kom i det Samme, fortalte Faderen ham sin Samtale med Blich, idet han tilføiede:

„Ondt troer jeg ikke der er i Fyren; men han brouter mig formeget, og jeg kunde dog have Lyst til at knække hans Mod, naar vi nu komme ud paa Landet. De Halvhundrede vare ham en slem Torn i Diet, og jeg tvivler Skam paa, at han indlader sig paa de Conditioner.” —

Brandts Landsted, „Nolighed”, laae omtrent en halv Mill fra Christiania i en meget smuk og behagelig Egn. Bygget i engelsk Smag, og meubleret i Forhold dertil, frembød det alle de Bequemmeligheder, som Aligdom og Kunst ere istand til at forskaffe os. Til Stedet hørte en meget stor Have, gennemskaaen med Alleer og Blomsterrabatter, levende Hæker og smaa kunstige Vandfald, Lysthuse og Pavilloner. Een af disse, der, fordi den gamle Brandt havde valgt den til sit Yndlingsopholdssted, naar han om Aftenen, udreven af Forretningslivets Summel, slog sig til Ro i sin Familiefreds, almindeligviis blev kaldet „Faderspavillon”, udmærkede sig fremfor de andre ved sin smagfulde Bygningsmaade. Fra Altanen af samme havde man en fortræffelig Udsigt over hele Christianiafjorden og Staden, og her tyede altid den gamle Brandt op, naar han kom ud om Aftenen, og Veiret ikke tvang ham til at forblive under Tag. Omringet af sine Kjære sad han da i Lænestolen med sin Pibe i Munden og nød den behagelige Udsigt, idet

han gav en eller anden Historie af sit bevægelige, paa Hændelser og Tilfældigheder rige, Ungdomsliv til Bedste for den forsamlede Kreds.

Saaledes finde vi ham en Aften først i Juni. Ved hans Side stode Clara og Wilhelm, og Blich tiligemed Søsteren sadde i Frastand paa grønmalede Havestole.

„En saadan Udsigt som denne,” begyndte Brandt; haves dog ikke i Danmark. See blot, hvor smukt sænker ikke Solen sig bag Egeberg, medens den hvide Fæstning speiler sig i Fjorden.”

„Det er rigtigt nok kjønt,” sagde Frøken Blich; „men dog vist ikke saa smuk som Udsigten fra Krogkleven.”

„Deri har De Ret, Frøken,” svarede Brandt. „Jeg for min Part henregner Udsigten fra Krogkleven til een af de vakreste i Norge; men om den end er nok saa smuk, kan man dog ikke frakjende denne vi have for Die sin Skjønhed.”

Siden hen paa Aftenen kom den øvrige Familie til, og Spøg og Munterhed krydsede med commercielle og politiske Samtaler. Thea, der ikke havde taget synderlig Deel i Underholdningen, fjernede sig, da Skumringen indtraf, og spadserede omkring i Haven, uden at Nogen, med Undtagelse af Wilhelm, havde bemærket hendes Bortgang. Under et let Paaskud gik

han ned fra Altanen for at opføre hende. Han gjen-
nemgik flere Alleer, men fandt hende ikke. —
Ved Udkanten af Haven, paa en lille Høi, som Ber-
tha havde givet Navn af „Cypreshøien“, fordi den
rundt omkring var beplantet med smaa Buske af denne
Træart, havde Thea sat sig, og tegnede med Dop-
stoen af sin Parasol, Figurer og Navnetræk i den
sandige Jord, — Noget hun altid foretog sig, naar hun
enten var adspredt, eller tænkte og grublede over en
Sag. I denne Stilling traf Broderen hende.

„Sværmer Du i den stille Aften?“ spurgte han.
— „Eller er Du ikke rigtig vel, siden Du har bort-
ffjernet Dig fra os. Kom lad os gaae ned. Du
veed, at Fader er ikke rigtig i sit Hs, naar vi ikke
Alle ere omkring ham.“

„Jeg kommer strax,“ svarede Thea adspredt. —
„Der var saa varmt paa Altanen, og derfor gik jeg
her hen. Her er saa behageligt at sidde, og Cypres-
sen dufter saa frisk.“

„Cypressen er en Sorgens Blomst,“ indvendte
Wilhelm. — „Mosrosen og Natstolen det er noget
ganste Andet. Man kan jo blive ganste melancholisk
ved at sidde her i denne Gensomhed.“

„Melancholisk!“ gjentog Thea, som om hun følte
sig truffen. — „Er jeg da melancholisk eller dybsindig?“
„I det mindste har Du ikke været det før“,

svarede Vilhelm; „og jeg troer da ikke Du nu skulde have Anrsag til at være det. Du er jo en gift Kone, og maa have Andet at tænke paa end Cypreser og slige Ting . . .”

„Kom lad os gaae ned,” sagde Thea, afbrydende en Samtale, der ikke behagede hende. „Jeg er ikke rigtig vel, og vil see at komme til No.” Og hun fulgte med Broderen ned i Havestuen, hvor hun kastede sig paa Canapeen.

„Jeg er træt,” sagde hun; „gjør mig den Tjeneste at lade mig være ene, og hvis Fader eller Frank skulde spørge om mig, da siig til dem, at jeg er gaaet tilfængs; . . . jeg havde Hovedpine.” —

— Vilhelm forlod hende, men tænkte ved sig selv:

„Skulde mine dunkle Anelser allerede nu begynde at gaae i Opfyldelse: Stakkels Thea!”

VIII.

„Es liebt die Welt das Strahlende zu schwärzen,
Und das Erhab'ne in den Staub zu zieh'n.“
Schiller.

„Berweile!
Übereile
Dich nicht!“
Göthe.

Den næste Morgen var Thea vel oven Senge, men ikke fuldkommen frisk. Hun klagede over Trykning for Brystet og Hovedpine, men vilde dog ikke tillade, at man sendte Bud efter Lægen.

„Jeg er saa underlig tilmode,“ sagde hun til Wilhelm, da han spurgte om hendes Befindende. — „En vis Vengstelse er udbredt over mit hele Legeme, og ved den mindste uventede Lyd eller Tummel, farer der en Bittren igjennem alle mine Lemmer.“

„Det maa ligge i Nerverne,“ meente Wilhelm; „eller ogsaa maa det være en hidstig Feber. Du skulde hellere blive liggende i Barmen.“

„Det kan jeg ikke,“ svarede hun. — „Det er netop denne kunstige Sengenvarme, som gjør mig syg, men det gaaer med Guds Hjælp nok over.“

Thea saae aldeles ikke lidende ud, og hendes naturlige Rødme var hverken forhøiet eller formindsket i nogen paafaldende Grad. Et veemodigt Træk, der

af og til viste sig om hendes Mund, var det eneste Tegn, som tilkjendegav, at hun følte Smerte; men det var tillige tydeligt at see, at hun søgte at skjule denne, for ikke at forurolige sine Dmgivende. Opad Dagen befandt hun sig noget bedre, og fulgte med Bertha og Clara op til den lille Cypreshøi, hvor Broderen havde fundet hende Gaarsdagens Aften.

„Mig synes, at jeg finder mig saa vel paa denne Plet,” sagde hun til Veninderne, — „I de forrige Somre har jeg aldrig villet gaae herop, og i denne bryder jeg mig ikke om at være paa andre Steder, end netop her. Ja, vi ere nogle forunderlige Mennesker!”

„Vi,” udbød Bertha. — „Nei, min Thea, det er da nok kun Dig selv, Du mener. Kun Du er et forunderligt Menneske. Du begynder jo i de senere Dage at moralisere og philosophere som en agtværdig Matrone paa de Halvhundrede, og svarer aldeles ikke til det Begreb, som jeg har gjort mig om en ung og smuk tyveaarig Kone. Og hvo skulde ogsaa troe, at Du, der har været saa overgiven og lystig, pludselig skulde forandres i en saa høi Grad, fordi Du blev gift.”

„Gift!” gjentog Thea med et Suk. — „Troer Du da, det er saa herligt?”

„Det maa Du undskyldte, jeg ikke veed,” svarede

Bertha rødmende. — „Som noget Slemt kan jeg i alle Tilfælde ikke forestille mig det. For Resten er der jo Ingen, der bedre end Du selv, kan besvare Dig dette Spørgsmaal.” —

Thea taug stille og tegnede Figurer i Jorden med sin Parasol.

Da Madame Brandt og Tante Olea siden kom op paa Høien, undrede de sig ogsaa over Theas flette Humeur, men trøstede sig med, at det nok vilde gaae over. — „Saaledes var jeg ogsaa i Begyndelsen”, sagde Madame Brandt til sin Søster, „men det lægger sig med Tiden.”

Claras og Berthas Munterhed smittede for en Deel Thea, og da den gamle Brandt tilligemed sin Svigersøn om Aftenen kom ud til Familien, fandt de Thea i et meget bedre Lune og i en roligere Sindsforsfatning, end de havde forladt hende i om Morgen.

„Hvem kan andet end blive munter og rast, om man end er nok saa forstemt,” sagde Thea til Frank, da han yttrede sin Glæde over at hendes Upasselighed var gaaet over; „naar man har to saa lystige Selskabsdamer, som jeg i Clara og Bertha.”

„Det har Du Ret i, min Thea,” svarede den gamle Brandt; „uskuldig Munterhed og Glæde er det halve Liv, og Gud ade dem og os Alle behold

hine to Gøder ubeskaarne, det er Alt, hvad vi kunne forlange.”

Clara og Bertha toge den gamle Brandt under Armen, og Thea fulgte efter med sin Mand. — „Høire, venstre Sving,” sagde Bertha, da de kom ud af den store Allee. — „Fader vil spille en Pot Regler, og Clara og jeg ville slaae med. Du Frank, er vel nok saa god at kalde paa Frederik, — eller det er det Samme.” — Bertha raabte nu, lige saa høit hun kunde, paa Karlen, men han kom ikke. Et Mandfolk lod sig vel nok tilsyne, men det var et pænt ungt Menneske med kort grøn Frakke, hvide, snevre Beenklæder, forgyldte Briller, en rød Mûke paa Hovedet, og en uhyre lang Pibe i Munden — kort, det var Hr. Peter Blich i sin landlige Dragt.

„Var det mig, Gømsfruen kaldte paa?” spurgte han, idet han aandepustende kom løbende imod Reglebanen. — „Har De Noget at befale? jeg er, som De veed, ganske og aldeles til Deres Tjeneste.”

„Det var ikke paa Dem, men paa Frederik jeg kaldte,” svarede Bertha. — „Han skal reise Reglerne op for os.”

„Saa De vil spille Regler?” spurgte Blich forundret.

„Ja,” svarede den gamle Brandt; „De kan tænke Dem, Hr. Blich, min Datter og Niece have faaet i

Sinde, at smøre mig ind i en Pot. Nu kommer det blot an paa at holde dem Stangen.... Kanstee De Hr. Blich," tilføiede han siden hen; „har Lyst til at spille med? Jeg veed jo nok, at De foretrækker Billard; men en lille Motion i det Fri kan da heller ikke for en Gangs Skyld være saa ubehagelig."

Da Blich hørte, at Clara og Bertha vilde spille med, var han let at overtale, ja drev endog Galanteriet saavidt, at han tilbød at vilde paatage sig en Reglerersers nedværdigende Forretning, indtil denne kom. —

Blich reiste op, og Bertha greb Ruglen, som hun neppe kunde omfatte med begge sine Hænder, og trillede den sagte henad Banen.

„Prægtigt flaaet! udraabte Blich, idet han angav de faldne Reglers Antal. — „Udmærket flaaet! Og i hvilken yndig Attitude!" — Man vedblev at spille og Blich at reise op, indtil endelig Karlen kom og afløste ham.

„Tillader De, at jeg maa styre Deres Haand," sagde Blich til Bertha, der allerede flere Gange havde flaaet skjævt. — „Det vil da bestemt gaae Dem meget bedre." — Han greb hendes Haand, og trykkede med det samme meget behændig en lille Billet i den. Bertha vendte sig om, saae paa ham, og lod baade Ruglen og Billetten falde paa Jorden.

„De bærer Dem ligesaa godt ad som Bertha,” sagde den gamle Brandt, der sad ved Pulten og holdt Regnskab, uden at bemærke Blichs fine Dessein.

„Det var ikke min Skyld,” sagde Blich, kjendelig forvirret. — „Jeg vilde bukke mig, for at tage Noget op, som jeg tabte, og Deres Datter gav i det samme Slip paa Ruglen.” —

Efter hiint, for Blich, saa uheldsvangre Moment, spillede Bertha og Clara ikke mere med, under det Paaskud, at det gjorde ondt i deres Hænder; idet de dog tillige vare saa overbærende at forstaae Blich for en fuldkommen Prostitution i Familiens Nærværelse. — „Det sagde jeg nok,” udbrod den gamle Brandt, godmodigt smilende: „Eders smaae fine Hænder kunde ikke taale denne Fornøielse. Men hvem vandt, I eller jeg?”

„Denne Gang tabte vi,” svarede Bertha; men vi fordre Revange næstkommende Søndag, og det skulde rigtignok glæde mig, hvis vi kunde vinde fra Dig.” — Med disse Ord tog hun Clara under Armen og hoppede bort. De Andre fortsatte Spillet. Blich var imidlertid ikke synderlig oplagt, og hvad enten han nu gjorde det med Villie, af Uergrelse, eller han virkelig var uheldig: Ruglen gik til Brædderne hvergang han slog.

„Det gaaer Dem ikke aa godt, siden Damerne

gik." sagde Thea. — "Berthas og Claras Nærværelse virkede oplivende paa Dem, og De vilde vist hellere have gaaet med dem, end staaet her og staaet feil." —

"Spillet interesserer mig netop," svarede Blich; "men jeg troer virkelig min gode Genius er bortvegen, siden Deres Jomfru Søster er gaaet...."

"Potten er ude," afbrød den gamle Brandt dem. — "Spiller De een med endnu, Hr. Blich?"

"Jeg vilde gjerne," svarede denne; "men jeg kan jo slet ikke. Ruglen ryger skjævt for mig hver evige eneste Gang, og jeg troer, at jeg gjør bedre i at sidde denne Pot over."

"Som De vil," gjensvarede Brandt, og lagde for i den ny. —

Blich blev siddende noget hos Thea og converserede hende; men han var synlig adspredt, og hver Gang han skintede noget Hvidt imellem Træerne, kastede han urolig sine Blikke derhen. Thea, der bemærkede hans Urolighed, afbrød snart Samtalen, og tog Tante Olea under Armen, for at gaae op paa Cypresshøien. Efter Theas Bortgang varede det ikke længe, førend Blich ligeledes bortffjernede sig; formodentlig for at opsoge Cousinerne og anden Gang bede om Forladelse, fordi han havde været — uartig. — Efter at have gennemgaaet, eller rettere, gennemløbet adskillige Alleer, fandt han i en Sidegang sin Søster

siddende paa en Bænk, isærd med at plukke Bladene af en Rose. Han ilede strax hen til hende for at faae at vide, om hun ikke havde seet Clara og Bertha.

„Jeg talte med dem i dette Dieblis,” svarede Søsteren; „de gik henimod den store Pavillon.” — Da Blich hørte, hvilken Vei de havde taget, vilde han strax efter dem, men Søsteren holdt ham tilbage og bad ham sætte sig.” —

„Jeg har, min Salighed, ingen Tid,” sagde han. — „Jeg maa absolut tale med dem.”

Det kan slet ikke hjælpe Dig Noget,” svarede hun; „thi saavidt jeg kunde mærke, vare de meget for-
tørnede paa Dig.”

„Hvad siger Du,” udbrød han blussende rød i Ansigtet. — „Har de talt til Dig om Noget? Hvad sagde de? Gre de vrede paa mig? Skynd Dig, for Satan, ellers forgaaer jeg af Utaalmodighed.”

„Jeg mødte dem her i denne Allee,” begyndte Søsteren. — „De gik med hinanden under Armen, og Bertha saae meget alvorlig ud, hvorimod Clara loe af alle Kræfter. De studsede, da de saae mig, og begyndte at tale om Et og Andet, indtil Clara endelig fik Samtalen drejet hen paa Dig....”

„.... Og hvad sagde hun saa,” afbrød den for-
hippede Broder hende.

„Du maa give Tid,” svarede Søsteren. — „Du

kan saameen tidsnok faae det Altsammen at vide. Clara spurgte mig først, hvad det var, den Frue heed i Kjøbenhavn — Du veed nok Fru Ilton. — Jeg blev ganske flau paa Dine Begne, og svarede, at jeg ikke kunde erindre det. Men dermed vilde de ikke lade sig nøie, og tilsidst maatte jeg, hvor nødig jeg end vilde, ud med Sproget. — Clara loe, saa det stod efter, hvorimod Bertha blev ganske rød i Sovedet, og spurgte mig, om Du var forlovet med hende....”

“.... Spurgte hun om det?” udbød Broderen; „den søde Engel! Fortræffeligt! Jeg maa strax hen og faae fat paa hende; endnu idag maa jeg erklære mig for hende!”

„Er Du nu forliebt i hende!” udbød Søsteren. — „Saa var det dog, ved Gud, rigtigt, hvad Clara sagde, at Du var det ubestændigste Mandfolk i hele Verden!”

„Na, Clara vrøvler,” sagde Blich, „hvad kan man regne, hvad hun siger....”

“..... Jeg takker for Complimenten,” afbrød Clara ham, idet hun kom frem fra et af Træerne. — „Det var dog et herligt Indfald af mig, at staae her bag dette hule Kastanietræ, og høre hele deres Samtale.”

Blich sprang yderst forbauset op, for at overbe-

vise sig om, at ikke det Hele var en Drøm. Men han fik Syn for Sagen. Han var lysvaagen, og det var den prosaiske Virkelighed, der havde gjækket ham.

„Maa jeg tale med Dem under fire Dine,” sagde han til Clara, efter at have fattet sig.

„Med største Fornøielse,” svarede Clara, og gik noget tilbage med ham i Alleen.

„De var Tilhører ved en Samtale,” begyndte han med den fornødne Pathos; „hvis Indhold De følgelig veed. De var Tilskuer af en Scene, der foregik paa Reglebanen imellem mig og Deres Cousine; og nu mit sidste Spørgsmaal indbefattet i en ydmyg Bøn: Vil De bevise mig en Velvillighedstjeneste, til Gjengjæld fordi De har kaldt mig det ubestændigste Mandfolk der gives?”

„Til Gjengjæld?” spurgte Clara. — „Gjengjæld kan her nu aldrig være Tale om. Hvad jeg har sagt om Dem, har De gjengivet mig med Renter, og jeg beder Dem alene at betænke, Hr. Blich, hvilken Dame, der, som nu jeg, vilde skænke en Cavalier en Samtale under fire Dine, naar han faa Die-blikke i Forveien høit og tydeligt har erklæret, at hun „brøblede.” — Men jeg vil ikke være den Haarde, den Ufølsomme; jeg vil for anden Gang slaae en Streg over Fornærmelsen, og bede Dem, gaae til Sagen.”

„De er sød!“ udbød Blich; og jeg vil betroe mig til Dem. Om end Andre misstjende mig, veed jeg dog, at De ikke gjør det. Jeg elskede Dem,” vedblev han, efter først tilbørlig at have trukket i Filtperne; „men De havde allerede skjænket en Anden Deres Hjerte og lille Haand. Nu har De en Cousine, en tilkommende Svigerinde, der ligner Dem paa Punkt og Prikke, og tillige besidder Deres Hjertensgodhed og Elskværdighed; dog jeg behøver vel ikke at sige mere, De forstaaer mig vel alt?“ —

„Saa temmeligt,” svarede Clara smilende; „men det er en Sag, jeg ikke kan dømme i, eller bevise Dem nogen Tjeneste ved. Talen er om en Anden end mig selv, og til denne Anden maa De henvende Dem. Men dog vil jeg, imellem os sagt, lade Dem vide, at hun ikke er saa ganske tilfreds med Deres Opførsel siden Optrinnet paa Reglebanen, og det vil vist holde haardt, i det mindste for nærværende Dieblit, at børe hende. Dog, hvad formaaer ikke De,” tilføjede hun med et skalkagtig Smil. — „Forsøg Dem imorgen eller iovermorgen, maaskee hun til den Tid har forglemmt den fatale Affaire.”

„De er min gode Engel!“ udbød Blich. — „Jeg vil følge Deres Raad; jeg vil give hende Tid til at forglemme min Lettsindighed! — jeg vil give hende Tid til iovermorgen!”

Her endtes deres Samtale, og Clara gik tilbage til Halv-Cousinen og Bertha. Blich sværmede omkring i Haven.

„Det er en indviklet Historie,” udbrod han, idet han kastede sig paa en Bænk i den store Allée. — „Jeg veed endnu ikke om hun elsker mig. Havde hun havt nogen Tilbøielighed for mig, syntes mig dog, at hun burde have modtaget mit Brev. Maaskee var Stedet ikke passende; — maaskee hun ansaae det Hele for en letsindig Spøg af mig; men hvorfor rødmede hun da den Gang, hun spurgte min Søster, om jeg var forlovet med Fru Ilton I Sandhed, jeg forstaaer mig ikke paa den Pige, og hun maa dog, for Fanden, være gammel nok til at vide hvad Kjærlighed er, og hvad det er at elske Jeg maa til Byen endnu fasten,” vedblev han, og sprang op fra Bænken. — „Jeg maa have fat paa Branner og drikke ham paa Pelsen; maaskee jeg da kan faae Noget at vide.” — Som sagt, saa gjort. Blich gik op paa sit Værelse, omstiftede den røde Møbe med en bredskygget graa Hat, tog en Fiskebeensstok i Haanden, og forlod „Nollighed”, uden at Nogen vidste, hvor han var gaaet hen. — Klokken var omtrent ni, da han kom til Brandts Gaard i Storgaden, og hans første Bestilling var at opsege Branner. Han traf ham i Kramboden, holdende en

commercial Postale for Drengen over det dobbelte, italienske Bogholderi. — Da han hørte, at Blich spurgte efter ham, styrtede han ud af Bodden, for at faae at vide, hvad der var til Tjeneste saa seent paa Aftenen.

„Har De lyst til at gaae med hen til Zuvan, og drikke et Glas Punsch?“ spurgte Blich. — „Jeg er just kommen fra „Nollighed,” i dette Dieblis, og har i Sinde, at blive Natten over i Byen.“

„Punsch, Hr. Blich?“ gjentog Branner. — „Jeg takker ærbødigst, men jeg drikker helst Grog.“

„Som De vil,” svarede Blich; og snart vare de paa Veien til Conditoren. — Branner var meget snakkelysten denne Aften, og paa en Maade stolt af, at Bildmanden — saaledes kaldte han jo Blich — havde inviteret ham.

„Zuvan har prægtige Drikkevarer,” sagde Branner, da de kom op paa Torvet. — „Jeg elsker den Mand! Kors, det er den bedste Conditor i hele Christiania. Han laver en Maderatoddy, som De vist aldrig har smagt Mage til.“

„Nu ville vi probere den,” svarede Blich, „og jeg tvivler ingeniunde paa, at det forholder sig saaledes, som De siger. De er jo Kjender, og har formodentlig i mange Aar været hans stadige Kunde.“

„Om jeg har?“ spurgte Branner. — „Ja, det

kan De, min Sjæl, troe. Siden Anno 17 har jeg om Aftenen, og sommetider om Formiddagen, været en af hans ivrigste Tilbedere. — Jeg har skilt ham ved mange Drejoveder Madera, og det seer han sgu gjerne." — Nu vare de ved Porten og Branner viste Blich Veien, som den bedre Kjendte.

"Det skal jo være Maderatoddy," sagde Blich. — "Drinker De ikke helst den?"

"Jeg takker allerærbødigst," svarede Branner; „først lidt Grog; Toddyen drinker jeg altid tilsidst."

Blich forlangte, hvad Branner vilde have, og de satte sig derpaa ned ved et af Smaabordene. — „Løf eg, Hr. Blich?" spurgte Branner, da Drengen bragte det Forlangte. — „Er det ikke herlige Drinkvarer?"

"Prægtige," forsikrede Blich; „og nu mangler Intet, for at gjøre det Hele complet og interessant, uden en fornuftig Discours."

"Naturligt," svarede Branner. — „Skal det være om det Enkelte eller det Dobbelte, Verler, Connossementer, Theatret — nei, der kommer jeg aldrig — Drinkvarer eller Kjærlighed?"

"Lad os standse ved det sidste," svarede Blich. — „Lad os tale om Kjærlighed. Siig mig i al Fortrolighed, Hr. Branner, har De nogensinde elsket?"

"Det kommer an paa, hvorledes De mener det," gjensvarede Branner. — „Jeg, for Exempel, elsker

nu Maderaen over Alt; men saavidt jeg kan see paa Dem, elsker De nok de unge Piger og Koner over Alt.... Hvad De Lille?"

„Med Hensyn til Konerne, feiler De," sagde Blich; — „Pigerne, ja det kan vel være. Man er ung, man er elskværdig...."

„....Naturligt!" afbrød Branner ham. — „Man er ung, man er elskværdig; man sukker og man klynker; man drikker sig fuld engang imellem, og da stormer man de qvindelige Batterier. Fæstningen bliver endelig indtaget, og man bliver Pladscommandant. Men jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at det er kun for en Tid. — Fæstningen bombarderes fra alle Kanter og Sider; man bliver forraadt og kastet paa Døren, medens den ny Commandant trækker ind baade med Horn- og Fløttemusik. — Jo, jo, Hr. Blich," vedblev han, efter at have vædet Halsen; „jeg veed Skam nok, hvorledes det gaaer til. Jeg har selv engang været forlovet, men Tøsen trak mig Pengene ud afommen, og spillede Kjæreste med en Officier, naar jeg vendte hende Ryggen. Hun var vakker, det veed Gud hun var, og jeg stod da heller ikke tilbage i legemlig Skønhed; vi elskede hinanden over en Maaned, men saa var det ogsaa ganske og aldeles forbi. Havde jeg nu ikke været i Besiddelse af den Characterfasthed, som jeg virkelig eier, vilde jeg,

til stor Skade for Maderaen og Groggen, været død; og hjem," tilføiede han med veemodig Stemme; „skulde da have copieret efter det Dobbelte hos Brandts...."

„Siden De taler om Brandts," afbrød Blich den veltalende Contoirbetjent; „kunde De maaskee bevise mig den Tjeneste at sige mig, om det er sandt, hvad jeg har hørt, at den yngste af Døttrene skulde være hemmelig forlovet?"

„Hvis De ikke vilde tale om det til Nogen," svarede Branner med et polidst Smil, „da kunde jeg maaskee nok sige Dem Noget; men, som sagt, det bliver imellem os to."

„Bed min Ære!" udbød Blich; „intet Menneske skal nogensinde erfare en eneste Stavelse af hvad Hr. Fuldmægtigen vil betroe mig. Hemmeligheden skal ligge skjult i mit Hjertes inderste Værelse; det giver jeg Dem min Haand paa, og som Cavalier haaber jeg, at De har Garanti nok i den."

„Godt," svarede Branner, idet han modtog hans Haand og bøjede sig ned til ham, for saa sagte som muligt at underrette ham om Hemmeligheden. — „Jeg troer Dem, og derfor vil jeg tage mig den allerærbødigste Frihed, at gjøre Dem opmærksom paa, at jeg aldrig nogensinde har blandet mig i Familiens huslige Affærer, uden for saavidt disse af en Hændelse ere komne mig for Øre." — Med disse Ord

reiste Branner sig, blinkede med Blich, og gik hen og gav sig i Snak med nogle af sine Bekjendte, der sadde ved de andre Borde. Blich forlod kort efter Boutikken, men kunde ikke bevæge Branner til at følge med sig — han var allerede dybt inde i det Dobbelte. —

„Ogsaa han skulde vove at gjøre Nar af mig!“ udbrod Blich, da han kom ud paa Gaden. — „Nei det var ikke andet end hans Dumhed og fordømte Drukkenskab, der lagde ham disse Ord i Munden. Med mindre han skulde give sig af med at være vittig? Det flaaue Dyr! Han kostede mig Penge nok derinde, og lige klog blev jeg. Cousine Steen sagde til mig forleden Dag, at man skulde lære saalænge man lever; ... og jeg troer bestemt, hun sagde sandt!“ —

Fortrædelig og mismodig vandrede han hjem, hvor han paaalædt kastede sig paa Sengen, forbandende Contoirbetjenten, sig selv og sin ulykkelige Skjæbne. Branner havde imidlertid i god Ro og Magelighed tømt sine elleve à tolv Glas hos Zuvan, og broutet af, hvorledes han havde holdt Bildmanden for Nar. — Branner var en Drukkensbolt og et Menneſke med en temmelig indſtrænket Forſtand; men han beſad dog et godt Hjerte, og var iſær den Brandtſke Familie hengiven med Liv og Sjæl. Vilhelm var

den Gæst, han ikke saa godt kunde komme ud af det med, uagtet denne i den senere Tid havde behandlet ham meget godmodig, ja, endogsaa tidt hjertelig leet over hans undertiden altformegit opblæste Stolt-
hed angaaende de Ting, han aldeles ikke forstod sig paa. — Blich havde været Branner en Torn i Diet, ligesaa den første Time han saa ham; men da Juristen altid var meget forekommende og galant imod ham, samt, hvor det kunde gaae an, tracterede ham med Spirituosa, yttrede Branner aldrig noget imod Blich, som kunde støde denne. Men hvor eensfoldig han end var, havde han dog indseet, at Blich alene lagde an paa at udfrutte ham, og især den omtalte Aften hos Zuvan. Da Branner — som han ogsaa selv sagde til Blich — aldrig blandede sig i Familiens private Anliggender, kunde han naturligtvis ikke give Blich nogen Underretning om det, han ønskede at vide, og fattede derfor den af ham ikke saa flette Idee, at give Juristen en lille Reprimande, der for Fremtiden skulde afholde denne fra at udfrutte ham. Om Branner naaede sit Maal, vil vise sig siden; men saameget udvirkede han dog for det Første, at Blich for hans Skyld befandt sig i en temmelig Ubisshed, og, af Frygt for at blive gjort flere Gange til Nar, ikke turde vove noget afgjørende Skridt med

Hensyn til Bertha, før end han havde erfaret noget nærmere af En eller Anden.

Den Aften, Blich forlod „Nolighed“ for at faae udfrittet af Branner, om der var Nogen, der inclinerede for Bertha, var Frank ligeledes gaaet til Byen, for, som han sagde, at gjenhemsee nogle Sager, der næste Dag skulde procederes for Høiesteret. Uagtet Thea paa det Indstændigste bad ham om at blive, og ikke udsætte sin Helbred for den skadelige Nattevaagen, var hun dog ikke istand at bevæge ham dertil. — „Den nidkjære Embedsmand maa vaage Dag og Nat for det Lands og Folks Vel, som Gud har givet ham Kald iblandt,“ sagde Frank til Thea. — — „Frygt ikke for at jeg skal blive syg. Skulde Nattevaagen bevirke dette, da var jeg allerede død for lang Tid siden. Farvel, min Thea, og god Bedring.“ — Og han kysede sin Kone og gik. — For en Deel var det Sagerne, som nødte ham til at blive Natten over i Byen, og paa den anden Side havde han lovet at indfinde sig hos Madame Hjort, hos hvem han ikke havde været i lang Tid, uagtet hun havde tilskrevet ham flere Breve, hvori hun med Indderlighed havde anmodet ham om at komme. — Frank boede i den samme Gaard som Svigersfaderen, og hans Contoir befandt sig i den øverste Etage af Forhuset. Der gik han op, da han kom fra „Nolighed“, aflaaede

Døren, og satte sig ved Pulten for at gennemsee de beskrevne Papirsruller, der laae opdyngede foran ham. Over et Par Timers Tid var hans udeelte Opmærksomhed beskæftiget med disse, da pludselig Taffeluhrets elleve Slag mindede ham om, at det var paa Tiden at begive sig til Madame Hjort. Meget forsigtigt slukkede han Lyset, tog sin Hat, og gik sagte ned ad Trapperne.

„Det er en Skam af mig,” sagde han for sig selv, da han kom udenfor Porten; „at jeg ikke har været hos hende i saa lang Tid. Jeg har atter svesget mit Ord; men jeg har været nødsaget dertil. Det Skridt, hun vil gjøre kan jeg ikke billige, uagtet jeg selv har givet hende Ideen dertil. Jeg maa see at trøste hende, og overbevise hende om, at jeg dog har handlet klogest.”

Snart var han i Waterland, hvor han gik op i det lille Huus, hvori vi allerede tvende Gange have truffet ham. Begge Børnene vare i Seng, og kun deres Moder sad foran i Stuen ved et lille Bord og læste.

Da Frank kom, lagde hun Bogen tilside, og hilsende ham med den Hjertelighed, hvormed man modtager en ikke længe seet kjær Person. — „Endelig seer jeg Dig da igjen,” begyndte hun. — „Jeg vidste,

at Du var frisk, og derfor kunde jeg ikke begribe, hvorfor Du ikke har seet herved i saa lang Tid." —

"Du maa undskyldte mig, Kjære Line," svarede Frank. — "Du veed, at jeg er bleven gift, og det har lagt mig Hindringer i Veien. Formodentlig troede Du, at jeg havde glemt mit Løfte...."

"....Glemt det," afbrød Madame Hjort ham. —

"Nei, det kunde aldrig falde mig ind. Havde det staaet i Din Magt, veed jeg bestemt, at det var blevet opfyldt. Mai Maaned er jo rigtignok forbi, men hvad der ikke skete i Mai, kan vel skee i Juni."

"Kjære Line," svarede Frank; „jeg vil sige Dig reent ud, at jeg heller ikke troer, at kunne opfylde det i denne Maaned. Jeg har derimod en Bøn til Dig, som Du endelig ikke maa afflaae mig: Afstaae fra Dit Forsæt," vedblev Frank i en venlig bedende Tone, idet han greb den unge Kones Haand; „og fritag mig for mit Løfte."

"Jeg kunde det vel," sagde hun; „men min Samvittighed vilde evigt bebrejde mig det. Jeg vilde ikke nyde nogen glad Time mere, og tænk paa Dig selv, Frank, hvad vilde der blive af Dig og hele Din tilkommende huslige Lyksalighed? Forlang det ikke af mig," tilføiede hun hulkende; „eller sæt aldrig Din Fod inden for disse Døre."

„Gode, ullykkelige Ene,” svarede Frank dybt bevæget, „hvad jeg har lovet Dig, skal skee, men Du maa give mig Opsættelse. Hvorledes skulde jeg kunne bringe det over mit Hjerte, at lade Dig og Dine hjælpeløse Børn drage ud i den vide Verden, uden at have en eneste Støtte og uden at kjende et eneste Menneske? Og om jeg endogsaa kunde forstrække Eder med de nødvendige Penge, havde jeg da troligt opfyldt det Løfte, jeg har givet en Ufdød? Nei, lad Verden fordømme mig, lad den bryde Staven over mig og mine Handlinger; Gud kjender mig, og veed, at jeg er skyldfri; S a n vil i det mindste lade mig vederfares Retfærdighed; thi S a n kan knuse de onde Tvinger og læge de dybeste Saar!”

„Frank!” udbød Madame Hjort; „det er min Skyld, at ogsaa Du skal mistkjendes! Lad mig reise bort, lad mig reise langt herfra, og tage mine Børn med. S a n, som klæder Ellien paa Marken og føder Fuglene under Himlen, vil ogsaa holde sin Haand over mig og de Ulykkelige, som jeg har skjænket Livet!”

„Lad os see Tiden an,” svarede Frank. — „Lad der endnu gaae et Par Maaneder, imidlertid skal jeg see ned til Eder engang imellem, og tænke over, om der ikke skulde gives en eneste Udvei, til at vi kunne blive lykkelige, og ende vore Dage samlede med hinanden.” —

Frank var ikke saalænge hos hende, som han ellers pleiede, og Klokken tolv sad han allerede igjen hjemme paa sit Contoir, endnu engang gennemseende Acterne. Da Klokken var tre, slukkede han sit Lys, og paa samme Tid kom Wilhelm til „Rolighed.“ —

Da Frank var gaaet til Byen om Aftenen, havde Wilhelm nemlig fulgt ham Skridt for Skridt, tilskyndet af sin engang fattede Fordom imod ham, og tillige af en dunkel Anelse om, at det nok ikke saameget var Høiesteretsagerne, som andre Gjenstande, der drev ham til Christiania. — Da Franks Contoir befandt sig lige oven over Wilhelms Børelse, kunde enhver Bevægelse, som foretoges i hylint, høres nedenunder, og den Støi, som Døren forarsagede, da Frank lukkede den op, for at gaae ned til Madame Hjort, undgik ikke Wilhelms Opmærksomhed. I en Hast udpustede han sit Lys; aabnede sin Dør paa Klem, og saae nu ved Skinnets af Lampen, der hængte paa Gangen, hvorledes Frank listede sig nedad Trapperne. At dette forekom Wilhelm mistænkeligt, kan man da ikke undre sig over, og da han nu engang havde sat sig i Hovedet, at opoffre denne Nat til at udforske Franks Foretagender, fulgte han Svogeren i Frastand og saae ham gaae ind i Huset i Vaterland. Wilhelm troede neppe sine egne Dine. Hans Mistanke mod Frank gik over til Visshed, og han svor at hævne sin

Søster. Efter nøie at have lagt Mærke til Huset, samt ved Bægterens Hjælp faaet Nummeret at vide, begav han sig i en forbittret Sindsstemning paa Veien til „Holighed“, for at Forældrene ikke skulde sættes i Urolighed, naar de fik at vide, at han ikke havde været der om Natten.

„Det havde jeg ikke tænkt,“ sagde han ved sig selv. — „Han er altsaa en Skurk, og min Dom var dog den rigtigste. Dennegang har Rygtet ikke løiet, og kan Thea blive lykkelig med saadant et Menneſke? Ha, hvorfor har jeg ikke før agtet paa Folks Tale! Ikke alt er Sqvalder, hvad Fru Fama udbreder! Imorgen maa jeg see at faae Lys i Sagen, og Thea bør da være den Første, der erfarer til hvilket Menneſke, hun har ſkjænket ſin Kjærlighed. — Vil hun, naar jeg fremfører ſaa overtydende Beviſer, vedblive at leve med ham, da ſkal jeg i det mindſte ikke erkjende hende for min Søſter.... Men hun vil det ikke! Jeg kjender hende for nøie; hun vil foragte ham ligesaa høit, ſom jeg nu afſkyer ham! Hun vil fraſige ſig ham for ſtedſe, og lade Retten løſe det Baand, Gud har knyttet i ganſke andre Henſigter!“ — Wilhelm kunde ikke ſove. — Franks tilſyneladende Utroſkab mod Thea ſtod ham for Die, uagtet han endnu Intet vidſte, der tilſtrækkeligt kunde beſtyrke hans miſtænkelige, paa Rygtet ſtøttede, Gisninger,

og i sin Brede og opvakte Mistanke overtænkte han ikke, hvorofte det tilsyneladende Skin bedrager det kortsynede Menneske. — Han stod tidligt op, klædte sig paa, og gik til Byen, uden at have seet sine Forældre eller Sødsfende. Til Gartneren havde han sagt, at dersom Noget spurgte om ham, skulde han blot sige, at han igaarastes havde faaet Underretning om, at tvende Skibe vare komne fra England, ved hvis Udlosning han selv vilde være tilstede.

Paa Contoiret traf Wilhelm Jansen, der havde benyttet den tidlige Morgenstund, til at gennemsee de hjemkomne Skibes Ladningslister.

„Saa tidligt alt paa Færde,” sagde Jansen. — „Der er dog aldrig skeet noget Uventet, siden De kommer til Byen førend Familien?”

„Just ikke noget Uventet,” svarede Wilhelm mørkt. — „Jeg vilde gjerne være tilstede ved Udlosningen, det var den ene Grund, som drev mig saa tidligt til Byen, og den anden var, at jeg ønskede at tale med Dem!” —

„Med mig?” spurgte Jansen i sin sædvanlige Handeltone. — „Jeg skal strax være til Deres Tjeneste.... om en halv Times Tid....”

„Jeg vil da gaae ned paa Toldboden saalænge,” afbrød Wilhelm ham. — „Vi kunne da, naar jeg kom-

mer tilbage, tale om de huslige Affairer. Handelen maa gaae fremfor Alt!”

„Fuldkommen rigtigt,” svarede Zansen, glad over, at Vilhelm saa nøie gik ind i hans Tankegang; „først Handelen, siden de huslige Affairer!”

Efter den halve Times Forløb kom Vilhelm tilbage, men da Zansen endnu ikke var færdig, satte han sig paa sin sædvanlige Plads, for at vente, indtil Bogholderen lagde Arbeidet fra sig.

„Nu er jeg til Deres Tjeneste,” sagde Zansen, efter en liden Stunds Forløb, og gik hen til Vilhelms Pult; „hvad var det, De vilde tale med mig om?”

„Sr. Zansen,” sagde Vilhelm; „jeg veed, at De er godt bekendt i Vaterland, og De kunde derfor bevise mig den Tjeneste at sige mig, eller ogsaa skaffe mig at vide, hvem der boer i store Bognmagergade Nr. 66.”

„Nr. 66,” gjentog Zansen. — „Jh! det er jo ligeover for mig. Stedet selv tilhører en gammel Enke; men hvem der foruden hende boer i det skal jeg lade usagt; dog, da jeg hører, at det er Dem meget magtpaaliggende at faae det at vide, skal jeg skaffe Dem Underretning derom til i Eftermiddag.”

„Jeg vil være Dem særdeles meget forbunden herfor,” svarede Vilhelm: „og da De er min Ven, vil jeg betro Dem, hvad jeg veed, i den Overbeviisning, at Ingen erfarer Noget derom, førend jeg er

bleven vis i min Sag, og kan fremlægge uomstødelige Kjendsgjerninger." — Vilhelm fortalte nu Jansen, hvad vi vide om Tildragelsen den forrige Dags Aften, og spurgte ham til Slutningen, om han ikke, i det mindste nu, nærrede nogen Mistanke.

„Skinnet bedrager os tidt," svarede Jansen. — „Hvad De har gjort mig den Gæde at betro, var Noget, jeg allermindst havde formodet. Men er De ogsaa fuldkommen sikker i Deres Sag? Var det virkelig Frank, og har ikke Deres Dine bedraget Dem?"

„Bed Alt, hvad der er helligt, nei!" udbrød Vilhelm. — „Det var ingen Anden end ham; jeg kender ham for godt, til at jeg skulde tage feil. . . . Og hvad forunderligt er der da i det?" vedblev han med et harmfuldt Blik. — „Frank er ikke det Menneſte, som man skulde formode af hans hellige Miner og Tale! Han er en Erkehykler! men jeg skal løfte Sløret for hans Gjerninger og lad os da see, om han kan forsvare sig! — Jeg tvivler paa det, uagtet han er Jurist. De moralske Synspuncter have tidt seiret over de juridiske, og det ville de, med Guds Hjælp, ogsaa gjøre i dette indviklede Tilfælde!"

„Overlil Dem ikke, gode Vilhelm," sagde Jansen. — „Tingene maae undersøges nøie og strengt, og viser der sig da Noget, der kan kaste Skygge paa Assessoren, da skal jeg være Deres Medallierede,

og hjælpe Dem med at drage Sandheden for Lyset. Men indtil den Tid den ubrydeligste Taus-
hed paa begge Sider." — Vilhelm forstod ham, og
rakte ham Haanden, hvorpaa de Begge toge fat paa
Bøgerne. —

Da Jansen om Eftermiddagen kom paa Con-
toiret, fløi Vilhelm ham imøde, og spurgte ham med
Hæftighed, om han havde erkyndiget sig om, hvem der
boede i det omtalte Huus.

"Ja," svarede Jansen med en alvorlig Stemme;
„jeg har faaet det at vide, og endogsaa mere end det.
... Frank er skyldig i en svær Forbrydelse, kun
Skade, at vi saa seent have erfaret det."

"Saa det er sandt, hvad Rygtet har udspreedt!"
udbrød Vilhelm, hvem den frygtelige Visshed gjorde
dødbleg. — „Jeg har aldrig før troet paa Bysnæk,
men nu"

„... Stille Vilhelm," afbrød Jansen ham. —
„Frank har feilet i høieste Grad, og jeg maa tiltræde
Deres Mening. Hans hykleriske Væsen har skjult sig
under Fromhedens Maske. — Da jeg kom hjem i
Middags, gik jeg over til Madame Hansen — den
gamle Enke, der eier Stedet — og spurgte hende om
Navnene paa dem, som boe til Leie hos hende. Hun
besvarede mit Spørgsmaal, og nævnede iblandt Andre
en Madame Hjort, der boer paa anden Sal til Gaar-

den tilligemed sine to Børn.... Hende er det, kjære Wilhelm, som Frank...."

".... Jeg forstaaer Dem," afbrød Wilhelm ham i en veemodig Tone. "Stakkels Thea, hvor jeg beklager Dig.... Men Du skal faae Alt at vide, Du skal lære den Falske at kjende, og erfare, hvorledes han belønner Din Omhed. Farvel Jansen. Jeg maa ud paa "Nolighed".... Jeg kan ikke bære det over mit Hjerte, at hun et Dieblig længere skal troe paa hans forfælskede Miner."

"Overlil Dem ikke, Wilhelm," svarede Jansen. — "Vi have endnu ingen juridiske Beviser imod ham. Jeg har talt med Madame Hjort, og hun forsikrede mig, at hun ikke kjendte ham; men hun rødmede, da hun sagde det, og et forunderligt Smil overtraf hendes Ansigt, da hun saae mig.... Men om hun end ikke vil tilstaae sin brødefulde Forbindelse, have vi dog uforkastelige Vidner i de to Børn — de ere Faderens udtrykte Billede.... Tal nu med Deres Søster, men lad Dem ikke henrive af Deres Følelser; det kunde gjøre det Onde værre.... Endnu een Ting forinden De gaaer: Deres Forældre maae for det Første Intet erfare; thi, i Sandhed, det kommer tidsnok. Farvel, Wilhelm, glem ikke, hvad jeg har sagt Dem, og overlil Dem for Gud i Himlens Skyld ikke." —

Vilhelm lovede det og gik; men Taarerne stode ham i Vinene, da han forlangte sin Carriol. —

IX.

„Bort med Taarer, bort med Gul,
 Verden er saa lys og smuk,
 Stjernen blinker fra det Blaa:
 Gud er med os hvor vi gaae.”

H. C. Andersen.

Paa den skaansomme Maade, en Sag af saa delicat Natur fordrede det, underrettede Vilhelm Søsteren om det Passerede, og med Fatning og Resignation hørte hun Broderens Beretning. Intet Ansigtstræk, ingen Mine forraadte hendes Følelser, og da Vilhelm havde udtalt, tog hun hans Haand med Venlighed og sagde: „Og saa Du, kjære Vilhelm, har ladet Dig lede vild, og saa Du har taget Notits af et Rygte, som Ondskab alene har udspreidt om min Mand. Du har aldrig kunnet lide Frank. Kjendte Du ham saa nøje som jeg, vilde Du ikke have fæstet Lid til hvad man end sagde. — Jeg har allerede længe vidst, hvad Du berettede mig, og derfor gjorde Dine Ord intet Indtryk paa mig. En tjenstvillig Mand, der troede at insinuere sig hos mig, tilskrev mig Alt Dagen før mit Bryl-

lup. Jeg viste Frank Brevet, og af ham erfarede jeg det sande Forhold. Han sagde mig strax, at han kjendte Madame Hjort, og han betroede mig endnu mere, men det var under Hemmeligheds- og Tausheds-løfte, og kun i det yderste Nødstilfælde skal jeg bryde mit Ord."

Wilhelm rystede paa Hovedet med en vantro Mine.

"Han har bedaaet Dig," sagde han. — "Frank er en Hykler, og hvad er en saadan ikke istand til, naar det gjælder om at ydligere holde den Rolle, hans falske Character har paataget sig at udføre."

"En Hykler!" udbrød Thea, vridende sine Hænder. — "Han en Hykler! Store Gud, hvad maa jeg dog høre!.... Tilgiv mig Frank!" vedblev hun i en bevæget Standsstemning. — "Tilgiv mig, at jeg aabenbarer Din Hemmelighed.... Du en Hykler!.... Wilhelm, hør nu selv og døm da. Kald ham en Hykler, en utro Mand, ham, min Ugtefælle, der i sit hele Liv aldrig har gjort Noget, han behøver blues ved.... Madame Hjort," tilføiede hun med en fast, næsten høitidelig Stemme; "er Franks ulykkelige Søster!"

Disse Ord gjorde en forunderlig Virkning paa Wilhelm. Han blussede og blev afverlende bleg, uden

at kunne fremsføre et eneste Ord. Den uventede Op-
løsning havde flaaet ham i den Grad, at man snar-
ere skulde antage ham for en Borsfigur, end for et le-
vende Menneske.

„Skulde det være muligt!“ udbrød han med zit-
trende Stemme efter at have fattet sig lidt, endnu
dybt rystet over hvad han havde erfaret; „er det vir-
keligt! Tilgiv mig, Thea; jeg vil opsoge Frank,
ogsaa han maa tilgive mig min uværdige Mistanke
..... Gud, hvad har jeg dog gjort!“ —

Med disse Ord styrtede han ud af Havestuen, for-
langte en Hest og ilede til Byen.

„Jeg har brudt mit Ord,” sagde Thea, da hun
var alene; „men det var nødvendigt, og Frank vil
ikke mistjende mig, fordi jeg betroede min Broder,
hvad ingen Anden ellers skulde have faaet at vide.
Den uværdige Kulde, der har hersket imellem dem,
vil nu opløse sig i et varmt Venskab; og det er dog
min Skyld; thi det havde jeg aldrig formaaet, hvis
jeg ikke havde underrettet Vilhelm om det sande For-
hold.“ — Og hun satte sig i Sophaen med den Til-
fredshed, som den indre Selvbevidsthed lader os føle,
naar vi have gjort Noget, som vor Samvittighed siger
os er godt. —

„Jeg er meget lykkelig idag,” sagde hun til Ro-
vise, der netop kom ind. — „Kom Du, min egen

kjære Søster, og lad os gaae ud i Haven. Af Alle troer jeg dog, at vi to forstaae hinanden bedst." — Arm i Arm gik Søstrene ud i Haven.

"Vi have feilet," sagde Vilhelm til Jansen, da han kom ind paa Contoiret. — "Vi have mistkjendt Frank, og jeg bør give ham Satisfaction. Lov mig, Hr. Jansen, aldrig at lade Nogen mærke med, hvad der er passeret imellem os..."

"Saa vi have feilet," afbrød Jansen ham i sin sædvanlige Handelstone. — "Og hvem har overbeviist Dem herom? Er det maaskee Deres Fru Søster?"

"Ja," svarede Vilhelm; "det er netop hende. Tænk, Madame Hjort er Franks Søster."

Jansen blev ligesaa forbauset, som Vilhelm faa Dieblikke i Forveien; men fattede sig dog snart, og sagde efter en lille Pause: "Saa han er dog uskyldig! Det glæder mig usigeligt, og, i Sandhed, det er saamæn første Gang i mit Liv, at jeg har glædet mig over mine Feil. — Det lærer os for Fremtiden at være forsigtigere i vore Domme.... Evig Takshed om denne Sag, Vilhelm."

"Jeg maa opsoge Frank, og bede ham om Forladelse," svarede Vilhelm.

"Det samme vil jeg," sagde Jansen; men det maa skee med et hjerteligt Haandtryk, ikke med Ord; og nu til Bøgerne!"

Uagtet Vilhelm ikke var videre oplagt til at arbejde, gjorde han det dog af Følelighed imod Jansen, og for ikke at overlade ham alene hele Byrden af Postdagens Forretninger. — Vilhelms rette Character var ikke let at udgrundste. Han var et moralsk godt Menneske, men havde, som enhver Anden, sine Feil. Støttende sig paa sig selv og de Grundpiller, som hans Tanker havde dannet sig, fulgte han kun den Stemme, som efter hans Mening var den rette, uden at bryde sig om, at den i mange Henseender afveeg fra alle Andres. Den Idee, han eengang havde faaet, slog for stedse sine dybe Rødder i hans Sjæl, og Ingen formaaede fuldkommen at udrydde disse. Der skulde saa afgjørende Beviser fremsføres imod ham, som de Thea nylig havde givet ham, for at qvæle hans Tankegang i Røsten, og forhindre den i at fremskyde nye Blade og nye Blomster. Den eengang grundfæstede Rod blev vel endnu staaende; men det oplivende, forfriskende Næringsstof, som skulde tilskyde den, og bidrage til dens fremtidige Udvikling, var bortdunstet, og som en naturlig Følge heraf, maatte den i Tidernes Løb udtørre, om ikke ganske forsvinde.

Vilhelm havde, skjøndt temmelig ung, tumlet sig meget iblandt Mennesker af forskjellig Character og Sindelag. Paa sine Reiser havde han samlet sig en helden Skat af Menneskekundskab og Verdenstone;

men tidt drev han dog sin Paaftaaelighed for vldt, idet han forfikkrede, at et Par Dages Omgang med hvilketfomhelst Menneſke, det maatte beſidde den dybeſte Character eller omvendt, ſkulde ſætte ham iſtand til at affige en afgjørende Dom over dette. At han heri tidt baade kunde og maatte feile, have vi et Exempel paa med Frank; men Hvo er fuldkommen? — At det Gad, Broderen nærede imod Svogeren, pludſelig ſkulde udſlukes ved Søſterens Erklæring og give Plads for mildere Følelſer, vilde vel ſynes noget unaturligt, hvis Vilhelm ikke var et ſaa forunderligt Menneſke, ſammensat paa en Maade af to modſtridende Characterer; ſom alle De, der kjendte ham nøiere og havde daglig Omgang med ham, holdt ham for at være. — Ubetinget troede han Søſteren paa hendes Ord, og indſeende med hvor ſtor Uret han havde bedømt Frank, nærmede han ſig denne med Venlighed fra hiint altopklarende Dieblit, og ſøgte paa alle mulige Maader at gjøre Det godt, ſom han ved ſin tidligere, for ſig ſelv uforklarlige, Dpførſel havde forbrudt imod Svogeren. —

„Endelig have vi forſtaaet hinanden!“ ſagde Frank en Aften midt i Juni til Vilhelm. — „Du har dog før været en kunſtig Patron mod mig; men det har jeg glemt. Mit Kjæreſte Onſke: Opnaaelfen af Dit Venſkab, hvorpaa hele min Digten og Tragten har

gaaet ud, ligesom det Dieblig af, jeg saa at Du undskyldte mig, er nu opfyldt, og jeg haaber, at ingen Misforstaaelse mere skal adskille os." —

"Ja, vi ere Venner," svarede Vilhelm; "og Din Thea var den forsonende Genius, som aabnede mine Dine, der vare bedaarede af en skrækkelig Wildfarelse. Nu kjender jeg Din Hemmelighed, hos mig ligger den sikkert begravet, og jeg skal vise ved mine Handlinger, at jeg ærer den og Dig." — Frank svarede ikke, men Blodet steg ham til Hovedet, idet han rakte Vilhelm Handen. Denne betragtede Svogeren med et stift Blik og udbød: "Miskjender Du mig endnu, Frank! Tør Din Kones Broder..."

"Du tør vide Alt," afbrød Frank ham, fra hvis Kinder Rødmen var forsvunden og havde givet Plads for hans sædvanlige Ansigtssfarve; "men Du maa dog tilstaae mig, at Du har bragt Thea i en meget stærk Sindsbewægelse, førend hun aabenbarede Dig, hvad jeg under Tausheds - Løfte havde betroet hende?"

"Det tilstaaer jeg," svarede Vilhelm. — "Ved min ulukfsalige Mistro bragte jeg hende i Bewægelse;men vi ere jo Venner," afbrød han sig selv; "Du skal saa Alt at vide, og Din Tilgivelse har jeg. Gud i Himlen veed, at det er den første Gang i mit Liv, jeg har feilet saa haardt med min Villie. —

Du har vistnok selv bemærket, eller ogsaa hørt det af Thea, at allerede den første Aften jeg saae Dig, fandt jeg intet Behag hverken i Dit Væsen eller øvrige Personlighed. Jeg saae Dig daglig, og min Modbydelighed udartede, jo næriere jeg lærte Dig at kjende. Dog enkelte Dieblikke maa jeg undtage, hvori Din Aand og Dine sjældne Kundskaber fængslede mig med en saa stor Kraft, at jeg med min onde Villie, thi bedste kan jeg ikke kalde den, ei formaaede at løsrive mig fra Dig. Saaledes gik det hen indtil hiin Aften — forbandet være dens Grindring! — da Du forlod „Nollighed“, og jeg første Gang i mit Liv opfriskede det tomme Byrgte, der gik om Dig, og tillige drev en af en forunderlig Følelse foretog mig at følge Dit Spor. Nu kan Du selv gjætte Dig til det Øvrige. Thea har formodentlig nok sagt Dig Noget, men vistnok ikke Alt. Jeg fortalte hende, hvad jeg havde seet, og forlangte, at hun skulde stilles fra Dig; men hun svarede med en Gatning og Nollighed, som kun Bevidstheden om, at høre noget Urigtigt eller Øgnagtigt, kan indgive os. Jeg studsede, og da jeg endnu vedblev at gjøre nogle hæftige Udfald imod Dig, aabenbarede hun mig til Slutningen, hvad hun vistnok aldrig, selv under de meest presserende Omstændigheder, vilde have betroet en Anden.” —

Her taug Wilhelm og betragtede Frank, der un-

der hele Samtalen havde hæftet sine Bine paa et guult Silketørklæde, som han snoede imellem sine Fingre. Da Vilhelm hørte op at tale, drog Frank et dybt Suk og reiste sig fra sit Sæde, for at gaae Familien imøde, der netop kom ud fra Pavillonen.

„Det er dog et forunderligt Menneske,” sagde Vilhelm for sig selv; „men han har et fortræffeligt Hjerte!”

Hele den Brandtske Familie saae med Glæde den Forandring, der var foregaaet hos Vilhelm med Hensyn til hans Forhold til Frank. Men Ingen glædede sig dog saameget derover som Thea; thi hun var det skjulte Baand, der havde sammenknyttet de forskjelligtsindede Characterer, og med stille Henrykkelse betragtede hun sit Værk. — Nu fandt man hende sjelden paa Cypresshøien. Hendes Sind var skabt for Kjærlighed og Glæde. Melancholien, denne dunkle Blomst, der elsker Skygge og Gensomhed, og hvortil syrige Sjæle undertiden henfalde, havde hun bankyst fra sin Virkefreds, og hun levede nu kun for sin Mand og sine huslige Pligters Opfyldelse. Daglig nød Frank Beviser paa hendes Omhed og Kjærlighed, og naar der stundom leirede sig nogle mørke Skyer paa hans Pande, formaaede et Ord eller et Blik fra Thea strax at fordele dem.

„Gud, hvor jeg er lykkelig!“ sagde Frank en Aften, da han ved sin elskede Kones Side, sad i Havestuen paa „Nollighed“. — „Svad jeg aldrig troede at kunne opnaae, har jeg fundet hos Dig, min Thea. Du har forsedet mine Dage, der ikke havde Udsigt til at blive saa lykkelige og sorgfrie.“

Thea lagde sin Arm om hans Nakke og saae med sine store brune Dine ind i hans.

„Saa Du er lykkelig, Frank!“ sagde hun med Inderlighed, — „O, da maa jeg takke Gud, at han har velsignet mine stille Bønner!“

Og, i Sandhed, de vare lykkelige. Fredens og Kjærlighedens Genier omsvævede dem, og gjorde deres huslige Liv til et Eden. —

Anden Afdeling.

X.

„Du gingst ein herrlicher Verbannter,
Um blut'gen Schwert als Wanderstab;
Der Völkerfreiheit Abgesandter,
Geschickt von eines Volkes Grab.“
Gustav Schwab.

Da Dampskibet „Constitutionen“, paa sin første Rejse fra Bergen, 1833, ankom til Christiania, vare Vilhelm og Clara gaaede ned paa Toldboden. Den øvrige Familie var paa „Nollighed“, og kun de Forlovede opholdt sig denne Søndag i Byen. Vilhelm var, paa Grund af nogle indløbne Handelsforretninger, paa en Maade tvunget dertil, og da det er en overalt antagen Slutning, at nylig Forlovede helst ønske at være alene med hinanden, og, forsaavidt som det kan gaae an, undslaae sig for at deeltage i de Cirkler, hvor de, tvungne af Conveniens og Etiquette, ere nødte til at paalægge deres Følelser et vist Baand; kan det vel heller ikke findes forunderligt, at Clara, i det mindste denne Søndag, havde foretrukket Opholdet i den lum-

mervarme By for det indbydende „Nolighed“; uagtet hun paa dette, omringet af sin Familie, ikke behøvede at lægge sine Følelser for Vilhelm i Trangsbaand, eller, forstyrret af Etiquetten, tilbageholdes fra at give sine muntre og undertiden elskværdige Yttringer frit Spillerum. — Men den sande Kjærlighed elsker Gen-somhed, taaler ingen Offentlighed, og de Elskende ere dog aldrig saa frie, aldrig saa lykkelige, som i hine usforstyrrede Dieblkke. Slige Timer kunne Potosis Guldminer, Golcondas Diamantgruber ikke opveie.

Vilhelm og Clara vare endnu paa Toldboden, da Dampskibet kastede Anker. Blandt de Passagerer, som kom i Land, befandt sig ogsaa en ung, temmelig høj, sortklædt Mand, der paa Dragernes Spørgsmaal om, hvorhen han vilde have sit Tøi bragt, svarede paa norsk, men med en fremmed Accent, at de kunde bringe det til Kjøbmand Brandt i Storgaden.

Vilhelm, der stod saa nær, at han kunde høre, hvad den Fremmede sagde, gik hen og gav sig tilkjennde for ham.

„Det glæder mig, min Herre,“ sagde den Fremmede, idet han bukkede med militair Anstand for Vilhelm og Clara; „at jeg har den Fornøielse at træffe Dem her. Jeg er anbefalet til Deres Huus af Hr. Thaulov i Bergen.“

Med disse Ord leverede han Vilhelm nogle Breve,

og efter gjensidig berlede Complimenter fulgtes de alle tre med hverandre til Brandts Bopæl.

„De vil være min Fader velkommen,” sagde Vilhelm, efter at have gennemlæst det ene af Brevene. — „Thaulov er een af hans ældste Venner. De have i mange Aar staaet i Handelsforbindelse med hinanden, og det vil glæde min Fader i høi Grad, at opfylde hans Ønske. Hvis De vil udholle Dem efter Reisen, saa skal strax et Bærelse blive Dem anvist, og vær forsikkert om, at hvis vi kunne være Dem til nogen Tjeneste, da skulle vi med største Fornøielse gjøre Alt, for at opfylde en saa behagelig Pligt.”

„Jeg er Dem meget forbunden,” svarede den Fremmede. — „Deres Godhed og Forekommenhed imod mig — en for Dem aldeles ubekjendt Fremmed — har bevæget mig dybt, og med Deres Tilladelse ønskede jeg gjerne at gjøre Deres Hr. Fader og øvrige Familie min Opvartning. — Jeg er aldeles ikke træt af Reisen, den har tværtimod opmuntret mig, og det er længe siden, at jeg befandt mig saa vel som nu.”

„Min Fader,” sagde Vilhelm, „befinder sig for Øieblikket paa vort Landsted, omtrent en halv Meil herfra Byen; men da min Forlovede og jeg have i Sinde at tage derud i Aften, skal det være os i høi Grad

smigrende, dersom De vil bæere os med Deres Selskab."

Den Fremmede takkede, og Wilhelm gav Ordre til at spænde for.

Alexis Mitrovski, saaledes heed den Fremmede, var en Polak, en værdig Søn af det faldne, for Friheden og sine Rettigheder kæmpende, Land. To Aar vare henrundne siden Polens Skjæbne blev afgjort, og det fri, fædrelandselskende Folk lagt i Slavebaand af Nordens Autokrat. Givne til Pris for Mangel og Glendighed, streifede Revolutionens Goryphæer omkring i de europæiske Stater. Overalt forfulgte, intetsteds sikke for at blive grebne og førte tilbage til de russiske Fængsler, eller, hvad der var endnu skrækkeligere, til de siberiske Tisørkener; saae de en mørk Fremtid imøde. — Vel opfyldte en enkelt Gang imellem et dunkelt Haab om, atter at sætte sig i Besiddelse af Fædrenes Eiendomme, de ungdommelige Hjerter. Men det blev kun ved Haabet. Ruslands Magt var for stor, til at de aabenbart kunde binde an med en saa overlegen Fjende, og om de end nøde offentlige og hemmelige Understøttelser, vare disse dog for ringe, til at de dermed kunde gaae den ulige Magt imøde.

Polens Skjæbne og sorgelige Endeligt gjorde et voldsomt Indtryk paa de fleste af Europas Stater.

Hvo har ikke agtet og elsket det hæderlige Folk? Hvo har ikke ønsket at gjøre store Opoffrelser for dets Seir? — Det var den anden Gang i Historiens Aarbøger, at Politikens rænkefulde System, forbundet med skjændigt Fædrelandsforræderi, triumferede over det fri Folkesfærd, de modige og djerpe Polakker. — Enhver Ulykkelig har Krav paa vor Deeltagelse; selv Forbryderen, der for svære Misgjerninger er indespærret i det snevre, stinkende Fængsel, maa opvække Medlidenhedsfølelser i vort Bryst. Hvor meget mere da ikke en forfulgt skyldfri Fremmed, som Undertrykkernes af Hævn glødende Sværd ikke vil forunde en blivende Plads, hvorhen han end tumler sig. — I et fjernt, langt bortliggende Land er han nødsaget til at søge et Asyl mod sine Fjenders Rænker; ikke mættede med hans Formue og Eiendomme, tørste de efter hans Blod, — og hvad er vel den Ulykkeliges Brøde? — „Han var en Rebel,” lyder den fine Politikers Svar. — „Nei, det var og er han ikke!” maa Samvittigheden svare. Han er en Forurettet, af Despotismen forfulgt Ulykkelig. Han har betragtet Tingene fra det rette Synspunct, og foretrukket Friheden, skjøndt fjernet fra Alt, hvad der var ham kjær, for et tyrannisk Slaveaag. Og ikke med det, ikke for sig selv og sin egen Frihed har han stridt; men for sit Fædrelands fremtidige fri Eksistens

har han draget Sværdet; og var det hans Skyld, at Forræderiet, som en ond Dæmon, skjulte sig bag Skinhellighedens Maske og fremtraadte først i sin rette Skikkelse, da Kampen for Frihed og Ret naaede sin højeste Spids? — Først da borttog Den Masken, som havde skjult det gusne Mafsyns forræderiske Træk, og styrtede sit Fædreland og sine Brødre i Fordærvelse. — Og hvad vandt Forræderen ved sit Middingsværk? — Enhver Retteænkendes billige Foragt, og som en brændemærket, uastvættelig Skjændselsplet, skal Kru-
 c o w i e k i s Navn overantvordes til de kommende Slægter; og disse skulle forplante det fra Leed til Leed, indtil Polen atter fremstaaer som en Phoenix af sin Aske, og knuser Politikkens Magt. — Naar det Dieblit er kommet, da skal Saga paa sin uudslettelige Table optegne de Uedles Navne, der nedstørte den sorte Drn fra Warschaus Mure, og opreise den trefarvede Fane paa det Sted, hvor den har hjemme.

Mitrovski blev, som Søn af en af Warschaus rigeste og meest formaaende Kjøbmænd, i sin tidligste Ungdom holdt til Studeringerne, og havde med Held underkastet sig sine Examina. Da han var tyve Aar, begav han sig til Göttingen for at fortsætte sine Studier i en mere udstrakt Betydning, og efter halvandet Aars Ophold ved dette Universitet, besøgte han Frankrig, Schweits og Italien. Da han paa Til-

bagerreisen, i Bryssel, fik Underretning om Polens Opstand, ilede han hjem. Som simpel Soldat indtraadte han i Frihedskæmpernes Række, hvor han snart ved sit Mod, sine udmærkede Kendskaber, men fremfor Alt ved sin brændende Fædrelandskjærlighed, opsvang sig til Ritmester. Ved Bala erholdt han sin første Orden, ved Ostrolenka sin anden. Forgudet af sine Undergjøne, og elsket af alle ædle Mennesker, henlevede han dog frydløse Dage; thi begge hans Brødre vare faldne, og ved Ostrolenka, hvor han gjorde Underværker af Tapperhed, maatte han tillige begræde Tabet af sin gamle Fader, der ikke skuede Farer og Besværligheder, naar han blot kunde dele dem med den elskede Søn. Snart knuste Skjæbnens Jernhaand det sidste Haab, og ikke længe efter var Polens Lod kastet. — Mitrofski indsaae nu, hvor lidet det kunde nytte ham at blive tilbage i et Land, for hvilket han ikke formaaede at gjøre mere, og der allerede havde kostet ham saa mange Kjære. Han flygtede, og var allerede, ledsaget af en tro Tjener, lykkelig og vel kommen udenfor Warschaus Mure, da nogle danske Kosacker attraperede Flygtningerne, der for større Sikkerhed vare forklædte som Bønder. Mitrofski forsvarede sig og undslap lykkeligt, men maatte lade sin gamle Tjener og hele sin Bagage i Stikken. — Der stod han nu. Alt var tabt, hvormed han skulde friste et Liv,

der var bleyet ham til Byrde. Hans Stilling var farlig, hans Fremtid laae mørk og dunkel for ham, og nær havde det sidste Stød bragt ham til Fortvivlelse. Han kæmpede med sig selv og seirede. Haabet, denne usikre Stjerne, opfyldte efterhaanden hans Bryst; det Farefulde i hans Stilling gav det udmattede Legeme nye Kræfter, og uden noget Eventyr naaede han i sin Forklædning den preussiske Grændse. Her traf han flere af sine Staldbrodre, der ligeledes havde undflyet det vanærende Slaveri, og som, hvor urimeligt det end synes, dog allerede lagde nye Planer til Fædrelandets Befrielse. Mitrovski sluttede sig til dem, og bekjendt for en oprigtig Fædrelandsven, optog de ham i deres Midte. — Men Preussen var intet blivende Sted for dem. De maatte videre, og i adskilte Hobe gennemvandrede de Frankrig og Tydskland. For en Tid taalte man de Flygtende, men et stadigt Ophold turde Regjeringerne ikke forstaafe dem. Over hele Europa aabnedes Subscription for dem, og de mangfoldige Gaver, som tilfløde dem, viste hvor mange der endnu interesserede sig for dem. Men hvad var selv den rigeste Skjænk mod Tabet af deres Fædreland? Politiken forbød de fremmede Fyrster at tage Polakkerne i deres Tjeneste, og med Tiden vilde Understøttelserne, om ikke ganske, saa dog for en Deel formindskes. — — „Til Nordamerica!“ heed

det; „did ville vi begive os! Der blomstrer Frihed og Lighed, og først hiin Side Havet ere vi sikke!“ — Flere Hundrede indskibede sig, for i de nordamericaanske Fristater at finde et andet Polen; men hvor mange vare der dog ikke, som pecuniaire Forhold tvang til at blive tilbage paa Europas Jordbund? — Mitrovski ilede med sine Kampfæller til Havre de Grace, for derfra at indskibe sig; men desværre, der fandtes kun eet Skib, der anløb nordamericaanske Havne, og Fragten paa dette var saa dyr, at den oversteeg de Flestes Evne. — Nu fattede Mitrovski tilligemed en af hans Ungdomsvenner den Beslutning, at gaae med et seilfærdigt liggende Skib til Bergen. I det høie Norden troede de som kraftfulde Ynglinge i det mindste at kunne erhverve sig saa meget, som strakte til Livets nødtørftige Ophold. De kjendte Norges politiske Forhold; vidste, at dets Indbyggere vare ærlige, trofaste og frihedssindede, og Vennerne overgave deres Fremtid i Skjæbnens Haand. Nogle af deres Kammerater besteg det nordamericaanske Fartøi, Mitrovski og Florinski det norske, og de skiltes derpaa ad, for maaskee aldrig mere at gjensees.

Ved Ankomsten til Bergen bleve Polakkerne hjerteligt og kjærligt modtagne af Normændene, og man gjorde Alt for at lette og blidne deres Kaar. Rigelige Understøttelser tilskødte dem i den Grad, at de

endogsaa uden at foretage sig Noget, kunde føre et sorgfrit Liv. Med Taknemmelighed paaskjennede Vennerne det norske Folks Udelmodighed, men Lediggang var dem en Byrde. Florinski lod sig ansætte paa en Kjøbmands Contoir, gjorde Bekjendtskab med Datteren i Huset og ægtede hende.. Mitrovski gik Thaulov til Haande i hans Forretninger, og gav tillige Information i det franske og engelske Sprog, saa at han levede i en tilsyneladende lykkelig Tilstand, og søgte nu paa alle mulige Maader at gjenbetale den norske Statskasse den Understøttelse, han ved sin Ankomst havde modtaget. Florinski havde allerede for længere Tid siden gjort det Samme.

Mitrovski var imidlertid langt fra ikke indvortes lykkelig og tilfreds. Hans Fædrelands Skjæbne laae ham endnu tungt paa Hjertet, og uagtet han saa at sige med Forsæt styrtede sig i Forlystelser, for at glemme det Forbigangne, formaaede han det dog ikke. Han henfaldt til en stille Melancholi, og Thaulov, der meget rigtigt antog dette for Hjemvee, foreslog ham, for Adspredelses Skyld, at foretage en Reise til Christiania, hvortil han vilde medgive ham Anbefalingsbreve til flere af Stadens anseete Mænd, og iblandt disse til Brandt. Mitrovski samtykkede, og da „Constitutionen“ første Gang foretog Bergenstouren, fulgte han med til Christiania.

Man skulde aldeles ikke see paa Mitrovski, at han nærrede denne skjulte Følelse i sit Bryst, denne stille Melancholi, som man benævner Hjemvee, og der drager os fra de fremmede Stæder, hvor vi befinde os, tilbage til den Plet af Jord, hvor den sømme Moder med unævnelig Fryd vuggede os i sine Arme, og det uskyldige Barns Smil aflokkede den alvorlige Fader en Glædestaaer; thi han besad et imponerende Væsen, og et smukt, udtryksfuldt Ansigt, der fik et krigerisk Anstrøg ved et temmelig stort Ar over det venstre Øie. Dog var det langt fra, at hiint vanzirede ham, det forhøiede tværtimod hans livfulde Træk, og viste det spillende, mørkebrune Øie i et skønnere Lys. — Dette Ar var en af de faa synlige Grindringer, som han havde tilbage fra sit ulykkelige Fædreland.

„Det forundrer mig virkelig,” sagde Wilhelm, da man var paa Veien til „Nolighed”; „at De, Hr. Mitrovski, taler vort Sprog med den Fast- og Correcthed, som De virkelig gjør. Det maa vist have kostet Dem megen Anstrængelse og ualmindelig Flid, inden De har kunnet sætte Dem ind i et for Dem aldeles ubekjendt Tungemaal.”

„I Begyndelsen,” svarede Mitrovski; „skal jeg aldrig negte, at det faldt mig, saavelsom Florinsky temmelig vanskeligt. Men den bestandige Øvelse, og engang imellem en grundig anvendt Time paa det

norſke Sprogs Orthographi, beſeirede Vanſteligheden. Det var jo ikke andet end vor Pligt, at talke de Mænd, i deres Modersmaal, ſom ſaa velvillige kom os Flygtninge imøde. Aldrig ſkal jeg fortryde, at jeg har lagt mig efter Deres Sprog. Den danſke, og herunder indbefatter jeg den norſke, Literatur, har mange Skjønheder at opviſe, hvis Rilde i modſat Fald, ſtedſe vilde have været tillukket for mig. Det er ubiſt, hvor man ſkal hentumles i Verden, og jeg bylder af mit ganſke Hjerte den Sætning: Hellere at kunne for Meget, end for Lidet."

"Jeg billiger Deres Philoſophi," ſagde Vilhelm; "og ſkulde jeg nogensinde—det Gud forbyde!—blive ſat i den ſamme Stilling, ſom De, da De betraadte den norſke Kyst, troer jeg virkelig, at jeg vilde have handlet paa lignende Maade."

"Det glæder mig, at De deler mine Anſkuelser," ſvarede Mitroſki; "thi det er ſjældent, at man finder Menneſker, der ſaa lige kunne gaae ind i vor Tankegang, og dobbelt glædeligt er det for mig, at jeg netop i Dem, et Leed af den Familie, til hvem jeg er anbefalet, ſkal finde, om jeg tør udtrykke mig ſaa, en fuldkommen Overeensſtemmelse, ſaavel med min Character, ſom med mit Sindelag." — Under lignende Samtaler tilbagelagdes Veien til „Nollighed", og da Vilhelm hjalp Clara ud af Bognen, hvirkede han til

hende: „I Sandhed, fligt et Menneske har jeg længtes efter. Hvilke Rundskaber og vidtomfattende Menneskekundskab forraadte ikke hans Tale? Kun med et saadant Væsen, siger min indre Bevidsthed mig, vilde jeg Aar og Dag kunne harmonere.”

Clara fik ikke Tid til at svare, men tog Vilhelms Arm og gik tilligemed Mitrovski hen til Pavillonon, hvor hele den Brandtske Familie, Blich med Søster, Jansen og Branner vare forsamlede. — Med den bestedne Bestemthed, der anstaaer den saa smukt, der har oplevet mange store Begivenheder, fremtraadte Mitrovski. Hans simple, bramfri Væsen overraskede dem Alle, og det Tiltrækkende, der laae i hans Udseende og Mine — en Sjæleadel, som kun den sande Storhed kan være i Besiddelse af — imponerede hele Familien. — Men Interessen fordobledes endnu mere, da Vilhelm forestillede ham som Polakken Mitrovski. Alle havde hørt tale om ham og hans Kammerat, Alle kjendte deres Eventyr og ulukkelige Skjæbne, og da nu ovenikjøbet Mitrovski var anbefalet til Brandt af een af Dennes gamle Venner; optog man ham i den lille fortrolige Kreds, ikke som en Fremmed, men som en Broder. —

„Længe har det været et af mine kjæreste Dødsønsker,” sagde den gamle Brandt; „at lære en fædrelandskjærlig Polak at kjende; og, i Sandhed, jeg by-

der Dem, unge Ven, hjerteligt velkommen. Normændene ere bekjendte for en gjæstfri Nation; det er en Stoltthed for os, og tillad derfor, at vi betragte Dem som et Medlem af vor Familie, idet De kan være forsikket om, at i den Tid De finder for godt at opholde Dem hos os, skal vi gjøre Alt, hvad der kan tjene til at fornøie og adsprede Dem. — Kom nu og sæt Dem ned. Thea skænk en Kop Thee, og hvis De ryger en Pibe Tobak, da er den til Tjeneste; begge Dele kunne Skam gjøre godt ovenpaa en lang Rejse."

"Med Tak til Dem, Hr. Grosserer og deres ærede Familie tager jeg imod Deres velmeente og gjæstfri Tilbud;" svarede Mitrofski. — "Jeg er ingen Sader hverken af Thee eller Tobak, og i en aandrøg Kredss nyder jeg begge Dele med Velbehag." — Med disse Ord tog han Plads ved Siden af Brandt. Branner stoppede en Pibe til ham, og Thea rakte ham Theen. Blich havde hele Tiden betragtet Polakken meget sløvt, og vistnok for første Gang i sit Liv, følte han sig sin egen Ubetydelighed bevidst. — Galohviskende sagde han til Branner: "Vil De ikke bevise mig den Tjeneste, at række mig den Pibe, der staaer ved Enden af Sophaen, jeg maa dog ogsaa have Noget at bestille."

Branner opfyldte hans Begjæring, idet han kastede et pølsdsk Smil til ham. — "Sag Dem i Aft,

Sr. Examinatus," hvistede han, "denne Polak er bestemt en Frier til Bertha." —

Blich lod som han ikke hørte det, og stoppede meget gravitetstæt sin Pibe.

Det lille Selskab nød den behagelige Aften længere, end man pleiede, og Mitrovskis Bid og Kundskaber henreve til Beundring.

"Harde Alle tænkt som De, Sr. Mitrovski," sagde den gamle Brandt; "da havde Moskoviterne vist ikke saa let faaet Bugt med dem."

"De tænkte Alle som jeg," svarede Mitrovski med Stoltthed; "kun een ussel Sjæl var af en anden Mening, og derfor faldt vort Fædreland i Hænderne paa de russiske Horder." —

Blich gik ikke op paa sit Værelse da Familien begav sig til No; men sovermede endnu en lang Tid omkring i Haven. — Det var en nydelig Juliaften; een af de faa, som kun sjelden gjæster det høie Norden, en Aften, hvori Sydens mildtaandende Blidhed har sammensmeltet sig med Nordens Søthed og Kraft; og havde Blich ikke været det Menneske, han virkelig var, vilde En, som ikke kjendte ham nøie, have antaget, at det var den skønne, natlige Natur, der saa seent havde lokket ham ud i det Fri. Men ganske andre Tanker beskæftigede hans Phantasi. Det var ikke den natlige Gensomhed eller det yndige Maane-

stin, der havde trukket ham ud; men derimod Salou-
sien med alle dens Qualer. — De saa Ord, Branner
ved Thebordet hvisttede ham i Dret, havde — uag-
tet han lod som han ikke lagde Mærke til dem, —
oppustet en Flamme i hans Indre mod Polakken,
der ikke kunde benævnnes mildere end: Skinsyge. —
Det havde strax slaaet ham, at Bertha havde behand-
let Mitrovski med større Venlighed og mere Opmærk-
somhed, end der nogensinde var bleven ham til Deel;
og hvad der var endnu mere; hun havde fra det første
Dieblit Mitrovski blev indført, ikke henvendt et eneste
Ord til Blich, men derimod offret hiin sin udeelte
Betragtning, og lyttet til ethvert Ord, der gik
over hans Læber. — Det var mere end Blich kunde
taale. Det var at saare ham paa det ømmeste Sted,
og det Udtryk, han troede at have bemærket Mitrov-
skis Fremtræden gjorde paa Bertha, ansaae han na-
turligvis strax for Kjærlighed. Han hadede Polakken,
og hans Tanker gik, som sædvanligt, ud paa at re-
vangere sig.

„Skulde hun kunne elske ham,” sagde han halv-
høit for sig selv. — „Skulde det være tænkeligt, at
hun vilde skænke sit Hjerte til et Menneſke, der ikke
eier andet, end det han gaaer og staaer i? — Jeg
har læst mange Romaner, og ofte fundet noget lig-
nende deri, men Bertha og Mitrovski ere dog altfor

ubetydelige Personer, til at de kunne spille Hovedroller i en saadan! Det er over en Maaned siden," vedblev han efter et lidet Ophold, som han anvendte til at knappe sin Kjole op, formodentlig for at give sine varme Følelser lidt fri Luft; „at jeg raadførte mig med min Halv-Cousine, angaaende hvad jeg burde foretage mig. Men jeg tør ikke vove noget afgjørende Skridt. Jeg kan jo ikke vide, om Bertha skulde have Nogen i Baghaanden, der pludselig kunde træde frem og tilintetgjøre min Plan, saaledes som det var Tilfældet med Clara Steen. . . . Bertha har været meget venlig imod mig i den senere Tid; . . . hun elsker mig maaskee, men nu kommer denne polske Hugaf og fordærver det Hele. . . . Intet kan jeg med Bestemthed faae at vide, og en vis Uengstelse afholder mig fra at gjøre Nogen til min Fortrolige, det kunde jo gaae som det gik med Branner, og før flet ingen Kjæreste!" udbød han med Fasthed og temmelig høi Stemme; „end for tredje Gang at blive prostitueret." —

Længe gik han omkring i Haven og gav sin Harmes Luft imod Mitrovski, der vistnok mindst anede, at han, ved sin første Fremtræden i en Familiekræds, hvis Forekommenhed imod sig, han paaskjønnede i alle Maader og Henseender, havde erhvervet sig en Fjende, alene fordi et qvindeligt Leed af samme havde vlist

ham en Opmærksomhed, ethvert dannet Fruentimmer i lignende Fald vilde have tildeelt et Menneske, der, saavel ved sin Elfskærdighed, som ved sin ulykkelige Skjæbne, havde Krav paa Alles Deeltagelse og Interesse. Men en forlibt, stinsyg Daare seer de ubetydeligste Ting med ganske andre Øine, og fra ganske andre Synspuncter, end ethvert andet Menneske. Den, han har udkaaret til Gjenstand for sin Kjærlighed, klæber han sig fast ved som en Borre, iagttager enhver af hendes Bevægelser, og skeler misundeligt til Den, hun henvender et venligt Ord eller Dietkast til. — Blich bildte sig ind, at han elskede Bertha; hun derimod morede sig kosteligt over hans forlbite Forskræthed, og det var vist aldrig faldet hende ind med en Tanke, hverken at gjengjælde hans Følelser, eller oppuste den lidenskabelige Ild, der rullede igjennem hans Arter. Hun hængte trofast ved sin første Kjærlighed, og den bliver dog for det meste den sande. Et pludselig Indtryk kan vel engang imellem vise sig; men Den, der elsker oprigtigt, veed ogsaa at beseire dette i Fødselen; — i modsat Fald saae det galt ud. — Mitrofskis mandige Skjønhed og ædle Bestemthed indtog strax Bertha, og maaskee flere af det tilstedeværende qvindelige Personale; men dog var det vistnok meest for at ærgre Juristen, at hun viste hiin en større Opmærksomhed, end enhver anden Fremmed. Og aldrig kunde hun

have valgt en bedre Maade til at sætte Blichs Sind i Oprør. Nu kom til alt dette de gaadefulde Ord, som Branner havde hviſket til ham; det var at lægge Tønder til Krudtminen; den maatte springe ved ſaa voldſomme Angreb, og ikke uden Grund udbrod Blich, da han efter en lang Omvanken i Haven, henad Morgentunden begav ſig op paa ſit Værelſe: „Jeg maa enten bortffjerne mig for ſtedſe, eller ogsaa erholde Faderens Samtykke. Har jeg forſt dette, kommer Datterens nok af ſig ſelv!”

Nogle Dage vare forløbne. Familien var ſamlet i Havestuen, da de idelige Regnbygger hindrede den i at nyde den friſke Luſt, og under forſkjellige Samtaler ſøgte man at forkorte Tiden. Den gamle Brandt og Mitroſſki ſadde ved Schakbrættet, medens Blich underholdt Damerne med en Fortælling om de kjøbenhavnſke Nyheder, og lod ſin Beltalenhed spille, for at viſe, at han dog ogsaa kunde tale med. Af og til kaſtede han nogle harmfulde Blikke til Mitroſſki; men denne var tilſyneladende ſaa fordybet i Spillet, at diſſe undgik hans Opmærksomhed, og om han ogsaa virkelig havde bemærket dem, ville de dog kun have afſlokket ham et Smil.

„Nat,” lod det pludſelig fra Brandts Læber, og begge de Spillende reiſte ſig.

„Dengang knækkede jeg Dem dog, Hr. Mitroſſki,”

sagde Brandt; „men det var da heller ikke mere end en billig Revange. Vi strede længe nok om det” — her saae han til Uhret — „hvad Pokker! vi have været over to stive Klokketimer om dette Parti. Ja, Tiden løber hurtigt.”

„Naar man har sin Aand og sine Tanker beskæftigede,” svarede Mitrovski; „gaaer Tiden med Orneflugt. Jo stærkere Interessen spændes, desto hurtigere henløbe Timerne, og for det tænkende Menneske, er der dog intet Spil, der frembyder interessantere Afveerlinger, end netop Schak.”

„Det kjeder dog i Længden,” udbrød Blich, idet han reiste sig og gik hen til Spejlet for at rette paa sine Flipper. — „Jeg har aldrig gidet være over at lære det, uagtet jeg ikke mangler Tact for det.” —

„Naar De staaer i den Formening, Hr. Blich, at det kjeder i Længden,” svarede Mitrovski; „kan De aldrig have Tact for det; thi et Arbejde, som man engang er forudindtaget imod, og troer at være kjedsommeligt, kan man aldrig finde interessant....”

„.....Der lod sig meget sige om den Ting,” afbrød Blich ham i sin sædvanlige Disputeertone. — „Naar man vil gaae ud fra det selfabelige Livs Synspunct og betragte ethvert Spil som interessant, uagtet det mangen Gang kan kjede ganske myrderligt, kan De vel have Ret; men det bør man ikke see hen

til. Philosophien maa have en Haand med i Spillet, og hvilken Philosophi, min gode Hr. Mitrovski, ligger der vel i Schakspillet? Slet ingen," vedblev han med en opløst Mine, idet han saae sig rundt omkring, for at lægge Mærke til, om Ingen beundrede hans Beltalenhed." — "Det er det meest uphilosophiske Spil jeg kjender . . ." Her standsede han pludselig, enten fordi han ikke vidste, hvad han skulde sige mere, eller ogsaa var Berthas og nogle af de andre Dammers Vortgang Aarsag i, at han afbrød sig selv. — Kun Mitrovski, den gamle Brandt, Frank og hans Kone, Wilhelm og Blich vare tilbage. Den Første, der under hele Blichs Demonstration havde hæftet sine Øine paa et Portrait af Thea, der hang paa Væggen, afbrød Pausen, der havde hersket, efter at Blich havde hørt op at tale.

"Tillad mig at gjøre Dem opmærksom paa en Inconsequence, som De har begaaet, Hr. Blich," sagde han med et let Smil. — "De tilstod nys, at De aldeles ikke gad være over at lære Schakspillet — man maa altsaa antage, at De aldeles ikke kjender det — og nu har De endogsaa den Fr. ipostighed at paastaae, at der aldeles ingen Philosophi ligger deri. Det kan nu forholde sig meget rigtigt, seet fra Deres Synspuncter; men, i al Fortrolighed; De har talt

saameget om Philosophien, at jeg fristes til at spørge, hvad De forstaaer ved Philosophi?"

"Det er et Spørgsmaal," svarede Blich, idet han blev blussende rød i Ansigtet; „som De kan gjøre en Skoledreng og ikke mig. Troer De kanskee, at jeg taler om Ting, jeg ikke forstaaer mig paa!..... Nei, Gud skee Lov!" tilføjede han i en stolt Tone; „dertil har jeg for megen Verdensdannelse og formegen Opdragelse."

"Glet ikke for at fornærme Dem," indvendte Mitrovski; „var det, at jeg fremsatte et Spørgsmaal, der aldeles ikke vilde have generet mig i Deres Alder at besvare. Nærmest gav De selv Anledning dertil; thi hvad De for saa Dieblikke siden sagde, maatte overbevise mig, saavel som enhver Anden af de Tilstedeværende om, at De enten aldeles ikke forstod, hvad De talte om, eller ogsaa at Deres philosophiske Grundsatninger og Slutninger ere saa indviklede, at selv en Kant vilde have Møie med at udgranske dem."—

Blich svarede ikke, men tog sit Commetørklæde frem og pudkede sin Næse.

"De er ikke Professor," sagde han til Mitrovski efter at have betænkt sig lidt; „og Deres Examination reflecterer jeg aldeles ikke paa. De har fornærmet mig, og Den, der har gjort det, værdiger jeg intet Svar."

Efter at have fremført dette grundige Raisonnement, tog Blich sin Hat og gik ud i Haven for at opsoge Damerne.

„Han er skuegal, det Menneske,” sagde Vilhelm; „og Du skal ikke bryde Dig om, hvad han sagde. Imorgen er han ligegode Venner med Dig; ja, jeg er endogsaa temmelig vis paa, at han ikke lader Solen gaae ned over sin Brede.”

„Hvis der havde været et eneste Gran sund Menneskeforstand i hvad han sagde,” svarede Mitrovski, „skulde jeg aldeles ikke have gjort nogen Bemærkning derover. Men at tale saaledes hen i Taaget, og blotte sine svageste Sider, ja, ovenikjøbet ville paa-
staae sin Ret, naar hans Fornuft maa sige ham, at han har Uret; det kan ærgre mig, og Hvo der end havde fremført slige Uttringer, skulde Intet have afholdt mig fra at give dem det samme Svar, som Blich nylig fik. Det ligger i min Natur, at maatte berigtige, hvad jeg anseer for Urigtigt, og har jeg maaskee gjort et Brud paa den Tone, som hersker her i Huset, beder jeg om Tilgivelse. Alt Andet før med min Villie at tilføie et Menneske nogensomhelst Fornærmelse.” —

„Det var netop godt gjort af Dem,” sagde den gamle Brandt godmodig smilende, idet han rakte Mitrovski Haanden. — „Det skader ham saamæn slet

ikke at blive sagt imod engang imellem. Frank og Wilhelm have tidt nok haft ham i Skole; men han kan aldrig faae nok, og jeg er ganske vis paa, at han ikke frygter for at binde an med Dem imorgen igjen."

"Nei han gjør ikke, Svigerpapa," indvendte Frank. — "Han indseer, at Hr. Mitrovski ikke er til at spøge med, og brændt Barn, siger man, skyer Ilden." —

Der blev talt længe om Blich, og selv om det var Thea, vidste hun at underholde den lille Kreds med flere Træk af hans borneerte Handlinger og Slutninger, og ved at stille dem frem for Lyset i behørig Form opvakte de almindelig Latter. — Selten selv havde imidlertid spadseret i Haven med sin Søster, Bertha og Clara. Hans Brede mod Mitrovski var tilsyneladende bortdunstet tilligemed Regnen, og han var den samme elskværdig-smægtende Adonis, som forhen.

"De skulde blot have hørt," sagde han til Bertha, paa hendes Spørgsmaal om, hvorledes Debatten var løben af imellem Mitrovski og ham; "hvorledes jeg brændte løs paa ham. Jeg sagde ham ordentlig Bessked, men fortryder det allerede halvveis. Det er et ganske godt Menneske, men et daarligt Hoved."

"Han er nok ikke saa dum," indvendte Bertha drillefuld. — "Jeg har udkaaaret mig til hans Ridder, og vidste jeg ikke, at han nok selv kunde forsvare sig,

ja," tilføiede hun med et Smil; „maaskee bedre end jeg, saae jeg mig nødt til at tilkaste Dem Handsken, uagtet det blev en Evkamp, der vist aldrig før havde fundet Sted. Et Menneske, som Mitrovski, maa man agte meget høit, og De veed jo selv, hvor let den umiddelbare Agtelse kan føre til...."

„.... Den middelbare Kjærlighed," afbrød Clara Cousinen.

„Det var aldeles ikke det, Deres Cousine vilde have sagt," svarede Blich noget stødt. — „Døm imellem os, bedste Jomfru Brandt, men fuldkommen upar-tist."

„For ikke at opvække nogen Strid iblandt dem," sagde Bertha med comisk Alvor, „erklærer jeg herved høit og tydeligt, at de har Ret begge to; — og hermed haaber jeg, at de ere fornøiede."

„De er sød!" udbød Blich; „men De mener ikke Alt, hvad De siger."

Deres Samtale blev her afbrudt af en Pige, der kom for at kalde dem til Aftensbordet, og Blich fulgte med Damerne, just ikke i den behageligste Stemning. — „Sun elsker mig dog," tænkte han. — „Det var hendes sædvanlige Spøg, der udtalte; men Mitrovski? Gid Fanden havde ham," sagde han halvhøit; men Ingen hørte det, thi man var allerede ved Indgangen til Havestuen. — Ved Bordet var Blich

gnaven og forstemt, og hans alvorlige Mine og betænkningsfulde Gestus contrasterede i en paafaldende Grad med den Munterhed, der herskede hos alle de Andre. Mitrovski bidrog Sit til at opmuntre ham, foreslog en Forsoningskaal, der skulde jevne alle philosophiske Stridigheder, og viste sine selskabelige Talenter i et glimrende Lys. Men Blich var ubevægelig. Enhver af hans Bevægelser skete paa en automatisk-mechanisk Maade, og først da Bertha bad ham, dog for hendes Skyld at være munter, foer der ligesom en electrisk Gnist igjennem alle hans Nerver, forhøiede hans Pulseslag, og forstærkede hans Aandedræt. Fra hiint Dieblis var han ganske sig selv, — ganske Peter Blich.

„De har sat nyt Liv i vor stille Familiekreds,” sagde Thea til Mitrovski, da man reiste sig fra Bordet; „og det er virkelig længe siden, at nogen Aften er henrunden saa behageligt for os.”

Mitrovski gjorde et dybt Bux og sagde, idet han kyskede hendes Haand: „I Deres Selskab, Fru Frank, maa Melancholien bortdunste, og har jeg bidraget til at forskaffe Dem en glad Aften, vil jeg ansee det for den højeste Lykke, der i lang Tid er bleven mig til Deel.” —

Thea rødmede og trak sin Haand tilbage.

Sele Selskabet begav sig nu ud i Haven, for at indaande den fri Luft, der betydeligt var bleven forfrisket ved den nysfaldne Regn. De store Draaber hang paa Rosen- og Levkøibladene, og belyste af den nedgaaende Aftenfols Straaler, funkledede de som klartlede Diamanter. De duftende Blomster opfyldte Atmosphæren med deres Bellugt. Himlen hvædede sig saa klar og reen, og befriet fra de mørke Regnskyer, lignede den Sydens gjennemsigtige blaa Hav, og forekom Beskueren uendeligt høiere og længere bortfjernet end sædvanligt. Sele Naturen hvilede, og Stilheden blev kun afbrudt af en eller anden lille Sangfugl, der bad sin Aftenbøn, eller af det, ved Kunst anlagte, Vandfalds monotone Brusen, der styrkede ned fra en Høi i Enden af den store Allée. — En saadan Aftenstund har noget Søttideligt ved sig. Aanden opløstes og bringes i nærmere Berørelse med Guddommens Væsen; Naturen tilbister os Liv og Nydelse, og den umiskjendelige Kjærlighed udbreder sin altopklarende Glands over vor jordiske Tilværelse. Alt er Liv, men venligt og roligt. Uveiret er bortdraget, Skyerne adspredte, og Blomsterne opsende deres duftende Takoffer imod Himlen; thi Stormen har bortpustet Støvet af deres Kroner, og Regnen har styrket den for tørrede Stengel. — Men Solen daler bag Fjeldene i Vest. — Daglyset viger for Af-

tendæmringen, og den blege Maane, der allerede i nogen Tid har været synlig paa den fjerne Horizont, seiler nu, lig en let Snekke, henover det umaalelige Blaa, fremhævende i Aftenens Skjød de længstbortfjernede Aase, over hvilke Syvstjernen glimrer som en Krands af funklende Edelstene — men Fuglenes Sang er ophørt, og kun det lille Vandfald lader sin eensformige Stemme høre i den stjerneklare Aften.

„Denne yndige Sommeraften,” sagde Mitrovski; „er et herligt Billede paa Barnets Liv. Hvor skøn er dog ikke Verden, og hvor god maa han ikke være, der har skabt den. — Den, der ikke paa en saadan Aften føler sig opløstet over Jordens Smaaligheder og Bekymringer, maa ingen sand Følelse besidde for hvad der er Smukt og Herligt.” —

„Man maa absolut blive begejstret!” udbrød Blich. — „Phantasien maa løsnes af sine trange Baand, og først da indseer man, hvad Naturen er. — Vi stemme dog saa temmelig overeens i Hovedsagen:” henvendte han sig til Mitrovski. „Ja, jeg troer endogsaa, at vi kunne blive Venner!”

„Alle gode Mennesker kunne blive mine Venner,” svarede Mitrovski, idet han rakte Blich Haanden. — Denne gjengjældte Haandtrykket, men trak dog strax Haanden tilbage, ligesom han havde berørt en næsvis Nælde. Det randt ham netop i Tankerne, at han

havde svoret Polakken et evigt Had, hvis denne vilde trænge sig ind paa hans Enemærker; thi han betragtede dog Bertha, trods den Uvisshed, hvori han svævede, som sin fuldkomne Erobring. — Den Hurtighed, hvormed han slap Mitrofski's Haand, blev ubemærket af denne, der saa at sige ganske var tabt i Beskuelsen af den herlige Aften; men de fleste af de Tilstedeværendes Opmærksomhed var den ikke undgaaet. —

„Elsker Eders Fjender, og forsoner Eder med Eders Modstandere,” saaledes omtrent troer jeg, at der staaer i Biblen,” sagde Bertha til Blich, da man gik op ad den store Allee, henimod Hovedbygningen. — „De har aldeles ikke opført Dem til min Tilfredshed i Aften, Hr. Blich. Hvad var det nu for en tvungen Maade, De gav Mitrofski's Haanden paa, og saa trak De den strax tilbage, ligesom De havde brændt Dem. Det var ikke smukt gjort af Dem. Mitrofski's Benskab var nok værdt at eie, og,” tilføiede hun med et skalkagtigt Smil; „hvis han tilbød mig det, vilde jeg være stolt af at modtage det. Han er et Menneske, der har Sands for mange Ting. Han har oplevet store Begivenheder, tumlet sig i Slag og Fægtninger, og jeg tilstaaer reent ud, at jeg ikke fjender Nogen, der besidder den Verdenstone og Pæthed til at udviske

sig over hvilkensomhelst Materie det skal være, i saa høi Grad som Mirovski.”

„Han har ingen grundige Kundskaber,” svarede Blich i en tilsyneladende ligegyldig Tone. — „Det er en overfladisk Lærdom han besidder, og med den skal man ikke slaae sig igjennem Verden: Grundighed, det er Sjælen, der driver det Hele, og den mangler han.”

„Ja, om Grundigheden,” sagde Clara, der netop var kommen til, og havde hørt de sidste Ord; „er der saamæn Ingen, der kan tale bedre end De. Erindrer De den Aften hos Bachisons, da De udfillede de nedringede Kjolers Fortrin for de høihalsede? — Den Gang sagde Brown til mig, noget efter at De havde endt Deres Foredrag, som da for Resten ingen af os Damer gav sig Tid til at høre ud: at han aldrig havde kjendt noget ungt Menneske, der, som De, besad saa dybe Indsigter og grundige Kundskaber med Hensyn til Alt, hvad der angik vort Kjøn. Han tilføiede jo rigtignok noget mere om Dem; men det vil jeg ikke sige, af Frygt for, at De udfordrer ham, naar De kommer tilbage til Kjøbenhavn, og hvis da Een af dem bukker under, vilde dog Skylden falde tilbage paa mig og min Samvittighed.”

„Na, Brown er et Halehoved!” svarede Blich, idet han dreiede Stokken imellem sine Fingre. — „Skulde

man reflectere paa Alt, hvad han sagde, fik man sgu nok at bestille." —

„Nei, det er da mærkeligt!" udbød Clara. „Omtrent et lignende Udtryk, som det, De nu brugte om Brown, anvendte han paa Dem; men det er da intet Under; thi naar to Mennesker i lang Tid omgaaes hinanden, blive for det meste deres Domme og Anskuelser fuldkommen overeensstemmende."

Blich havde netop sat sig i Positur til at svare, da Branner kom løbende ud af Havestuen, lige imod ham.

„Hvor er Kudskene?" udraabte han.

„Deres Skjældsord, Hr. Fuldmægtig, taaler jeg ikke," svarede Blich, der enten troede, at det var til ham Spørgsmaalet var opkastet, eller ogsaa ikke havde forstaaet Meningen af Branners Ord; „og hvis De ikke havde været fuld, skulde jeg have talt alvorlig med Dem."

„Er De gal!" udbød Branner. „Jeg kommer her i den allerfredeligste Stemning af Verden, og saa tager De saaledes paa Bet. Skjældsord! Fuldmægtig!... og jeg veed Fanden ikke alt det Brøl, De kaster mig i Næsen; uden at jeg har fornærmet Dem Var det kanske Hr. Examinatussens Ære for nær, at jeg spurgte Dem hvor Kudskene var?... Det er jo ganske bælmørkt, og kan jeg gjøre for, at

jeg har taget feil, og er gaaet herud i Haven istedetfor i Stalden?"

"Tilgiv mig," sagde Blich, der indsaae, at han havde feilet. — „Mig syntes, at De benævnede mig med Prædicatet: „Rudst“, og det er i Kjøbenhavn et ærerørende Skjældsord for den Classe af Studerende, hvortil jeg hører; men da jeg nu indseer, at det er en Bildfarelse fra min Side, beder jeg Dem, Hr. Fuldmægtig, ikke at tage det ilde op." —

„Na, ingen Forseelse," svarede Branner, der var let at formilde, især naar han ikke var saa ganske ædru; „men jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at det ikke er saa galt at være Rudst hos Brandts, og med Deres ærede Tilladelse, skal jeg tage mig den allerærbødigste Frihed at bevise det."

Branner tog nu Blich under Armen, og enten denne vilde eller ei, maatte han følge med. — „Maaſkee der dog kunde være Noget at hale, da Branner er saa temmelig paa Støvlerne," meente Juristen, og gik med, halvt god-, halvt modvillig.

Alt dømme efter Blichs Udseende den næste Morgen maatte man formode, at, hvis han ikke havde faaet noget Bedrøveligt at vide, han da langtfra havde erfaret noget Glædeligt. Med sin lange Pibe i Munden sad han ved Vinduet, og udsendte nogle meget betænkningsfulde Røgskyer i den fri Morgen-

luft. Slobroffen hang skjedesløs om ham, og den røde Morgenmûke sad, ganske imod Sædvane, meget uordentlig paa Hovedet; Flipperne — hans evige, uadskillelige Bedsagere — vare forkrøllede, og hans matte Dine tydede paa en søvnløs tilbragt Nat. — I denne Stilling traf Tjeneren ham, da han bragte „Morgenbladet“.

„Hele Commercen herovre er kjedelig,” sagde Blich for sig selv, i en temmelig gnaven Tone. — „Disse Oppositionsblade ere ikke nogen Gode for mig. Ved en interessant Lecture kunde man maaskee fordrive Grillerne; men denne dumme Nedriven paa Regjeringen og Statens Embedsmænd falder mig forbandet triviæl. Gud give, at jeg blot var i Kjøbenhavn, der er dog et ganske anderledes Liv!” — Han tog fat paa Bladet, men lagde det dog snart fra sig igjen, og satte sig i sin forrige Stilling ved Vinduet.

„Allerede saa tidlig oppe, Hr. Blich,” lød det nede fra Haven. — „Hvis det ikke var Dem til Uleilighed, ønskede vi gjerne at gynge en Tour, og da De er paa Benene, bede vi Dem, at bevise os den Tjeneste, at komme herved; thi vække Mitrovski, for at han skal gynge os, nænne vi dog ikke.”

„Jeg er færdig paa Minutten, bedste Jomfru Brandt,” svarede Blich. — „Mit Toilette er snart gjort, og lad De kun Polakken ligge og snue; han

har ikke Sands for den tidlige Morgenstund." — Med disse Ord llede han fra Vinduet, og aldrig har han vist nogensinde klædt sig hurtigere paa. Han fik ikke engang Tid til at betragte sig i Speilet, alene af Frygt for at Mitrofski skulde komme ham i Forkjøbet, og han saaledes gaae Glip af hele Fornøielsen. —

"Idag gjælder det," udbød han, idet han bandt Tørklædet i en saa elegant Knude, som den korte Tid tillod ham det. — "Idag eller aldrig!"

Bertha sad allerede i Gyngen, da han kom ned, og Clara trak i Touget.

"Høiere endnu!" raabte Bertha. — "Du har ikke Kræfter nok til at gynge mig!"

"Lad mig afløse Dem, smukke Cousine," sagde Blich. — "Jeg skal werse Gensfru Brandt i Høiden."

"Der maa være Maade med Alt," svarede Bertha. "Altfor høit kan jeg heller ikke taale at komme, og De veed nok, den gyldne Middelvei er den bedste."

"Fuldkommen rigtigt!" udbød Blich. —

"Ἡ μεσότης ἐν πᾶσιν ἀσφαλετέρα ἐστίν; det er den første Sætning i *Gedikes græske Læsebog*."

"Kan De ogsaa Græsk?" spurgte Clara.

"Nogle Reminiscenser fra Skolen, søde Cousine! det er det Hele. De døde Sprog," vedblev han med en vigtig Mine; "forstaaer min Phantasi ikke at levende-gjøre: deutsch und französisch, das ist die Hauptsache!"

„Nei, De er dog en Pokkers Fætter, et „lumen“ for alle danske Jurister,” sagde Clara. — „Kan De see, at jeg dog ogsaa kan lidt af de døde Sprog!”

„Hvad kan De ikke,” svarede Blich med smægtende Stemme. — „De kan Alt, og naar De ikke engang imellem var altfor vidende, forsikkrer jeg Dem, at der kun er een Dame, som jeg har fundet interessantere end Dem.”

„Visse Folk kunne undertiden have godt af et dristigt Svar,” indvendte Clara; „især naar deres Hentydninger blive altfor haandgribelige. Hvad den Dame angaaer, som De har fundet interessantere end mig, da feller jeg vist ikke meget, hvis jeg — endogsaa uden at være vidende — siger Dem, at det er min høistærede Cousine, der netop i dette Øieblik svæver oppe imellem Grantoppene. Gud, hvor det vil glæde hende at faae at vide, hvilken Interesse hun har fremkaldt....”

„... Skaansel og Overbærelse,” afbrød Blich hende. — „Ved min gamle, aldrig forsvundne Kjærlighed til Dem; besværges jeg....”

„... Nei, De er reent utaalelig idag,” faldt Clara ham i Talen, og løb Vilhelm imøde, der, tilligemed Thea og Mitrovski, kom henimod Gyngen.

Blich standsede Gyngen, da de nærmede sig, af Frygt for, at Mitrovski skulde tilbyde sig at afløse

ham, og hiin saaledes vederfares den store Lykke at gynge Bertha. Men han opnaaede kun daarligt sin Hensigt.

„Er De træt,” spurgte Bertha, „eller af hvad Grund standser De? Maaskee De, Hr. Mitrovski,” henvendte hun sig til denne, „er saa god at løse Hr. Blich af; han spæder jo ganske frygtelig ved det uvante Arbejde.”

Mitrovski sprang strax til, og uagtet Blich af alle Kræfter protesterede mod sin Afløsning, maatte han dog til Slutningen give efter, og være Tilskuer ved en Scene, hvori han helst ønskede at spille Hovedrollen.

„Vi have benyttet den tidlige Morgenstund til en Spadseretour,” sagde Vilhelm til Blich; „og dersom jeg havde vidst, at De havde været oppe, skulde jeg have hentet Dem, da det vist vilde have moret Dem.”

Blich gjorde en taus Compliment, og kastede i det Samme sine Bine op imod Bertha, der svungen i Beiret ved Mitrovskis Kraft, efter sin egen Tilstaaelse, endnu aldrig havde gynget saa herligt.

„Hvor kan Du troe, at det vilde have moret Hr. Blich at følge med os,” sagde Thea til Vilhelm. — „Nei, han holder sig til Ungdommen, og vi begynde allerede at blive satte Folk. Saavidt jeg kan mærke, er min ærede Gjomfru Søster nok den Magnet, der

trækker Hr. Blich til sig, og modstaae dens Tryllekraft, troer jeg rigtignok ikke, at De har Magt til!"

"De gjør mig ganske rød," svarede Blich, til hvem Slutningen af Theas Ord var henvendt. — "Jeg kunde vistnok aldrig have fundet et behageligere Selskab end i Dem, Deres Hr. Broder, og," tilføiede han med et fornemt Smil, "Hr. Mitrovski. Skjønhed, Venskab og Fædrelandskjærlighed ere tre hulde Genter, som selv det meest stupide Menneske maa hylde, og for hvis udstrakte Magt den grundigste og meest dybtænkende Philosoph maa bukke under." —

"Hvis jeg ikke kjendte Dem," gjensvarede Thea; "vilde jeg troe, at De ironiserede; thi det er dog noget formasteligt, at sammenligne tre skøbelige Mennesker med høiere Væsener; men De kan nu engang ikke leve uden at smigre!"

"Jeg vil ikke modsiges Dem," sagde Blich. — "At afhandle slige Materier med Damer, har jeg forsvoret. Man kan saa tidt blive misforstaaet, bedste Fru Frank, og om Hensigten aldrig har været saa god, kan dog Udfaldet undertiden blive ganske anderledes, end man havde ventet det. De kan troe, at jeg tidt har prøberet det, og mange Gange været slemt i Klemme; men en Smule Forstand redder En bansat godt. Et vittigt Svar, en træffende Bemærkning kan brillant anvendes i slige Tilfælde; man

faaer Fatteren paa sin Side, og Knuden er løst uden et Alexandersværds skjærende Assistance. Na," vedblev han i sin sædvanlige overmodige Tone; „et godt Hoved hjælper sig ud af mangen Knibe, hvori en mindre Begavet vilde staae som et reent Fæ."

Uagtet han — som han nylig sagde — havde forsvoret at indlade sig i vidtløftige Afhandlinger med Damer, vedblev han ikke desto mindre i lang Tid at udvikle sine Meninger og Betænkninger for Thea; ikke undladende at skotte engang imellem til Mitrofski, der endnu var i fuld Bestjæftigelse med at gyngte Bertha. — I hvor veltalende end Blich var, og i hvor høi Grad han end følte en usigelig Fornøielse i at høre sig selv tale, standsede han dog pludselig i sin Tale, da han troede at have bemærket, at Mitrofski, idet han hjalp Bertha ned, med Inderlighed trykkede hendes Haand til sit Bryst. Som der var bleven lagt en iiskold Haand paa hans Hjerte, snappede Blich efter Beiret, og det var med stor Møie og Selbovervindelse, at han fik den Sætning fuldført, som han var midt inde i.

„Er Deres Fader taget til Byen?" spurgte han Vilhelm; „eller troer De, at jeg kan træffe ham paa sit Værelse? Jeg maa absolut tale med ham, og jo før jo heller."

„Fader har tilbragt Natten i Byen," svarede

Vilhelm, høfligen forundret over, at Blich saa pludselig havde drelet Talen hen paa denne Gjenstand; „og hvis De kunde være der i dette Øieblik, vilde De vistnok finde ham beskæftiget med at læse de idag med Udenrigsposten ankomne Breve.”

Da Blich havde erfaret Ovenstaaende, forlod han strax „Rolighed,” og ilede til Christiania for at udframme sit Hjertes hemmelige Anliggender for den gamle Brandt.

I den korte Tid, Mitrovski havde opholdt sig hos den Brandtske Familie, følte han sig betydelig opmuntret. Han takkede Shaulow i sit Hjerte, fordi han havde raadet ham at foretage denne Reise, og i et følelsesfuldt Brev til Vennen havde han tolket sin Glæde over den forekommende og gjæstfrie Modtagelse, han havde nydt i den Brandtske Familie.

„Under saa smilende Omgivelser,” sluttede han Skrivelsen; „maa den meest indgroede Tungstindighed vige; og det herbærende milde Clima er ogsaa mere istand til at fjerne mine hjemveeagtige Følelser, end den kolde og barske Fjeldnatur, der omgiver Bergen og de nærliggende Stæder. — Hvis Brandt kan bruge mig til sine Forretninger, har De, dyrebare Ven, vel Intet imod, at jeg modtager en Bogholderpost paa hans Contoir? — Hvor kort Tid jeg end har været

her, har jeg dog allerede faaet hans Familie meget kjær, og jeg haaber af Deres Venskab for mig, og mangeaarige Bekjendtskab til Brandt, at De anvender hele Deres Indflydelse, for at skaffe mig mit Ønske opfyldt."

Men det var ikke alene Mitrovski, der befandt sig saa vel i den lille Familiekreds. Ethvert enkelt Leed af samme fik ham snart kjær, og Wilhelm hang især ved ham med et oprigtigt Venstabs trofaste Følelser. — Man siger vel, at der skal Aar, ja, mange Aar til, for at lære det menneskelige Hjerte tilfulde at kjende. Ja, det slette, men aldrig det ædeltænkende Menneskes! Dets Hjerte og Sind er lig en stille Sø, der kun oprøres ved den Steen eller Jordklump, som den Forvovne kaster deri. — Den sande Storhed kaster en Glorie om Mandens Tinding, og belyser den Udløses Ansigtstræk. — Mitrovski var een af disse fremragende Characterer, som Naturen fra Buggen af har stemplet til Helt; hans Sind og Følelser kunde vel bringes i Bevægelse, men kun ved to Alternativer: det meget Skjønne eller meget Slette. Som ægte Polak elskede han Friheden, men det var ikke en øieblikkelig exalteret Begeistring, der gennemstrømmede ham, og ledede hans Idrætter; nei, det var en dyb indgroet Følelse om den selvstændige Friheds rette Værd for det oplyste og dannede Menneske, der havde

tillskyndet ham at gribe til Vaaben for sit undertrykte Fædreland, og værne om dets Rettigheder.

Efter hans eget Udsagn havde den korte Tid, som han havde opholdt sig paa „Rolighed,” ganske forandret ham. Hans Gang til Tungtsindighed var vel ikke ganske bortdunstet, men han haabede Alt af Tiden. Et halvgvaalt Suk opsteeg vel undertiden fra hans Bryst, selv naar han befandt sig i det muntreste Lag; gamle Grindringer randt ham da ihu, men med en Sjælsstyrke, som kun Den kan være i Besiddelse af, der har gjennemgaaet de forskjellige Classer i Modgangens Skole, søgte han altid at qvæle dem i Fødselen.

Berthas og Claras Munterhed og Lune adspredte ham kjendeligt; men at han — som Blich meente — havde fattet Kjærlighed til den Første, var dog ikke saa ganske rimeligt. Vel sandt, han var meget opmærksom imod hende, søgte at gjætte hendes Tanker, og var altid den Første til at opfylde hendes Begjæringer; men paa samme Maade behandlede han Clara og enhver Anden af Familien, og at han skulde elske dem Alle i den Betydning som Blich meente, ville vi, stolende paa Mitrovski's Character, ikke antage. — Den Gæste, der gjorde et mere end almindeligt Indtryk paa Mitrovski, var Thea. — En tyveaarig Kone findes ikke saa hyppigt i Norge, som i andre Lande,

og det friske Skjær, som den huslige Ynde havde udbredt over hele Theas Væsen, var i høj Grad tiltrækkende. — Ethvert Menneske har Sands for det Smukke og Dphøiede, som findes saavel hos andre Mennesker som i selve Naturen; men hos Alle er ikke denne Sands eens udviklet. Hos Nogle er den kun en Spire, et medfødt Instinct; hos Andre derimod en udfoldet Blomst, hvis Rødder ere fæstede i Menneskets Sjæl, og som ved omhyggelig Pleie og Omsorg have stræbt at opnaae den højeste Fuldkommenhed. — Thea havde et meget smukt Udvortes. Hendes Former vare, uden at være pypige, skønne og afrundede, og der var kun faa Damer, som kunde rose sig af saa lille en Fod som hun. Mitrovski forstod at vurdere qvindelig Skjønhed, og han beundrede den unge Kone; men ingen urene Attraaer eller Tilbøieligheder opfyldte hans Bryst. Uden Eidsenskabelighed underholdt han sig med hende, og selv ikke uden legemlige Fortrin, søgte han dog at stille disse i Skyggen, hvad enten han befandt sig alene med hende, eller Flere vare tilstede. Fra det første Dieblik han fremtraadte, agtede Thea ham som en længe kjendt Ven; men hun vidste ogsaa paa den anden Side, hvad hun skyldte Frank. Hun kjendte dennes retskafne, umistænksomme Character, og opstod der engang imellem en dunkel Følelse i hendes Bryst for Mitrovski, der

spntes at være mere end Vensteb, kostede det hende kun Ilden Overvindelse at dæmpe den opblussende Flamme. — Naar Forretningerne fængslede Frank til Pulten, underholdt Thea sig for det meste med Mitrovski, og naar det lakkede henad Aftenen og den gamle Brandt tilligemed sin Søn og Svigersøn kom ud for at trække lidt fri Luft ovenpaa den tilendebragte Dags Arbejde, var hun den oplivende Sjæl i den lille Familiefreds. Hændtes det undertiden, at der opstod Debatter imellem Herrerne, angaaende politiske og mercantilske Materier, var det altid Thea, der ved sine Søstres Hjælp paa en munter og elskværdig Maade søgte at bilægge Stridighederne, og forsone de modsatte Partier. — Med Blich havde hun den sværeste Nød at knække, men mod ham hjalp Clara og Bertha hende troligen, saa at han tilsidst maatte bukke under, enten for Theas Bønner, eller for Claras „bidende“ Angreb. Den Morgen, han saa hurtig var taget fra „Rolighed“, havde Wilhelm og Mitrovski paa deres Spadseregang med Thea ikke været saa ganske enige, angaaende nogle commercielle Synspuncter; men Theas Nærværelse, og fremfor Alt hendes naive Fremstillingsmaade og Beviisførelse for, at de Begge havde Uret, forenede snart deres Meninger. Dog, det var ikke alene dette hun udvirkede, men hun aftvang dem endogsaa det Løfte, at de aldrig i hen-

des Nærværelse maatte disputere om nogetssomhelst, og hjertelig leende fortalte hun Clara sin Fremgangsmaade, da denne kom dem imøde fra Gyngen. — Op ad Formiddagen toge Mitrovski og Vilhelm til en af Brandts Eiendomme; og da Frøken Blich ikke havde været paa „Spirup“ — saaledes heed Gaarden — fulgte hun og Thea med. Den tiloversblevne Plads paa Vognen blev tilbudt Clara eller Bertha, men da de vare uadskillelige, saavel i det Gne, som i det Andet, foretrak de at blive hjemme hos deres Tanter.

„Det kan jeg lide Eder for, mine Putter,” sagde Santo Olea. — „Lad I de Andre flakke omkring, og bliv I hjemme og pas paa Huusvæsenet. Det var da ogsaa meest for Frøkenens Skyld, at Thea tog med; det flakkes Barn vilde jo ellers have fjedet sig ganske gudsjammerligt.... Kom nu her og pidst disse Æg,” henvendte hun sig til Bertha; „det pleier Du at være en stor Mester i. Her er Riset og Æggene staae i Fadeburet.”

„Jeg skal snart være til Din Tjeneste, lille Olea,” svarede Bertha; „men Clara og jeg maa først op til Blegekonen. Vi lovede hende igaarastes at komme op og see paa hendes Lærreder, og blive vi nu borte, hedder det sig strax, at man er storagtig. Jeg skal blot ind for at tage min Straahat, og inden en Time har Du os igjen. Der er lang Tid til Middag, og

jeg skal gjerne pidske ti Snese Vg, inden vi skal spise."

"Ja, Du er en flink Pige," sagde Tanten godmodig smilende, og gik ud til sine Gryder og Pander.

Cousinerne toge hinanden under Armen, og gik ad den sandige Vej op til Moder Martha, beskyttet mod Solens Pile af deres Parasoller.

"Jeg kan aldrig begribe, hvad der skal Blich imorges;" sagde Bertha til Clara, da de omtrent vare paa Halvveien; "og hvorfor han skyndte sig saa meget med at komme til Byen."

"Og det kan Du ikke begribe?" spurgte Clara. — "Du er dog et lille Tosseshoved. Du hørte jo, at han vilde tale med Onkel, og kan Du endnu ikke begribe, hvad han vilde tale med ham om? Om ingen Anden end om Dig, min lille Bertha. Han vil frie til Dig hos Din Fader!"

"Det forbyde Gud!" udbrød Bertha. — "Fader kunde jo faae i Sinde at sige Ja, og saa var jeg da reent ulykkelig. . . . Men jeg kan aldrig troe, at det var den rette Aarsag til hans hurtige Bortreise. Han har jo slet ikke erklæret sig for mig, og førend man beder om Faderens Samtykke, pleier man dog at have Datterens."

"Det er dog som jeg siger," svarede Clara. — "Blich er jaloux paa Mitrofski og vil nu komme ham

i Forkjøbet Men Du har dog ogsaa et Ord at tale med i denne Sag," trøstede hun den bedrøvede Cousine; „og Din Mening vil man da vel ogsaa spørge om. Det er aldrig værdt, at tage sig den Ting saa suurt; frisk Mod, min kjære Bertha, husk paa Din Harmstrøm, og naar Du siger Din Fader, hvorledes det Hele hænger sammen, indestaaer jeg Dig for, at den pæne Mand, Hr. Blich, faaer Rejsesas."

„Blot Harmstrøm var her," sagde Bertha. — „Naar jeg siger Fader den rette Sammenhæng, er jeg bange for, at han bliver vred. . . Men saa vred," trøstede hun sig, „kan han da aldrig blive, at han tvivler mig til at tage Blich. Gud give, at det kjedsommelige Menneske var bleven i sit søde Kjøbenhavn!"

„Han skal tidsnok komme der," trøstede Clara hende; „og da kan han, som han sagde for nogen Tid siden, med veemodige Følelser tilbagekalde i sin Grindring de glade Timer, som han oplevede her i Norge."

Disse Ord udtalte hun, efter Blichs Sædvane, med saa megen Pathos og comisk Gestulation, at Bertha selv, hvor nedslaaet hun end var, maatte smille over den muntre Cousines heldige Copi af sin egen, høistærede Fætter. Alt som de nærmede sig Moder Marthas lille Huus og Blegeplads, vege

Berthas sørgmodige Tanker for hendes naturlige Munterhed, og hun haabede, at Blich nok skulde faae Lov at reise hjem med en norsk Kuro paa hver Arm. Clara undlod ikke at bestyrke Berthas Formodninger, og de lovede sig allerede i Aanden megen Morsskab af det comiske Optrin, der vilde paafølge, naar Bertha negtede ham sit Samtykke, og sendte hans phantastifulde Følelser tilbage med Protest.

„Naar Fader blot ikke bliver vred paa mig, sagde Bertha; „fordi jeg først nu aabenbarer ham min Forbindelse med Harmstrøm.”

„Na Snak,” svarede Clara; „blev han da vred paa Vilhelm og mig?”

Nu vare de ved Huset, af hvilket den reenlig klædte Blegeskone kom ud for at modtage de smukke Damer fra Grossererens Landsted, og fremvise sine snehvide, paa det grønne Græs udspændte, Stykker af Pærreder, Dreiler og Damast.

XI.

„In seinen Thaten malt sich der Mensch.“
Schiller.

Da Blich kom paa Contoret, traf han den gamle Brandt, som Wilhelm havde forudsagt, beskæftiget med Læsningen af Dagspostens Breve.

„Hvad bringer Dem saa tidligt til Byen?“ spurgte Brandt i en munter Tone. — „Mig synes dog, at der maa være behageligere ude paa „Rolighed,“ end herinde. Eller maaskee De er kommen ind for at tale med mig? Er det Tilfældet, da skal jeg være til Deres Tjeneste, naar jeg har gjennemlæst disse Breve.“

„De har gjættet Hensigten af mit Komme,“ svarede Blich meget ydmyg. — „Jeg ønsker at tale med Dem, men jeg beder Dem, for Guds Skyld, ikke at forhaste Dem. Det har ikke saa uhyre en Hast med mit Andragende.“

„Vær saa god at gaae ind i Stuen,“ sagde Brandt, det imidlertid havde løst Seglet paa et nyt Brev; „De vil træffe Frank derinde, og med ham kan De underholde Dem, indtil jeg bliver færdig. Ved Frokostbordet kan jeg da faae at vide, hvad der ligger Dem paa Hjertet.“

Blich bukkede meget ærbødig for Brandt, og gik

ind i det tilstødende Bærelse for at vente, indtil Brevene vare læste. — Underholdningen med Frank var dog ikke videre levende; thi Blich overtænkte sin Indledningstale, samt hvorledes han bedst kunde komme frem med sit Anliggende. En Anstødssteen traf han vel imod: den nemlig, at han ikke havde Berthas Samtykke; men han raisonnerede som saa: „Den gamle Brandt maa dog takke mig, fordi jeg først henvender mig til ham. Galant maa man være, hvis Tingene skal lykkes og faae et godt Udfald, og mine Talegaver og forenede Mandstræfter maae bidrage deres, for at stemme den Gamle til min Fordeel.”

Brandt havde snart gennemlæst Brevene, og efter et Kvarteers Forløb kom han ind til Svigersønnen og Blich. Den Første anbefalede sig snart, da han skulde i Sølesteret, og de to Andre vare saaledes alene.

„De er kommen til Byen for at tale med mig,” sagde Brandt, da de havde sat sig ved Bordet. — „Nu er jeg til Deres Tjeneste. Mine Forretninger for idag ere saa at sige endte, og naar jeg har spist min Frokost, tager jeg til „Nolighed.”

„Ja netop, bedste Hr. Brandt,” begyndte Blich; „for at tale med Dem, er jeg kommen til Byen. Det er en temmelig kilden Sag, jeg agter at berøre; men jeg haaber, at De vil tage den gunstig op, aller-

helst da det er i de reneste Hensigter, at jeg fremkommer med min Bøn.... De har," vedblev han, rømmende sig, idet han trak Flipperne noget i Veiret, "en elskværdig Datter...."

".... Det vil da sige, jeg har tre," afbrød Brandt ham, "for mig lige elskværdige...."

".... Tillad, at jeg klart fremsætter min Mening," indvendte Blich; "maaskee Hr. Grosserereren da siden vil sige mig sin."

"Ja, Gud vel," svarede Brandt. — "De skal have Preferencen. Lad os nu høre. Maaskee det dog bliver min Mening, som gjør Udslaget."

"De har en elskværdig Datter," begyndte Blich atter med den behørigte Affectation. "Jeg elsker hende, og beder om Deres faderlige Samtykke. Jeg skal aldrig negte, at jeg ikke saa ganske veed, om Tomsfru Bertha deler mine Følelser, men naar jeg først har Deres Samtykke....."

".... Saa mener De, at hendes Ja kommer af sig selv," afbrød den gamle Brandt ham smilende. — "Det kan vel være muligt; men vi maae dog overveje det lidt nætere. Hr. Blich," vedblev han i sin sædvanlige venlige Tone. — "Deres Forslag i al Følge, troer jeg dog ikke at kunne indlade mig derpaa. Jeg kjender ikke min Berthas Følelser for Dem, og det gjør De jo ikke engang selv; desforuden kommer

der endnu en Ting til. Iblandt de Breve, jeg har faaet idag, befinder sig ogsaa et fra een af mine Con-
toirbetjente, der nu for Tiden er ansat paa et Con-
toir i London. Jeg har altid betragtet ham som min
Søn, og jeg troer, at han agter mig som en Fader
og Velgjører. Harmstrøm — saaledes hedder han —
har nu tilskrevet mig og anholdt om Berthas Haand.
Da jeg ikke veed, om hun elsker ham, har jeg i
Sinde, eftersom De har meldt Dem som hans Rival,
at lade min Datter vælge. Falder hendes Valg paa
Dem, saa har De mit Samtykke; foretrækker hun
derimod Harmstrøm, da maa De bære Deres Skjæbne
med Taalmodighed. Der er jo flere unge Piger i
Danmark og Norge end hun, og faaer man ikke den
Gne, faaer man dog maaskee den Anden."

"Jeg underkaster mig Deres Villie, Hr. Brandt,"
svarede Blich; "og min Skjæbne vil altsaa blive af-
gjort til Middag."

"Paa god Lykke!" udbød Brandt, idet han klin-
kede med Blich. — "Maaskee jeg imorgen ved denne
Tid," tilføiede han med et neppe mærkeligt Smil,
"kan hilse Dem som min Svigersøn." —

"Gud give, at det var saa vel," sukkede Blich. —
"Den 16de Juli 1833 skulde da blive een af mit Livs
skønneste Dage! ... Haabet er Menneskets Eden paa
Jorden!" udbød han pludselig pathetisk; "det staaer

paa Sonnes Forstrifter, og jeg, jeg vil haabe indtil Middag. Hvad der skal skee efter denne høitidelige Stund ligger i Deres Datters og Guds Haand!" —

Netop som han havde udtalt, blev der meldt nogle af Brandts Handelsvenner, og Blich begav sig nu bort, efter meget tvrigt at have trykket Brandts Haand. —

— At Harmstrøm havde tilskrevet Brandt, have vi erfaret af det Foregaaende, og man maa rose de Bevæggrunde, som havde drevet ham til dette Skridt. Han ansaae det nemlig, om ikke for upassende, saa dog for urigtigt, at staae i et ømt og inderligt Forhold til sin Belgjørers Datter, uden hiins Vidende, og af denne Grund havde han i den senere Tid ikke tilskrevet Bertha saa ofte, som han pleiede; men derimod efter modent Overlæg og velberaad Hu, underrettet Brandt om hele Sammenhængen, samt udbedet sig hans faderlige Belsignelse til den imellem Bertha og ham knyttede Forbindelse. Med Belsignelsen haabede han, at Tilgivelsen, fordi han først nu aabenbarede Hemmeligheden, vilde følge. —

At Bertha og Harmstrøm selv vare komne den gamle Brandt i Forkjøbet, stemmede vel ikke saa ganske overeens med Dennes Plan, da han gjerne selv vilde have Ord for at have indgivet dem Ideen til denne Forbindelse; men da det nu engang var skeet, indsaae

han, at det ikke lod sig ændre, og han maatte lade Tingene gaae, som de kunde, ikke tvivlende om, at de jo vilde faae et godt Udfald. — Desforuden hørte Brandt ikke til de Fædre, der ville forhindre deres Børns Lykke, alene fordi disse have fattet en hurtigere og tidligere Beslutning end hine. For ikke at støde Blich for Hovedet ved et afflaaende Svar, havde Brandt, da han kjendte hiins Character, ikke berørt Andet for denne, end hvad Enhver maatte vide: og uagtet han nok vidste paa hvem Berthas Valg vilde falde, ønskede han dog ikke, at det skulde hedde sig, at han havde haft nogen overveiende Medvirkning i denne Sag, men at Datteren alene, ved sin fri og ubundne Villie, skulde afgjøre, hvo af de to Friere, der skulde gaae af med Seieren. — Brandt foretrak naturligtvis, som en fornuftig Mand, Harmstrøm for Blich, og da han vidste af hvilken Beskaffenhed Forholdet imellem den Første og Bertha var, kunde han med frelst Samvittighed lade hende vælge. I al Hemmelighed var Brandt bleven underrettet om Blichs forulykkede Frieri til Clara, og havde denne været den Eneste, der havde beillet til Bertha, havde Brandt vistnok ikke taget sig Tingene saa let, men som den øverste Autoritet, man i denne Sag kunne apellere til, sat sig imod Forbindelsen af alle Kræfter — Noget, han da vistnok slet ikke havde behovet; thi Bertha havde uden tvivl gjerne,

selv om hun ikke var forlovet, tildeelt ham en nydelig flættet Kurv.

Da Blich forlod Brandt, gik han op paa Fæstningsvolden, for at udfinde et eensomt Sted, hvor han kunde give sine Tanker Luft i afbrudte Uttringer. Han havde aldrig hørt tale om Harmstrøm, og Det, som han havde faaet at vide af Brandt, var ikke tilstrækkeligt at bygge nogen fast Plan paa.

„En Contoirbetjent,” udbød han halv højt, „kan da ikke være en saa forfærdelig Rival. Men det meest paafaldende ved hele Sagen er, at hverken Bertha eller Nogen af de Andre har ladet sig mærke med Noget, angaaende denne Harmstrøm. Maaſkee elsker hun ham!” udbød han ved en pludselig Ideasociation. — „Na, nei, det kan dog ikke være muligt,” trøstede han sig, „en Contoirbetjent vilde dog være en altfor simpel Person for hende, og jeg vil give mit Hoved paa, at han er mægtig dum, alene af den Grund, at han har anholdt om Berthas Haand i et Brev til Faderen. Ja! jeg vædder Hundrede mod Een, at dette Bæsen, denne store Ubekjendte, er een af disse forknyttede Skrivedrenge, der har tilbragt sit hele Liv paa Contoiret og i Pakhuset; een af disse Automater, der altid har løbet efter Andres Befalinger, og som kjendes saa uhyre let paa de røde Fingre

og dito blaaanløbne Dren Og det er Din Rival, Peter Blich! . . . en absurd Sammenligning!"

Saaledes talende med sig selv, gik han frem og tilbage paa Borden, og efter at have forkastet og gjenantaget mangfoldige Hypoteser og Slutninger, fik han endelig det Resultat ud, at han maatte vente Alt, og være beredt paa det Værste. Som en Verdensmand og Philosoph havde han foresat sig at bære sin Skjæbne, hvis et uventet Slag skulde ramme ham; men han betænkte ikke, hvor ringe hans Charakterfasthed var. At han ikke fik Bertha, derfor kunde han vel trøste sig, dette Tilfælde hændtes ham jo med Clara; naar blot hans Rival maatte dele den samme Skjæbne; men at en simpel, rødvingret Contoirbetjent skulde blive foretrukken ham, see det var netop den Tanke, som pinede ham, og som vilde bringe ham til at hade alle Fruentimre, i det mindste alle norske.

"Skulde dette blive Tilfældet," sagde han, i det han gik ned ad Boldbakken; "da veed jeg rigtignok ikke, hvad jeg vilde gjøre. At faae en Kuro, er dog paa en Maade at prostitueres, og det er jo ikke saa urimeligt, at Fanden staaer i den gamle Brandt, saa at han sammenkalder hele sin Familie, for at de skulde være tilstede ved Datterens Balg. — Manden er en Ven af Offentlighed i Statsstyrelsen og Finantsvæsenet, maaskee han overfører sin patriotiske Tænkemaade

paa sit huslige Liv, og det vilde dog være forbandet ærgerligt „Nei!“ udbød han skadefro, „tager hun Skriveren, skal jeg dog lee ad det; Polakken kan da ogsaa drive af med en lang Næse, og det kan han have ret godt af. — Ulykken er dog aldrig saa glædelig, som naar Flere paa een og samme Tid styrte i den.”

Med slige virkelige rosværdige Tanker nærmede han sig Storgaden, og gik ind til Brandt. Men denne var endnu beskæftiget med Handelsmændene, og lagde følgelig ikke videre Mærke til Blich, der kom ind i Børselet, og satte sig paa en Stol, for i al Taushed at oppebie Herrernes Bortgang. — Men da Samtalen varede temmelig længe, forgik Saalmodigheden til Slutningen Hr. Blich, og i en almindelig opstaaet Pause, erindrede han Brandt om, at Klokken var mange, og at Familien vist ventede dem til Middag.

„Jeg kan ikke tage strax ud,” svarede Brandt, „men jeg skal lade Branner besørge Cariolen forspændt, og da kan De høre i Forveien og formelde min Ankomst; men beed dem at opsætte Optisningen, indtil jeg kommer.” —

Blich vilde jo rigtignok gjerne have fulgt ud med Brandt, da han dog havde Et og Andet, som han ønskede næiere Besked om; men saamegen Delicatesse besad han dog — i det mindste i hiint Dieblis — at han tog meget venligt imod Brandts Tilbud, og

gik selv ned i Gaarden, for at paastynde Forspændingen.

„De seer forbandet bedrøvet ud i Dag, Hr. Graminatus,” sagde Branner, da Blich kom ned i Stalden. — „Maaskee De ikke har sovet i Nat, eller,” tilføjede han fortrolig hvissende, „Fruentimrene ude paa „Nolighed” have sat Dem et X for et U.” —

„Saabelige Karl!” udbød Blich med et foragteligt Diefkast til Branner; „anseer De mig for et Meneske, hvem nogle Fruentimre skulde vove at holde for Nar? Nei,” tilføjede han i sin sædvanlige overmodige Tone, „De tage sig, min Salighed, nok i Agt!”

„Ikke saa vred, Hr. Graminatus,” beroligede Branner ham; „jeg tog mig kun den allerærbødigste Frihed at skjertse, og det pleier De jo ellers aldrig at blive stødt over. Troer De ikke, at jeg veed lige saagodt som De, hvor Skoen trykker; jeg har saamæn ogsaa været ung”

„. . . Men aldrig elskværdig,” afbrød Blich ham, i det han gav Hesten et Slag med Pidsken og hjørte igjennem Gaarden. —

Branner svarede intet paa Blichs Indvending, men smilede meget betydningsfuldt, i det han slentrede ind paa Contoiret for at tælle op efter det Dobbelte.

Som Jupiter, naar han paa sin Tordenvogn

højte hen over Olympens Toppe og forstrækkede Jordens Beboere ved at vise sig for dem i sin hele frygtelige Skikkelse, saaledes rullede Blich henad Drammensveien til „Nolighed.“ Hesten skummede af Hede og Anstrængelse, og Blich tørrede hvert Dieblis Sveden af sin Pande med et stort Silkelommelørklæde, hvorpaa Schumlas Indtagelse var aftrykt. Hans Phantasi var i fuldt Oprør, og Blodet løb ligesaa hurtigt igjennem hans Arer, som Cariolen henad den jærne Vej. Men uagtet alt Indvendigt hos ham syntes at have frit Spillerum, var hans Hjerte dog sammen-snøret af en forunderlig Spænding, hvis Virkninger tydeligt afmaltes i hans Ansigtstræk. I denne Stemning hørte han indad Staldporten paa „Nolighed“, og overgav Kjøretøiet og det udmattede Dyr til Karlen, der høiligen forundrede sig over, at Hesten var bleven saa varm idag, da Kjøbenhavneren ellers aldrig plejede at kjøre saa stærkt, af Frygt for at vælte.

„Traf De Fader?“ spurgte Bertha Blich, da denne kom ind i Haven, hvor Cousinerne vare ifærd med at spille Fjerbolt.

„Ja, jeg havde den Fornøjelse,“ svarede Blich, idet han rettede paa sine Flipper, der vare blevene meget forkrøllede ved den hurtige Kjørsel og Hede. — Han bad mig kjøre i Forveien og melde sin Ankomst, samt bede dem, at opsætte Spilsningen,

indtil han kom. Maaskee De, Jomfru Brandt, vilde være saa god at sige det til Deres ærede Tante;" tilføiede han med et yndigt Smil; „thi det blev mig paalagt som en Samvittighedsfag."

„Vi spise ikke førend Fader kommer," sagde Bertha ligegyldigt, og slog til Borden med sin Naquet. — „Clara," raabte hun, „vær saa god at passe paa!"

Blich beed sig i Læberne, løstede paa Hatten, og gik op paa sit Værelse, for at klæde sig paa til Middagsbordet.

Clara og Bertha vedbleve deres Spil, og den Sidste var især meget heldig i at opfange Borden.

„Er Du nu ikke snart træt?" spurgte Clara, der for Varmens Skyld ikke kunde udholde at spille længer. — „Mig syntes, at Du klagede over Heden, da vi gik fra Blegelonen, og nu har Du næsten i en heel Time været i uafbrudt Virksomhed, uden at det generer Dig."

„Jeg er en nordisk Pige," svarede Bertha, „og maa kunne taale Varme og Kulde i Flæng; — men efter som Du er træt, saa lad os gaae ind til Tante."

Begge Beninderne fulgtes nu ad, og efter at have hvilet sig noget ovenpaa Dagens Anstrængelser, hjalp de Tante Olea med Huusvæsenet. Men hvad Bertha end foretog sig, kunde hun dog ikke faae i sit stille

Sind, hvorfor Blich var kommen ud sørend Faderen, og hvorfor denne just havde paalagt ham det som en Samvittighedsag, at man skulde opsætte Spiisningen, indtil han kom. — „Der er dog bestemt Ugler i Mosen,” hoistede Bertha til Clara; „Fader skulde dog aldrig have givet sit Samtykke.” — „Der er ingen Tid til at staae og hoiste,” afbrød Tanten dem; „naar man skal passe Huusholdningen, maa man ikke have Tankerne andetsteds; hvortidt skal jeg sige Gder det.”

„Vi ere jo færdige med hvad vi skulde bestille,” sagde Bertha; „men Du kan nu aldrig taale, at man taler et eneste uøvedkommende Ord her i Rjøkkenet, og derfor ville vi nu ogsaa tage os den underdanige Frihed at recommandere os. Veggene ere pudsede, det var vor Bestilling, og altsaa: auf freundiges Wiedersehen!”

„Ja tydst i kun,” svarede Tante Olea; „dermed lærer man dog ikke at steege en Nype og koge en Kraftsuppe.” — Men Bertha og Clara gave sig ikke Tid til at høre paa hendes Raisonnement, og gik ned i Haven, for at udsøge de Blomster, der denne Middag skulde pryde det lille Familietaffel. —

Vi ville forlade Cousinerne og opsøge Hr. Blich, som vi træffe paa sit Værelse, isærd med at gjøre sit Toilette. Han var vred udi Hu, og talte halvhøit med sig selv.

„Hvad er Livet?“ udbød han, idet han hæftede Emaillæknapperne i sin Skjortelinning. — „Ja, hvad er det, det er netop mit Spørgsmaal, og, i Sandhed, det er ligesaa vanskeligt at besvare, som at udfinde Girkens Kvadratur. Livet er en glædelig Tilstand, siger Nogle, hvori Alt er Fryd og Munterhed; Andre ville paastaae, at det netop er det Modsatte heraf, og atter Andre drive endogsaa Galskaben saavidt, at De holde sig overbeviste om, at Livet er en Drøm, og Døden Opvaagnelsen. O, sancta simplicitas! — Hvad mig angaaer, da antager jeg Livet for slet og aldeles Intet, og selvfølgelig kan det være det Samme, hvad Fanden man saa gjør eller lader!“ —

See her et Brudstykke af Blichs Philosophi. Saaledes tænkte han i hiint Dieblis, men det næste var istand til at forandre hans Tanker, og Det, som han troede og var overbevist om den ene Dag, kunde han, naar hans Sind stod saaledes, negte den næste, uden at det kostede ham stor Overvindelse. Den nærmeste Grund, hvorfor han fremførte hine ovenanførte Tanker om Livet, maae vi søge i den Umage, som det kostede ham med at faae Kraveknapperne i de snevre Huller; thi naar en Ting eller et Foretagende ikke strax vilde lykkes ham, blev han mismodig og gnaven, og gav altid sine Tanker og Følelser Løst i Ord, hvad enten han var alene, eller befandt sig i Selskab med

Glere. — Man maa uidentvitol tilskrive hans Opdragelse alle de Unoder, han begik. Fra sin tidligste Barndom var han bleven forkjælet saavel af Faderen som af Moderen, og de høie, skulstige Ideer, som undertiden paakom ham, vare ikke andet end et Foster af den Vigtighed, som Forældrene snarere havde søgt at forstørre, end at neddæmpe hos deres „søde“ Peter. — Blich var et ret smukt Menneske, men hans Aandsuddannelse og Kundskaber vare, trods hans egne naive Forsikringer, ikke af stort Værd. — Clara Steen var den Første, som han havde kastet sine Tanker paa; thi det skulde jo være saa uhyre rask at være forlovet, førend der hverken var Udsigter til det Ene, eller Indsigter i det Andet; men denne hans Passion blev, som vi have erfaret, til Intet. Dog Fætter Blich var ikke raadvild, og da Bertha lignede Clara paa et Haar, meente han, at det ikke kom saa nøie an paa hvem han tog. — Det, som Brandt havde underrettet ham om, angaaende Harmstrøms Anholdelse om Berthas Haand, havde vel i Førstningen nedslaaet ham; men da han var færdig med sin Paaklædning og øvrige Pynt, og havde betragtet sig i Speilet med en veltillfreds Mine, samt hældet noget Eau de Cologne i Hænderne for dermed at forstærke disses Hvidhed, begyndte hans Mod at stige. — „Det er dog nogle smukke Hænder,” sagde han, idet han viftede

frem og tilbage med dem, for at de skulde blive tørre. — „En glat Guldring kunde tage sig forbandet godt ud her paa den fjerde Finger.” —

Elsaa stiv som muligt satte han sig ved Vinduet, for at vente til Sjeneren kaldte til Middagsbordet. Af Frygt for at smudske sig, turde han ikke beskæftige sig med Noget; men for dog at have Noget at bestille, lod han sine Tanker flyve fra Norges Fjælde til Herthas Bøgeskove, ned til alle de gode Venner og Veninder, han havde der, og som vist hjerteligen vilde have leet, hvis de havde seet Examinatussen, stivet og strammet som en chinesisk Dulle, sidde for Vinduet paa Kjøbmand Brandts Landsted. —

„Jeg gad egentlig vidst, om det var Fru Iltens Alvor,” sagde han halvhøit. „Jeg troer gjerne, at hun var forelsket i mig; men hendes Kjærlighed var af en underlig Beskaffenhed. Jeg glemmer aldrig den Formiddag, da jeg kom op for at høre til hendes Befindende. Den skjelmste Kammerpige — det var da ogsaa en nydelig Tøs! — sagde nok saa naivt til mig, at jeg ikke kunde komme ind, fordi hendes Frue endnu ikke var opstaaet. Men Gud maa vide hvorledes det traf sig; Fruen havde hørt min Stemme i Forværelset, og netop som jeg stod og spasede med Pigen, ringede hendes Hersterinde. Elsfette skyndte sig, og kom tilbage med den Bæsked, at

hendes Frue ventede mig. Da det havde været temmelig længe, inden Pigen kom igjen, troede jeg, at hun havde hjulpet Fruen med hendes Morgentoilette, og efter at have sat min Hat fra mig i Entreen, traadte jeg ind i Dagligstuen. Da jeg ikke traf Nogen her, og Døren til hendes Sovestue netop stod aaben, dristede jeg mig til at skue ind i Helligdommen. Men hvor stor blev ikke min Forundring! Fruen laae endnu, og bad mig træde nærmere. Det var fristende. Jeg havde endnu aldrig været i hendes Sovestue, og nu bød hun mig selv at komme derind. Galant som altid spurgte jeg til hendes Befindende, og hun fortalte mig nu, at hun troede at have bemærket et Feberanfald hos sig; men bad mig dog alligevel tage en Stol og sætte mig ved Sengen, for at høre hendes Mening om det ny Lystspil, som hun havde seet Gaarsdagens Aften. Da hun var midt inde i Fortællingen, greb hun min Haand, og sagde: „De skulde blot have seet, hvor lidenskabelig hun trykkede den til sit Bryst;” og jeg veed ikke hvorledes det kom sig; men jeg forglemte mig selv, og kyskede hendes Haand med Hæftighed. Hun reiste sig halvt op, og saae med et ubeskriveligt yndigt Udtryk paa mig, hendes Haand gitterede i min, vore Læber mødtes; ... ah, hvilken Salighed!..... men pludselig befindede jeg mig; jeg havde jo min ny Kjole paa, og den var bleven ganske

fferet. Med Kraft reiste jeg mig, bød hende Farvel, og mærkeligt nok, siden den Tid har hun altid negtet sig hjemme for mig." —

Her bleve Blichs Grindringer afbrudte ved Tjenerens Komme. Blich kastede endnu engang sine Dine i Speilet, rettede sine Flipper, purrede sig i Haaret, og fulgte derpaa med Tjeneren, der underrettede ham om, at Familien idag spiste i Pavillonen. Ganske sagte vendte Juristen sine Skridt imod denne, og da han kom der, var Familien samlet, og man begav sig strax til Bords. Conversationen var i Begyndelsen ikke meget livlig. En spændt Forventning læstes paa de Flestes Ansigter, og først da Thea, Frøken Blich, Mitrofski og Wilhelm toge Plads ved Bordet, efter deres Hjemkomst fra „Spirup," satte Talen angaaende denne deres Excursion noget Liv i den forsamlede Kreds. Frøken Blich havde især meget at fortælle om det „nysfelige" romantiske Vandfald, hun havde seet. Men om endogsaa Alle af Artighed og Høflighed hørte paa hende, var dog den Hjertelighed, som for det meste pleiede at krydre Familiens Samtale ved Bordet, denne Middag næsten ganske borte, og hele Tonen var ligesaa stiv og formel, som den første Aften, da Blich kom fra Kjøbenhavn. Den gamle Brandt smilede vel engang imellem noget hemmelighedsfuldt, og kastede enkelte, som Bertha i

det mindste troede, betydningsfulde Blikke snart til hende, snart til Juristen.

„Mig synes,” begyndte Brandt, da Tjeneren bragte Desertten, „at vort lille Selskab er noget forstemt idag, og vil ingen Anden, saa saaer jeg vel see om det ikke var muligt, at jeg kan bidrage lidet til vor Udspreddelse, saa at vi kunne komme til at slutte muntre, end vi begyndte. — Mine Venner, thi jeg betragter dem Alle uden Undtagelse som saadanne, jeg har Noget at foredrage, som jeg for at undgaae Skin af Partiskhed har i Sinde at fremsætte for alle Tilstedeværende. Det er en Hverdagsting, men som jeg troer, har den dog Interesse for os Alle og derfor til Sagen.” — „Tænkte jeg det ikke nok,” mumlede Blich; „der har vi Offentligheden, som de skrive saa meget omovre i Kjøbenhavn.” — „Min Datter Bertha,” vedblev Brandt, uden at lægge Mærke til Blichs Mumlen, „er nu i den Alder, at hun kan opfylde de Forpligtelser, som paaligge hendes Kjø. To unge Mænd have indseet det, og igjennem mig anholdt om hendes Haand.” — „To,” gjentog Bertha ganske sagte, idet Blodet farvede hendes Kinder endnu rødere, end ved Begyndelsen af Faderens Tale. Dog var hendes Udbrud saa uhorligt, at hverken Brandt eller hans Kone bemærkede det, hvorimod Blich, der sad ligeoverfor hende, tydeligt havde seet hvilken Virk-

ning det lille Ord „To“ havde gjort paa Bertha, og hans Hjerte bævede af Glæde og Genrykkelse. Han maatte jo slutte, at hun kun havde ventet Een, og hvem Anden kunde det vel være, uden netop ham selv.

„Jeg vil ikke tale hverken den Enes eller den Andens Sag,” vedblev Brandt; „men derimod lade Bertha selv vælge. Den Ene har jeg kjendt i meget lang Tid, og jeg agter ham meget høit, saavel fra den moralske Side, som for hans Rundskaber, men min fuldkomne Høiagtelse har ogsaa den Anden, skjøndt jeg ikke har kjendt ham saalænge. Jeg har aldrig talt til Dig om Noget af dem,” henvendte han sig til Bertha, „hvilket jeg troer, at Du vil kunne bevidne med mig, og derfor beder jeg Dig nu i denne fortrolige Kreds, omgivet af Dine nærmeste og kjæreste Slægtninge, at afgjøre, om Du har i Sindet at skjænke Noget Din Haand, og om det da er een af de to, som jeg her foreslæaer Dig. Den Ene af Dine Veilere er Hr. Blich, som sidder ligeoverfor Dig, og den Anden,” tilføiede han smilende, „har jeg i Kommen.” — Med disse Ord fremtog han Harnstrøms Brev og overgav Bertha det. — En, om man tør kalde den saa, høitidelig Stilhed havde hersket under Brandts Tale, thi de to neppe mærkelige Udbrud af Blich og Bertha vare, som ovenfor sagt, undgaaede de Flestes Opmærksomhed, og først da Brandt til Slutningen lod sig

forlyde med, at han havde den anden Frter i Vornen, formaaede Mængden ikke at skjule et Smil, ja Thea og Clara brøde endogsaa ud i lydelig Latter. — Bertha, der hele Tiden havde været meget forlegen — og hvilken ung Pige vilde ikke have været det, naar hun havde befundet sig i hendes Sted — modtog Brevet, som den smilende Fader rakte hende, og ved det første Diekast paa Papiret, gjenkjendte hun den elskede Harmstrøms Haandskrift. Afverlende blev hun bleg og rød, og gav derpaa Brevet tilbage til Faderen med megen Undseelse og Blyhed. Blich, paa hvem de Flestes Dine vare henvendte, sad, som et pænt, ungt, beskedent Mandfolk, og uden at hans Ansigt skiftede nogen Farve, talte han Traadene i Dugen med Sølogassen. Det var som hele hans Tankegang og alle hans stille Ønsker havde concentreret sig i denne betydningsfulde Addition.

„Kjære Bertha,” begyndte Brandt efter en Pause; „vil Du lade os vide noget Resultat, eller har Du i Sinde aldeles Intet at svare?” — Bertha bøiede sit Hoved ned til Faderens Dre, og hviskede Noget til ham. — „Godt,” udbrød Brandt, synlig fornøiet over det utvivlsomme Valg. „I have mit Samtykke, og for Eder, mine forsamlede Venner,” vedblev han, idet han reiste sig med Glasset i Haanden, „udbringer jeg min Datters og Kjøbmand Harmstrøms Skaal. —

Du er jo af min Mening, kjære Kone,” hviskede han til Madame Brandt. Denne, der før Maaltidet var bleven underrettet om det Hele, havde Intet imod Forbindelsen, og selvfølgelig var Alt i sin Orden. Man klinkede, gratulerede Bertha, og reiste sig derpaa fra Bordet. — Blich havde under hele Forhandlingen siddet som det fortabte Faar af Israels Hjord, og ikke sagt et eneste Ord; først da den gamle Brandt proponerede Berthas og Harmstrøms Skaal, reiste han sig pludselig og forlod øieblikkeligen Bærelset, ledsaget af sin Søster, der gjorde en let Undskyldning for deres Bortgang. Da dette ikke var Andet, end hvad man havde formodet, gjorde deres Bortgang ingen Forandring i de Tilbageblevnes Munterhed; — men Blich blev ikke omtalt af Noget.

„Det var rigtignok fordømt flaut,” sagde Blich til sin Søster, da de kom ud i Haven; „men Glædheden gik da ikke alene ud over mig. Denne herrens Polak, Eine, lagde Du ikke Mærke til, hvorledes han teede sig.”

„Hvem mener Du?” spurgte Søsteren. — „Har Du nogen Anelse om, at Mitrovski elsker Bertha? Peter, Du er dog, naar jeg skal tale oprigtig med Dig, umaadelig dum! . . . Mitrovski er slaaet i Thea, det kan man jo tydeligt see, men ikke et Ord om det!”

„Na, Brøvl!” udbrød Broderen, der allermindst

nu kunde taale at blive modsagt; „troer Du, at jeg er blind? eller vil Du maaskee lære mig at kjende Mennesker? Nei, min Tøs, det er Du for grøn til. Mitrovski elsker Bertha, det er bestemt, men hun elsker ham mindst af os alle Tre, og havde ikke denne Monsieur Harmstrøm været, havde hun, min Salighed, taget mig, til Trods for hele Commercen, og den gamle Hr. Brandt.”

„Det klæder Dig, ved Gud, slet ikke pænt at broute,” sagde Søsteren; „og i det Hele taget, har Du ikke viist Dig fra nogen galant Side her i Christiania. Først frier Du til den Gne, hun giver Dig en Kuro — strax glemmer Du hende, og tager fat paa den Anden, og vederfares samme Skjæbne. Gjør Du, som Clara allerede for lang Tid siden har sagt: Reis tilbage til Kjøbenhavn. Fru Ilton er dog en ganske net Kone af sin Alder, og hun har Grunker. — Jeg derimod bliver her endnu i nogen Tid, da jeg har moret og morer mig endnu ganske fortræffeligt, men som sagt, det kan ikke gaae an, at Du bliver her; Du har baade protistueret Dig selv og er bleven prostitueret, og det siger jeg reent ud, havde jeg været i Dit Sted, skulde jeg have været borte for længe siden.”

„Du ligner, min Salighed, paa et Haar de norske Gjæs derinde,” svarede Blich, der ikke havde hørt det

Salve af hvad hun sagde, „men Du er endnu dummere end de!“ — Med disse Ord gik han op paa sit Værelse, og overlod Søsteren til sig selv. Denne gik atter ind i Pavillonen, og uagtet hun var, om man tør kalde det saa, lidt plattevorn, besad hun dog en meget godmodig Character, og var i det Hele taget godt lidt af Familien. Efterat have gratuleret Bertha og Forældrene, gik hun med Clara og Louise op paa Altanen, og Familien fulgte snart efter. Caffen skulde drikkes deroppe.

Blich var imidlertid meget bestjæftiget paa sit Værelse med at pakke sine Sager ind; og hvad enten det nu var Søsterens Ord eller den Smule Forstand han selv besad, der bevirkede det — nok, han havde besluttet at reise tilbage til Kjøbenhavn den næstfølgende Dag. Efter at have lagt Alt i sin Kuffert og Vadsæk, gik han flere Gange op og ned ad Gulvet. Det lod til, at han overtænkte Noget.

„Jeg har det!“ udbød han pludselig, idet han standsede. — „Jeg vil skrive dem til, og takke dem for den Prostitution, som de har tilføiet mig. Det skal blive et Brev, som har vadsøket sig,“ vedblev han og gik hen til Bordet, hvor han fremtog Papir, Pen og Blæk. — „Jeg skal vise dem, at jeg har ligesaamegen Styrke paa Papiret som i Munden. De skal faae det ligesaa grovt som muligt; — og da kan de sige,

naar jeg sidder luunt inden Vægge i Kjøbenhavn: det var dog en Allerhelvedes Karl denne Blich. Et til den gamle Brandt, et til Bertha og et til den polske Exritmester. Ha, ha, ha, hvor han vil springe i Flint; men lad ham kun det, han skal sgu nok lade være at naae mig." — Og han satte sig ved Bordet for at gjøre Udkaft til Brevene. Med Brandts og Berthas var han snart færdig, hvorimod Mitrovskis optog den længste Tid; — men det var jo ogsaa dette, som skulde være det Kraftigste. Efter nogen Omskrivning og Overstregning fik han endelig Gladen færdig, hvilken han oplæste høit.

„Mitrovski! — Jeg tilskriver Dem disse Linier, just ikke i den venstabeligste Hensigt; men alene for at vise Dem, hvorledes jeg behandler de Folk, som have fornærmet mig. Uopholdelige Forretninger kalde mig til Kjøbenhavn, og af den Grund kan jeg ikke fordre en saa eclatant Satisfaction af Dem, som jeg egentlig ønskede. — Jeg foragter Dem. At ville forføre en gift Kone, og paa samme Tid gjøre Cour til Søsteren, hvad kalder De det? — Den neddrægtigste Skurkestreg noget Menneske kan begaae, maa Deres Samvittighed svare Dem, hvis De for Resten har nogen. Skjæbnen var mig imod, men dog takker jeg Gud, at Jomfru Brandt ikke valgte Dem, men derimod en Mand, der vel er en simpel

Contoirbetjent, men dog hundrede Gange bør foretrækkes en polsk Ritmester og Revolutionair, paa hvis Hoved den russiske Regjering har sat en antagelig Summa. Jeg er Deres dødelige Fjende, og hvor jeg kan skade Dem, skal jeg gjøre det. Den korte Tid forhindrer mig i at underrette Fru Frank og hendes Mand om Deres skammelige Hensigter; men vær vis paa, at naar jeg kommer til Kjøbenhavn, skal det Første, jeg foretager mig, være, at tilskrive dem Begge, og lære dem nøiere at kjende den Slange, som de have næret ved deres Barm. — Skulde De for Resten ønske at vide, hvorfra jeg veed Dvenstaaende, da tjener til behagelig Underretning, at jeg er en temmelig god Menneskekjender. —

Peter Blich.”

Dette skadefro Brev gjennemlæste han flere Gange med hemmelig Glæde, reenskrev det derpaa, convolute-rede og forseglede det. — Kort efter ringede han paa Tjeneren, og overgav ham alle tre Breve, men paa lagde ham udtrykkelig, ikke at aflevere Mitrovsks førend den næste Middag. En Daler, som han stak Tjeneren i Haanden, var et prægtigt Overtalelsesmiddel, og denne lovede at udføre Orindet fuldkommen til Hr. Blichs Tilfredshed.

En halv Times Tid efter saae man en Vogn, hvorpaa Blich tilligemed hans Sager befandt sig, kjøre

ud fra „Nollighed.“ Han tog Veien til Hôtel du Nord i Christiania, hvorfra han sendte Bud til Brandts Contoir, for at faae sit Pas udleveret, uden hvilket han ikke kunde erholde nogen Billet til Dampfskibet. Den næste Morgen Kl. 5 forlod han med „Constitutionen“ den norske Jordbund, for — efter sit eget Udsagn — aldrig mere at sætte sin Fod i dette forbandede Land. Ingen savnede ham, Færre begræd hans Afreise. Hans fremtidige Livshistorie hører ikke herhid, og Alt, hvad vi have erfaret herom, er kun denne Ubetydelighed, at han har givet Slip paa Jurisprudentsen, og studerer for nærværende Tid med Liv og Sjæl — Diplomatiik.

Blichs Befalinger bleve paa det Noctagtigste efterkomne af Tjeneren. Brandts og Berthas Breve afleverede han om Eftermiddagen, men Mitrofskis holdt han tilbage. Frøken Blich var netop nærværende, da Brandt fik sit, og hun spurgte derfor Tjeneren, om hendes Broder ikke havde leveret ham noget til hende. Tjeneren benegtede det, og den stakkels Frøken var nærved at græde.

„Maaskee han har skrevet til Dem inden i vort,” sagde Madame Brandt. — „Ikke i dette,” svarede Brandt, og Bertha gav det samme Svar med Hensyn til sit. Frøkenen var meget bedrøvet herover, men Bertha trøstede hende, saa godt hun kunde, og

Den altid følelige Lovise tilbød sig at gaae en Tour med hende. Frøkenen modtog Tilbudet, og Familien tilligemed Mitrovski var nu alene.

„Det var vist meget pathetiske Skrivelsler I fik,” sagde Vilhelm til Faderen og Bertha; „maaskee endogsaa altfor rørende. Mig synes, at Fader seer meget alvorlig ud.”

„Læs selv,” svarede Brandt, og gav Brevet til Sønnen.

Vilhelm læste det, og sagde da han var færdig: „Dumme Drengene blive ondskabsfulde, naar de ikke faae Deres Billie. See, det er Tappen for vor Gæstfrihed og Forekommenhed imod ham.”

„Lad os nu ikke tænke mere derpaa,” svarede Brandt; „det var en Nar. Mæst ondt gjør det mig for Søsteren, det er en ganske god lille Pige, og hvis hun vil, maae vi beholde hende, indtil Du, Vilhelm, gjør Din Efteraarsreise til Hamborg. — Hun har hverken fornærmet os, eller opført sig slet, og det var derfor Synd, hvis hun fik at vide, hvorledes Broderen har baaret sig ad; — det vilde maaskee ærgre hende, og det er det Hele ikke værdt.”

„Han gav Verdensmandens Rolle temmelig slet,” sagde Thea, efter at have læst Brevet, der circulerede iblandt Familien. — „Naar jeg var i hans Sted, vilde jeg stamme mig i mit Jnderste over den lave Maade,

hvorpaa han har taget Afsted med os. Synes De vel, Mitrovski, at det viser nogen god Opdragelse eller Verdenstone, og det var dog disse Ting, han gjorde sig saa uhyre til af."

"Hans Philosophi maa formodentlig billige denne hans Opførsel," svarede Mitrovski med et let Smil. — "Hans Ønsker bleve ikke opfyldte, og derfor gav han sin Harmes Luft paa Papiret. En Ting maa man dog lade ham...."

".... Og det er," afbrød Madame Brandt ham.

"At han var consequent i adskillige Dele," svarede Mitrovski; "thi efter det, som jeg har hørt, var hans første Indtrædelse i Deres Huus fuldkommen overensstemmende med hans Afsted; og det er i Sandhed dog allerede meget."

"Nu skal jeg spille en Takkesang, fordi han forlod os," sagde Clara, og reiste sig, for at gaae hen til Fortepianoet. "Den kan vel endog saa blive siirhændig, thi Hr. Mitrovski assisterer mig vel nok?"

"Med Fornøjelse," svarede denne, og Spillet begyndte. Tiden henrandt i Spøg og Munterhed, og i det mindste for denne Aften var Blich glemt.—

Den næste Morgen var Familien meget tidligt forsamlet i Havestuen. Franks Afreise var Grunden hertil. Man havde nemlig ved et Tilbud underrettet ham om, at han i største Hast maatte reise til Telle-

marken, hvor nogle uopholdelige Forretninger vare for Haanden, hvilke alene kunde afgjøres ved een af Høiesteretsassessorerne. Hurtigt bragte han sit Reisetøj i Orden, og endnu hurtigere henrandt de faa Dieblkke, som han havde tilovers, i den ham saa kjære Kreds. Han tog en rørende Afsked med dem Alle, og Brandt kunde ikke Andet end rose den Standhaftighed, hvormed Thea sagde sin Mand Farvel.

„Naar Pligten og de Forretninger, som ere os betroede af vore Medborgere, kalde os,” sagde han; „da maae de huslige Forhold staae i Skyggen, og Konen bør da ikke gjøre Manden Afskeden tungere og smertefuldere. Tverimod, hun bør opmuntre og styrke ham, saa at han med Rolighed og Hengivenhed i Guds Villie kan forlade sin Arne, og trøstes i Fraværelsen med det Haab, at en elsket Vio beder for ham i Hjemmet. — Reis med Gud,” kjære Frank, sagde han til denne, og rakte ham Haanden, „vi sees vel snart igjen.”

Frank trykkede Brandts Haand, kyskede sin Kone og Svigermoder, og steg i Vognen.

Mitrovski havde nu opholdt sig henved en Maaned i Brandts Huus. Han havde jevnlig corresponderet med Shaulow, og ved dennes Ubefaling erholdt den attraaede Bogholderpost paa Brandts Con-

toir, dog under den Betingelse, ikke at tiltræde den, før end Vinteren begyndte.

„I Sommer,” havde den gamle Brandt sagt; „skal De more og fornøje Dem, for at De kan blive Deres Hjemmee qvit. Til Vinter er det tidsnok at krybe bag Pulten.”

Men dette var ikke saa ganske efter Mitrovskis Sind. Han ønskede at blive beskæftiget med Noget, og ikke tvivlende paa, at Brandt havde tilbudt ham Pladsen i de bedste Hensigter, samt at han virkelig meente det godt med ham, havde han i de mange ledige Timer, som Opholdet paa „Hollighed” frembød, begyndt paa en Skildring af den sidste polske Frihedskrig. Men desværre! Han indsaae, at han ikke kunde fuldføre dette Værk. Hjemveen, denne Følelse, der aldrig kan udslukkes, men vel for en Deel neddæmpes, fremkaldtes paa ny ved de mange sørgelige Erindringer, og naar han blot havde anvendt en Time eller to paa sit Arbejde, var han melancholisk og tungsindig stemt. Den Dag, da Frank var reist om Morgen, havde Mitrovski, da Stemningen iblandt Familien, som en Selvfølge, ikke var den muntreste, anvendt hele Formiddagen og en Deel af Eftermiddagen paa sit Værk, og han var netop i Begreb med at gjennemlæse det paa Papiret Nedskrevne, da Tjenerne bragte Blichs Brev. Fordybet i sit Arbejde

lagde han Brevet imellem sine Papirer, for siden i Nolighed at kunne gjennemlæse det.

„Mærkværdige Dag,” sagde han, efter at have gjennemlæst et fuldført Capittel; „aldrig skal Du gaae mig af Minde. Det var min Fødselsdag, og paa den faldt min Fader! Jeg har nu slet Ingen paa den hele, vide Jord, som elsker mig, — ingen Fader, ingen Moder, ingen Søster, ingen Broder! Kun jeg lever som en Flygtning, langt borte fra mit Fædreland. Det er Skjæbnens Villie, at jeg saaledes skal omtumles, og Gud veed, hvor jeg lander! Al, Fjender, Du min trofaste, kjæreste Ven! ogsaa Du vansmægter langt fra mig! — dog, Du er maaskee død! Hvorfor fulgte jeg Dig ikke? Vi skulde da have levet og døet sammen, og det med Glæde! Gid Alle havde tænkt som vi, da skulde ikke den slaviske Drn, farvet med vore tappre Kammeraters Blod, triumpherende have stukket sit Hoved frem over Warschaus Volde! D,” vedblev han med mild, sørgmodig Begeistring, „hvorfor lod Gud os ikke seire? Hvad havde vi forbrudt, at vi og vort Fædreland i den Grad skulde straffes saa haardt? Evtigt Had mod Rusland! Død og Fordærvelse over alle dem, der forraadte deres Brødre og Landsmænd! Det er mit Løsen; det skal være mit sidste Ord, naar Døden engang staaer ved mit Bæde, og henter mig did, hvor Faderen skal

møde Sønnen, Broderen Søsteren. Der behøve vi ikke at kæmpe, der er Fred og Rølgthed.... D, var jeg blot død!.... det er mit eneste Ønske!..... Nei, jeg lyver, det var ikke mit eneste Ønske! Kunde Polen atter reises, kunde vi atter komme til at stride mod de leiede Skarer;.... og kunde vi seire!... Dog, bort, forføngelige Sæbebobler! I springe, men Haabet vil dog leve hos os;..... det kan aldrig, aldrig døe!"

Han taug, og hensaldt til sine Drømmerter. Forglemmende Verden og de Omgivelser, hvort han befandt sig, levede han i sine Grindringer, der vel mørke, dog undertiden opklaredes af et Stjernesud, der lod ham føle, at Verden dog ikke var saa slet, som han troede, men at det Gode og det Onde, det Lykkelige og det Ulykkelige paa en vis Maade er sammenblandet, og uddeles, efter som Gud finder det tjenligst. Midt i hans Betragtninger faldt Blich's Brev ham i Hænde. Han lagde sin Glæde tilside og brød Skrivelsen. Meget roligt, ja man kan endogsaa sige koldt, gennemlæste han den, og kastede den derpaa henad Bordet. „Saabe," vare de eneste Ord, som undslap hans Læber, og han hensaldt atter i sin drømmelignende Tilstand.

Indtil langt hen paa Eftermiddagen forblev han paa sit Værelse. Hans Tanker krydsede i det Fjerne.

Snart hensatte Phantasien ham i det elskede Fædreland, snart i Schweitz og Italien; men intetsteds fandt han noget blivende Sted. Freden i hans Hjerte var borte, og en sørgelig Veemodighed havde indtaget dens Plads.

Saaledes grundende traf Vilhelm ham.

„Hvad, Mitrovski,” udbød han; „sidd Du her og filosoferer? Vi have søgt efter Dig paa alle mulige Steder, og mindst havde jeg ventet, at finde Dig her. Vær munter, min Ven! nyd Livet, førend det taber hele sit Værd for Dig! lad de gamle Erindringer flyve bort, og lad Glæden atter tage Sæde i Dit Hjerte! Du er ikke skabt for Kummer og Sorg, og har end Skjæbnen hjemsøgt Dig med begge, bør Du dog have Kraft til at forvinde Smerterne, og læge de blodige Saar. Jeg veed det,” vedblev han efter et lidet Ophold, hvori han havde fæstet sit Blik deeltagende paa Mitrovski; „jeg veed det, Du har lidt meget; men Lidelserne skulle jo ikke bestandig vedvare. Lad ikke Ulykken nedkue Dit Sind; et Meneske med Din Character og Dine Kundskaber fortjener at være lykkelig.”

„Tak, kjære Vilhelm, for disse trøstende Ord,” svarede Mitrovski med stille Alvor. „Kan jeg blive lykkelig, og er det bestemt, at jeg skal blive det, da

maa Stedet være her hos Eder. Hvor det fornøjer mig, at i det mindste Du kjender mig; der er en Anden, som dømmer anderledes om mig. Gjennemlæs dette Brev," og han rakte Vilhelm Blichs Skrivelse; „og sig mig da, om jeg fortjener denne Ydmygelse? Jeg føler mig ikke krænketh; thi det vil et Menneske, som Blich aldrig kunne bringe mig til; men jeg finder mig ydmyget, ikke i hans Dine; men i Dine og Din Familles!"

„Hvad vil Du bryde Dig om, hvad en saadan Nar skriver," svarede Vilhelm, efter at have gennemlæst Brevet. „Vore vare jo lignende, og det er, som jeg har sagt: Dumme Drenge blive ondskabsfulde, naar de ikke faae deres Billie..... Kom nu med mig, og lad os gaae ned til Gruentimrene."

Mitrovski gjemte Brevet hos sig, og gik derpaa ned med Vilhelm.

XII.

„Kun Stjernens Sølberglands
I Duggens Taarefrands
Lod Elskov anende fortolke Svaret.“
Chr. Winther.

„Kan Du see, at jeg havde Ret, kjære Vilhelm,” sagde Thea til denne, da han og Mitrovski kom ned. — „Vor Ven havde indespærret sig paa sit Bærelse, og havde jeg ikke faaet den Idee, at lade Dig gaae op, for at see efter ham, er jeg vis paa, at Hr. Mitrovski var bleven deroppe hele Aftenen, og vi saaledes gaaet Glip af hans behagelige Selskab.”

„Jeg formodede, at Familien helst vilde have været alene idag,” svarede Mitrovski. — „Jeg veed med mig selv, at man ikke er videre munter stemt, naar en kjær Person nylig har forladt os, og en Fremmeds Selskab er da især overflødigt.” —

„Men vi betragte Dig ikke som en Fremmed,” sagde Vilhelm. — „Vi ansee Dig som en Ven og Broder, og det Samme skal Du gjøre ved os. Frank er reist, og indtil han kommer tilbage maa Du opfylde hans Plads, og tillige Din egen i vor lille Kreds; men jeg siger Dig, min Ven, det maa være ved Munterhed; thi paa Sorgerne skal Du ikke tænke. Glem Fortiden; Nutiden maa da ogsåa have en Stemme med i Legen.” —

„Gid Nutiden og Fortiden kunde smelte sammen til et Heelt,” svarede Mitrovski; „og jeg skulde da ikke nære noget høiere Ønske.” —

Mitrovski var denne Aften i det Hele taget ikke saa godt stemt, som han pleiede, og hvormegen Umage han end gjorde sig for at fordrive Det, som han saa nødtigt vilde tænke paa, samt give sin Tale det samme muntre Svung, som han virkelig havde gjort i den Tid, han havde opholdt sig hos Brandts, bemærkede dog de Fleste, at hans Munterhed var mere paatagen end naturlig. Hun Thea fandt det stille Alvor, der fremlyste af hele hans Tale, yderst tiltrækkende, og betragtede ham med en Venlighed, der, naar den endten forhøies eller formindskes i passende Forhold, let grændser til Veemodighed. Hun følte sit Hjerte underligt banke, naar hendes Øie tilfældigviis mødte det melancholske, dybe Blik, som Mitrovski forgjæves søgte at skjule i et Smil. En Længsel, en uforklaret Aelse opstod i hendes Bryst, hendes Dine svømmede i Taarer og en skjult Stemme i hendes Indre tilhviiste hende, at Mitrovski ikke var hende ligegyldig. Hun elskede ham, men med en Søsters Følelser, han aar hende en kjær Broder, en inderlig Ven, og hos sig selv følte hun, at han heller ikke kunde blive hende mere. Og forlangte hun da Andet? — Nei, hun gjorde det ikke, og kunde det ikke. Pligten vandt

Seir, og det var kun Venkabets skønneste og reneste Flamme, der bragte hendes skønne Barm til at hæve sig. Saaledes tænkte Thea, af den Beskaffenhed vare de Tanker, som beskæftigede hende, efterat Mitrovski og Vilhelm havde sat sig ved Schakbrættet, og urigtigt udtvdede Vilhelm de Taarer, som Søsteren fældte. Det var længesiden, at der havde været saa stille i den lille Havestue. Schakbrækkernes monotone Flytten, og et enkelt Udbrud: Schak, garde le roi, la reine, fra de Spillendes Læber, vare de eneste lydelige Yttringer, man hørte. Clara og Bertha sad i Sophaen og læste Dehlenschlägers Tragoedier, og Thea sad i det andet Hjørne af Stuen, og broderede paa en Fraise. Flere end de her omtalte vare ikke tilstede af Familien. Madame Brandt tilligemed Tante Olea vare beskæftigede med Huusholdningsaffairer, og Lovise og Frøken Blich vare gaaede den gamle Brandt imøde. Da Klokken var henimod otte, kom denne tilligemed begge Damerne, og nu var Stilheden afbrudt, og med den Vennernes Spil.

„Imorgen Aften, mine Venner,” begyndte Brandt, efterat have hilset paa Enhver, og tændt sin Pipe; „vil jeg bede Eder være beredte til at foretage en lille Eystour. Frøken Blich har endnu ikke faaet seet sig videre omkring, og jeg troer derfor, at en lille Udflugt

til Krogkleven ikke kunde være at foragte. Hvis vi nu kjøre her hjemmefra Klokken halv sex eller sex, saa ere vi paa Kleven Klokken ti, og det er nødvendigt, dersom vi skulle nyde godt af den næste Dags tidlige Morgenstund. For Dem, Hr. Mitrovski, vil denne Tour vist heller ikke være uinteressant. Paa Vestkanten af Norge har De seet mange Prospector af den raa og vilde Bjergnatur; her paa Krogkleven vil De finde et mere sydligt, og jeg har derfor gjort sikker Regning paa at De tager med." — Mitrovski takkede, og Brandt vedblev: „Ja, vi maae med Allesammen, Moder og Tante Slippe heller ikke fri, og hvis Veiret bliver godt, kunne vi love os et herligt Udbytte."

Brandts Forslag blev modtaget med almindelig Glæde. Kun Vilhelm og Clara havde været paa Krogkleven; de Dørige kjendte den kun af Navn og Andres Beskrivelse, og Enhver skyndte sig derfor med at gjøre Tilberedelserne til Lysttouren.

„Jeg vilde ønske, at Peter var bleven," sagde Frøken Blich til Clara; „saa kunde han ogsaa have faaet den smukke Udsigt at see; men han har da, ved Gud, heller ingen Smag for Naturskønheder." —

„Peter gonger nu paa det blaa Hav," svarede Clara; „og hvad troer Du desforuden, at han bryder

sig om os og vore Naturskønheder. Han er en ustadig Sommerfugl, der flager fra Blomst til Blomst, for at udsuge de „søde“ Vædsker; Phantasieens udstrakte Drømmerige er hans Opholdsted; der sværmer han i flagrende Bevandt, mellem rødmussede Engle, og daler han i sin poetiske Flugt en enkelt Gang til Jorden, da er det blot for at gjøre Cour.”

„Jeg troer saamæn, at Du har Ret,” gjensvarede Frøken Blich; „thi det er meget vanskeligt, at udgrandste hans rette Charakter.”

„Rette Charakter?” gjentog Clara spørgende. „Oprigtigt talt, troer jeg, at der slet ikke kan være nogen Tale om den. Hvad mig angaaer, da har jeg i lang Tid været enig med mig selv om, at han slet ingen Charakter har.” —

„Du siger Noget!” udbød Frøkenen. — „Ja, det kan, ved Gud i Himlen, gjerne være!” —

Og hermed endtes deres Samtale. Det var den sidste Gang, Blich blev omtalt i hele Familiens Nær-
værelse, og Faa anede det Indgreb, han havde gjort i et af dens Medlemmers fremtidige Skjæbne. Men saaledes gaaer det jo tit her i Verden; det, som forekommer os ubetydeligt, frembringer tit forunderlige Virkninger; et let henkastet Baand til-
snøres ofte i en uopløselig Knude, som kun

Anstrængelse og vedholdende Kraft formaaer at løse. —

Da Famillien var gaaet tilsæns, forlod Mitrovski sit Bærelse og gik ned i Haven. Efterat have gaaet igjennem flere Alleer, tog han Plads i et lille Lysthuus ved Enden af den store Allee, hvorfra Diet til alle Sider havde en fri Udsigt. Her fæstede han i en halvliggende Stilling sit Blik paa den stjernebesaaede Himmel. Jasminernes stærkt bedøvende Bellugt, der var bleven forstærket ved den nyligfaldne Dug, indvirkede paa hans Sandser, og han følte sig saa underlig veemodig stemt. — „I Sandhed, det er mærkeligt,” sagde han for sig selv; „hvor jeg har været, paa hvilken Plet af Jorden jeg har tumlet mig, har altid Carlsvognen i de maaneklare Nætter været det Stjernebillede, der har tiltalt mig meest. Mit Liv ligner disse syv Stjerner. I Syden skinne de matte og dunkle; men jo højere man kommer imod Norden, desto stærkere bliver deres Glans, og deres Straaler funkle med de skønneste Regnbuefarver. — Gaaer det ikke mig ligeledes. I Syden har jeg aldrig befunden mig saavel, som her i det kolde, hyggelige Norden.” — Og mangfoldige Minder drog forbi hans Sjæl i den natlige Stilhed. Unglingens og Mandens Drømme stode fjernede fra hinanden, og dog sammenbandtes og forenedes de ved en usynlig

Harmoni, ved et Baand, som knyttedes over Stjernerne af en kjærlig Fader, der optegnede vort Livs Begivenheder, førend vi fødtes, og der vaager over os, som den omhyggelige Gartner over den spæde Plante. — Fordybt i sine Grindringer havde Mitrovski allerede temmelig længe siddet i Lysthuset, da han pludselig ved at kaste sine Bine mod Facaden af „Nollighed“, bemærkede en Skikkelse, der med sagte Skridt nærmede sig Stedet, hvor han sad. Ved Maaens Skin saae han tydeligt, at det var et hvidklædt Fruentimmer; men hvo det var, kunde han ikke skjelne paa Grund af Afstanden og det svage Lys. At det imidlertid var een af Husets Døttre, holdt han sig overbevist om. Da Skikkelsen var saa Skridt fra Lysthuset, reiste Mitrovski sig, og gik den imøde. Det var Thea. Forundringen var stor paa begge Sider, og Mitrovski erfarede nu, at Thea for det meste hver Aften, naar Familien var tillsammans og Betrækket tillod det, foretog sig en eensom Spadseretour i Haven, ledsaget af Frank. „Mindst havde jeg ventet at træffe Dem her,“ henvendte hun sig til Mitrovski, „og tør jeg uden at være ubeslæden spørge Dem, hvad der har lokket Dem saa seent ud?“

„Den kjølige Aftenstund maa jeg takke for dette Møde,“ svarede Mitrovski. „Der var saa lummervarmt paa mit Bærelse; den duftende Aften indbød

mig saa venlig og smilende, at jeg fattede den Beslutning, i Selskab med mig selv, at tilbringe et Par Timer i Naturens Skjød. Sommeren er skjøn her i Norge, men den er ogsaa kun kort. Man maa nyde de saa Timer paa den bedste Maade, for at kunne vederqvæge sig ved Grindringen i de lange Vinterastener, og tro mig, Fru Frank, en saadan Skjænefuld, nordisk Sommeraften, som denne, lever meget længere hos mig, og gjør et langt stærkere Indtryk paa mig, end det meest pragtfulde Kunstværk." —

Mitrovski, der nu bemærkede, at Thea var i Natdragt, vilde med disse Ord bortfjerne sig, men hun holdt ham tilbage.

"Alle sove," sagde hun. — "Skjæbnen har ført os sammen paa en underlig Maade, og tag det ikke ilde op, at jeg udbeder mig Deres Arm. Vi ere jo gode Bekjendte, og det vil vist ikke kunde kaldes upassende, at vi tilbragte en Stund sammen i denne herlige Aften. De har allerede for længere Tid siden lovet at fortælle mig nogle Episoder af Deres Ungdomsliv. Nu har De Tid dertil, og jeg haaber selvfølgelig, at De i denne Aften vil indfri Deres Løfte."

Mitrovski bød Thea Armen, og fortalte, gaaende op og ned ad Havens Alleer, med sin klare Stemme sin Ungdoms mærkeligste Tildragelser. Thea hørte opmærksom til, og naar Mitrovski lod sig henrive af

de aldrig udslukte Erindrings Ild, deelte hun med søsterlig Omhed hans Begeistring. Saaledes henrandt over en Time, og de befandt sig atter i Lysthuset. Paa Mitrovskis Spørgsmaal, om hun ikke vilde høre sig, svarede hun Ja, dog under den Betingelse, at han fuldendte den begyndte Fortælling. Mitrovski satte sig ved hendes Side og vedblev. I det han omtalte en Skjærmisdødel, hvori han havde reddet nogle unge Fruentimre fra Vancere og Skjændsel, greb Thea hans Haand. — „Det var smukt gjort af Dem!“ udbrød hun. — „Det var et herligt Træk i Deres Character.“ — Mitrovski kyskede hendes Haand, men hun bøjede sig til hans Bryst, og trykkede et hjerteligt Kys paa hans Læber.

„Min Broder! min elskede Ven!“ sagde hun; „jeg takker Dig i de uskyldige Pigers Navn, som Du frelst!“

Mitrovski følte Kysset brænde paa sine Læber, han slyngede sin Arm om hendes Liv, og saae hende ind i det store brune Øie. — „Ja, jeg skal være Dig en Ven og Broder!“ udbrød han, henreven af sine Følelser; „Skjæbnen kan ikke forunde mig en bedre Lod.“ —

Thea slog sine Arme om hans Hals; men pludselig reiste de sig, og ved Mitrovskis Side forlod Thea Lysthuset. Ved Havelaagen sagde han hende

Godnat med et trofast Haandtryk, og overgav hende med det Samme Blichs Skrivelse. „Kjære Fru Frank,” sagde han; „jeg overgiver Dem her et Brev, som jeg har modtaget fra Blich. De vil deraf kunde see, hvorledes han bedømmer mig og min Handlemaade. Raadspørg, jeg beder Dem, Deres Samvittighed, og hvis De finder noget Grundet i hans Bestyrdninger, lad mig det da vide. For evigt vil jeg da forlade en Familiekreds, hvort jeg har henlevet mit Livs lykkeligste Dage.” — Han slap med disse Ord Theas Haand, og de begave dem derpaa begge til deres Værelser. —

Med forunderlige Følelser havde Thea modtaget Blichs Brev, og det Første, hun foretog sig, da hun kom op, var at tænde Lys og læse Skrivelsen. —

„Affkyllige Menneſke!” udbød hun, da hun havde læst det. — „Du har vovet at mistjende Mitrofski, ham den Udle, den Rene! Ja, Du har endogsaa drevet Forrovigheden saavidt, at Du har beskyldt ham for en saadan Brøde, for saadanne Tanker, der aldrig kunde opstaae i hans ubesmittede Sjæl! Foragtsfulde Skabning! . . . Ja, jeg foragter og affkyer Dig! Mitrofski elsker mig; det kan vel være; men det er med en reen Kjærlighed Jeg har havt Beviser derpaa i Aften; aldrig har han forglemt, hvad han skylder en gift Kone; . . .

men jeg har forglemt mig!" vedblev hun, efter et lidet, tankesuldt Ophold; „jeg har kysset ham, og hvilet ved hans Bryst Jeg var i hans Magt, og han viste sig i det herligste Lys! Han viste mig, hvad han skyldte Frank, hvad han skyldte mig og sig selv! . . . Mitrovski! Ven! Broder! Ja, det er Du! Som saadan skal Du stedse staae for mig, selv om Tid og Rum skal adskille os! . . . Du har lært mig at kjende Livet, Du har lært mig, hvad den menneskelige Storhed og Adel er — aldrig, selv i de farligste Diebliske, fornægter den sin rette Character! . . . Jeg hengav mig til mine Følelser; jeg følte Blodet strømme voldsomt igjennem mine Aarer; . . . men Du bedrog mig ikke! Du gjorde hiin Time til den saligste i mit Liv, til ligesaa uforglemmelig som Du selv!" —

Længe brændte Lysen paa Theas Bærelse, og først op ad Morgenstunden kastede hun sig paa sit Leie. Det skjæbnesvangre Brev havde hun skjult paa sit Bryst, og med den faste Beslutning, at tilsende Frank det, og gjøre ham bekendt med Alt, indslumrede hun med Mitrovskis Navn paa sine Læber, men drømte om Frank.

Mitrovski havde ligeledes tilbragt Natten uden Søvn. Om end hans Samvittighed sagde ham, at han ikke havde handlet urigtigt, forekom det ham dog paa den anden Side, at det Forhold, han denne Af-

ten havde staaet i til Thea, ikke var saa ganske overensstemmende med hans Begreber om Dyd og Ære. Han behøvede ikke at blues over sig selv; thi han havde Intet foretaget sig, hvorover han skulde skamme sig; men tilfulde følte han ogsaa, at det kun var hans Sjælsstyrke, der havde udrevet ham af en truende Fare, og opretholdt hans Ære. — Han tænkte paa at fjerne sig fra den Brandtske Familie, idet han indsaar, at han kun var et skrøbeligt Menneske, der havde sine Fæll, saavel som alle Andre. Han frygtede, at eet Dieblit skulde finde ham svag, og han saaledes bukke under for Fristelsen. Dog, førend han gjorde noget videre Skridt, vilde han først tale med Thea; hun skulde afgjøre hans Fremtids Skjæbne — Ingen uden hun. Som han saaledes sad og overtænkte, hvad han skulde gjøre, faldt hans Bine paa det Udkast, han havde gjort til sine Memoirer over Frihedskrigen. Han tog det i Haanden, og betragtede det med et veemodigt Blik. Ved Synet af det tilskrevne Papir, vare Thea og Aftenens Begivenheder for en Deel glemte.

„For Dig, mit elskede Fædreland, vil jeg leve!“ udbød han. — „Din Søn skal ikke svigte Dig, elskede Moder! Lad Din milde Genius omsvæve mig, lad den borttage, eller blot vise mig de Farer, som

true, og med Taknemmelighed skal jeg følge dens Bink!" —

Han satte sig til at skrive, og den nyfødte Morgensol hilste ham saaledes arbejdende. — „En herlig Nat," sagde han, i det han gik hen til Vinduet og saae op til Himlen med foldede Hænder. — „Den var rig paa Grindringer, Taknemmelighed og Venskab! — Styrk mig, o, Gud! leed og velsign mine Fjed!" —

Efter denne korte Morgenbøn stoppede Mitrovski sin Pibe, tog det tætskrevne Ark, og gik ned i Haven for at gjennemlæse det. Tilfældet førte hans Skridt til det samme Eysthuus, hvori han og Thea havde siddet om Aftenen. Et Suk hørvede sig uvilkaarligt fra hans Bryst, da han tog Plads ved det lille Bord, hvorpaa en halvvissen Rose laae, som han havde bemærket, at Thea havde havt i Gaarsdagens Aften. Han tog den, viklede den meget omhyggelig ind i et Stykke Papir og gjemte den i sin Tegnebog. — „En Grindring," sagde han, „om en yndig Kone og en herlig Aften." — En Times Tid beskæftigede han sig med sit Arbejde, da det blev levende i Haven. Karle og Piger droge igjennem den store Allée, for at begive sig i Marken, og Gartneren var ifærd med at vande Berthas og Claras Blomsterbede.

Mitrovski vilde netop gaae op til Havestuen, for at være samlet med Familien ved Thebordet, da Thea

kom ham imøde tilligemed Vilhelm. Thea skiftede Farve, da hun saae Mitrovski, men rakte ham dog ugeneert og venligt Haanden, i det hun bød ham Godmorgen.

„Har Du nu igjen skrevet hervede i Haven, kjære Mitrovski, siden Du kommer med Pen og Blæk?“ spurgte Vilhelm. „Kan Du dog ikke lade være med dette Skriverseri; Du er altid i slet Humeur, naar Du har havt fat paa Pennen, og her veed Du jo, at Du maa være munter!“ —

„Jeg er ogsaa munter,“ svarede Mitrovski, og slog Vilhelm paa Skuldren; „ja, saa munter, at jeg gjerne skal gynge Dig en Tour, hvis Du vil have det....“ — „Mine Herrer, Theen bliver kold,“ afbrød Thea dem. — „Du, Vilhelm, skal jo til Byen med Fader, og hvis Hr. Mitrovski vil gynge Nogen, bliver det vel os Damer, som skal være tilbage.“

Mitrovski smilede, bød Thea sin Arm, og ledsagede af Vilhelm gik de op til den lille, hyggelige Havestue. —

„Lad mig nu see, min gode Mitrovski,“ sagde den gamle Brandt, da han allerede sad i Bognen med Vilhelm; „at De fordrer Tiden godt, medens vi ere i Byen. I Bertha, Frøken Blich og Clara har De tre gode Selskabsdamer, og jeg venter, at finde Dem i oprømt Lune og høieste Velgaaende, naar jeg

kommer tilbage... Tante Olea, vi spise idag Klokken to, og Klokken fem rulle vi afsted til Krogkøkken." — De utaalmodige smaa Heste stampede med Fødderne; Vilhelm gav dem fri Tølle, og snart vare de udenfor de Tilbageblevnes Synskreds.

Mitrovski havde endnu ikke, uagtet det var langt opad Formiddagen, faaet talt med Thea i Genrum. Overgang han troede at kunne udbrede sig for hende over de Gjenstande, som med Gentnervægt laae ham paa Hjertet, var der altid kommet Noget imellem, som havde afbrudt ham. Enten havde Clara og Bertha villet gynge, Frøken Blich felle, Madame Brandt og Tante Olea spadserere, eller ogsaa var Gartneren kommen med sine nye franske Drisshuusplanter, for at høre Fru Franks Dom over dem. Thea, der havde bemærket Mitrovskis Urolighed, hvilede til ham, da Gartneren udbredte sig meget vildtøstlig over en overordentlig smuk Georgine, at hun ventede ham i Eysthuset. En stærk Rødme overtrak hendes Ansigt, da hun nævnede Ordet „Eysthus“, men da hun strax vendte sig om til Gartneren, undgik hendes Farveskiftet Mitrovskis Opmærksomhed. — Efter at Mitrovski havde ventet et Kvarteer paa det af Thea bestemte Sted, kom hun.

„Det forundrer Dem vist, Hr. Mitrovski,“ sagde hun med Blyhed, „at jeg sætter Dem Stævne her i

dette Bysthus; men jeg saae, at det var Dem meget magtpaaliggende, at komme til at tale med mig, og da vi neppe ubemærkede kunde gjøre det paa noget andet Sted, valgte jeg dette."

"Ja, Fru Frank," svarede Mitrovski med blidt Alvor, "De har gjættet mine Tanker. Jeg ønskede at tale med Dem i Genrum. Jeg ønskede, at betro mig til Dem, og fordrer som Gjengjæld Deres Fortrolighed. De elsker Frank; thi han er Deres Mand; De elsker ham, siger jeg, og af denne Grund maa jeg byde Dem Farvel. Gensfru Thea Brandt turde nok modtage min Hylding, ja, endogsaa gjengjælde den; men det kan Fru Frank ikke. Vi ere ikke hinanden ligegyldige," vedblev han, i det han tog hendes Haand; "og der gives Dieblikke, hvori vi ikke ere os selv mægtige; ... det er derfor en Nødvendighed, at vi skilles."

"Nei, Mitrovski," udbrød Thea, idet hun forgræves søgte at skjule en Taare; "nei, vi maae ikke adskilles; vi maae leve sammen! De er saa god, saa ædel, og, ikke sandt, De er min trofaste, min inderlige Ven, skjøndt jeg kun har kjendt Dem i kort Tid; nei, De maa ikke forlade os! Jeg handlede ikke rigtigt i Gaarastes," vedblev hun hulkende; "mine Følelser greb mig; men det var den første Gang i mit Liv, og, ved Gud, det skal ogsaa blive den sidste Jeg

skal beherske mig selv og aldrig forglemme hiint Dieblif. Mitrovski! min Ven! bliv her. Kan den frygtsumme Kvinde knuse sine Følelser i Fødselen, hvormeget mere maa da ikke en Mand med Deres Characterfasthed og Sjælsstyrke kunne gjøre det? Bliv her, Mitrovski, jeg, Thea, . . . Fru Frank, beder Dem derom!" —

"Ja, jeg bliver," svarede Mitrovski med Fasthed og kyskede hendes Haand; „og som Broder og Søster ville vi elste hinanden."

Glad reiste Thea sig, og fulgte med Mitrovski til Pavillonen.

XIII.

"Sid Ingen betræde dette Sted, uden med ophøiede Følelser for Naturens Skjønhed, og med inderlig Taknemmelighed mod sammes mægtige Ophav."

Skrevet med Blyant paa en Binduessprosse i Gæstgiverstedet ved Krogklevn.

"Groß ist die Erd', erhaben das unermessliche Weltall,
Wo mit Klangmelodi Sonn' und Sonne sich dreht;
Aber erhabener noch Gefühl und Gedanke; unendlich
Strebt das Herz und der Geist über das Weltall hinaus!"
Lindenhan.

Da Mitrovski skiltes fra Thea ved Pavillonen, gik han op paa sit Værelse for at bringe sit Reisetøj i Dr-

den. Han var glad stemt. Ingen mørke Øyer saaes paa hans Pande, og i en reen Glands straaede det ellers saa dunkle Die. Theas Laarer og Bønner havde rørt hans Hjerte, og han havde lovet hende at blive; ja, hvad der var mere end det, han havde lovet, at være hende en Ven og Broder; og at opfylde dette Løfte i den videste og reneſte Betydning, havde han høitidelig svoret sig selv.

„Skulde jeg maaskee dog endnu engang blive lykkelig?“ udbød han. — „Skulde der findes en Plet her paa Jorden, hvor Fortidens blittre Minder kan glemmes? Gives der en saadan, da har jeg fundet den; her i denne ædle Familles Midte befinder den sig da, her har den opslaaet sit Sæde. Har Skjæbnen endnu nogle Glædestaarer tilovers for mig, da er det her, at jeg maa udgyde dem, her, at jeg maa gjenfinde den tabte Lykke! . . . Vort I bedrøvelige Reflectioner! jeg vil være munter og glad, og hvorfor skulde jeg ikke kunne være det? Hvo vil forbyde mig det? Min Samvittighed? Nei, den har endnu ikke bebreidet mig Noget, den er ikke betyngtet med nogen Last eller Udaad — den er reen, og var den det ikke, hvorledes kunde jeg da være munter og fornøjet? — og det er jeg! Det vil jeg være! Grindringen om forbigangne Ulykker er sød og behagelig; ved Gud, det er sande Ord, der

ligger en Tryllekraft i dem — og dog vil jeg helst undgaae at tænke paa dem. Spil, syng og vær munter, Alexis! Alt er forgjængeligt; Livet varer ikke evigt, Jorden selv skal jo engang forgaae, og veed jeg eller Nogen, hvad det næste Dieblik vil bringe os?"

"Det kan jeg lide Dig for," sagde Vilhelm, der havde hørt Mitrovskis Udbrud, og nu traadte ind i Bærelset. — "Lad os være lystige og glade, Ingen veed, hvad det næste Dieblik kan bringe os!"

Bennerne samtalede nu om Udflugten, der skulde gaae for sig om Aftenen, og Vilhelm kunde ikke nok som rose for Mitrovski de mange herlige Prospecter, som findes i den sydlige Deel af Norge.

"Vestlandet," sagde han blandt Andet; "kender Du. Opstaarnede Klippemasser og vilde Bjerghøfder ere sammenblandede i en chaotisk Uorden, uhyre Fosser nedstyrte med en Larm, der kan høres flere Mile borte, og midt imellem disse Scener af den store, ophølede Natur fremtutte, som Daser i Ørkenen, de grønne, smilende Dale med deres Birkelunde, ritslende Sølvbække og venlige straa- og tegltækkede Guse, udenfor hvilke Bygdens Folk sidde om Aftenen og høre paa En eller Anden af Ungdommen, der af de flere Maa- neder gamle Morgenblade oplæser Storthingets Forhandlinger. Der hører man det gamle, djærve, uforfalskede Sprog, et kraftfuldt Haandtryk og et godli-

dende, oprigtigt meent „Du“, møder den Fremmede, idet man med Gjæstfrihed indbyder ham til det simple, men nærrende Maaltid. — Den næste Dag forlader Du denne Bygd med Din Veiviser. Men flere Dage gaae hen, og Du maa i disse vandre omkring paa golde, ufrugtbare Fjelde, hvor al Vegetation er ophørt, og ikke engang de smaa Alpeurter trives. Trindt om Dig seer Du uhyre Klipper, bedækkede med evig Is og Sne, udstrakte Gletscher og truende Laviner — intetsteds træffer Du nogen menneskelig Bolig. Har Du endelig, ved Din Førers Hjælp, efter tusinde Besværligheder, fundet en Udsæi igjennem denne Labyrinth, har Du endelig naaet et mildere Strøg, hvor Planter og Græsset atter trives, og en enkelt Sæterhytte indbyder Dig til Hvile, da tak Din Gud, at han ikke har forladt Dig, at han har vist Dig en Vej igjennem Orkenen og styret Dine Fjed saaledes, at Du har undgaaet al Fare. — Bag de steile Fjelde, som vise sig foran Dig, finder Du atter en venlig Bygd, et gjæstfrt, forekommende Folk, hvis venlige Senge indbyde den trætte Vandrer til en mere vederqvægende Hvile end det haarde Straaleie, de brøstfældige, for Storme og Uveir udsatte, Sætere havde skjænket ham paa hans Fjeldvandringer. Iblandt disse Naturs Børn kan Du atter fremkomme med Dine Spørgsmaal og Fortællinger om, hvad Du har seet,

og med ukunstlet Hjertelighed vil man besvare Dig disse og lytte til hine. Vær Hvo Du vil; bank blot med freldigt Mod paa den norste Bondes Huus, naar Veiret er slemt, og Alt indhyllet i Sneefog, aldrig skal Du være uvelkommen; tvertimod han vil glæde sig ved at kunne styrke Dig med sine bedste Fødevarer, og smile veltilfreds, naar Du roser hans bløde Bolstre og snehvide Lagner. — See her, kjære Mitrovski, har Du en ufuldkommen Skildring af Livet paa Vestlandet. Du har selv været der, og kan selvgelig bedømme det ligesaa godt som jeg, men det var ogsaa meest i Modsatning til Climatet og Livet i vore sydlige Provindser, at jeg fremsatte min Mening.”

„Fuldkommen rigtigt,” svarede Mitrovski; „og selv har jeg været Vidne til, og havt Beviser [paa den forekommende Maade, hvormed man behandles her i Norge. Men tillige kjender jeg de Farer, som man, uden Ledfager, er udsat for i de høiere Bjergegne. Jagten har altid udgjort en af mine Hovedpassioner, og hvor dyrt har jeg ikke undertiden maattet købe min forvidt drevne Lyst. Florinski og jeg have mangengang, naar Sneefoget eller Taagen har overfaldet os paa vore Soure, tilbragt den kolde Nat under aaben Himmel, langt fjernede fra menneskelige Væsener, og tidt skræmmede ved Ulvens blodtørstige Tuden....”

„..... Da skulle de saamæn ikke skræmme Dig her,” afbrød Vilhelm ham. „Vel hændes det undertiden, at en Monsieur Graabeen, naar Vinteren er haard, og han ingen Føde kan faae, nærmer sig Staldene og binder an med hvad der kommer ham nær; men dette Tilfælde indtræffer sjældent. Med Culturens Fremskridt formindstes ogsaa Noddyrene, og den Dag kan vel nok tænkes, at man kan reise herfra til Trondhjem, ikke ad den slagne Landevei, men over Fjelde, gennem Skove og ubeboede Sletter, uden at man behøver at frygte for Ulve og Bjørne.... Men ved at tale om Ulve og Bjørne ere vi komne bort fra vor Samtales oprindelige Blemme....”

„..... Og jeg frygter for, at vi ikke komme tilbage til den idag,” afbrød Mitrovski ham. „Jeg maa lade Naturen selv fortælle mig sine Skønheder, naar vi komme til Krogkleven; thi der er allerede kaldt paa os flere Gange.” —

Paa Slaget 5 steg den Brandtske Familie tilligemed Mitrovski og Frøken Blich i de udenfor „Nolighed” ventende Vogne. Ved Bærum Jernværk, omtrent to norske Mil fra Christiania, gjordes Holdt, for at Hestene kunde styrkes til den besværligere Vej, der samme Aften skulde tilbagelægges. Under Opholdet paa Bærum besaaes Smelte- og Masovnen, hvor dog

Ingen af Selskabet, formodest den overdrevne Hede, kunde holde det længe ud; og da Udskibningen af Erken — det Interessanteste ved det Hele — kun bliver foretagen Middag og Midnat, gik de Reisende Glip af dette Syn, og maatte lade sig nøie med Opsynsmandens Beskrivelse over hvorledes det gik til, samt paa hvilken Maade det sydende Metal bliver optaget af Dønen med store Steer og hældet i Former, for deri at dannes til Rakkelovnsplader, Gryder og mangfoldige andre til Jernstøbningen hørende Ting.

Fra Bærum gik Reisen videre igjennem den lange skumle Krogskov, hvor kun Vindens Susen i Gran- og Fyrretoppene og de Smaaklokker, som Røerne, der fra de nærliggende Sætere ere drevne paa Græs i Skovhøderne, bære om Halsen, frembød nogen Afveksling i det eensformige Maleri. Overalt, saa langt Diet kunde række, var der kun Skov at see, og yderst sjældent fremtittede paa en af de saa fri Plainen, som fandtes, et lille, eensomtliggende Huus, hvis fattige Beboere kom ud for at see, hvilke Herstaber det var, der skulde til Kleven. Denne melancholske Ensomhed indvirkede ogsaa paa de i Vognen siddende, og flere af det qvindelige Personale hvilede allerede i Søvnens Arme. Kun den gamle Brandt, Wilhelm, Shea og Mitrovski vare vaagne, og forfortede hverandre Tiden ved Fortællinger og muntre Indfald. Endelig

flog den forventede Time. Midtstoven — et i selve Krogstoven beliggende Gjæstgiversted — var allerede forlængst passeret, og ved en Omdreining i Veien, bemærkede man det lille Huus paa Kleven, hvor de Reisende pleie at tage ind.

„Saa jævnt det end synes, at vi have kjørt,” sagde Brandt, da Vognen holdt udenfor Staldøren; „befinde vi os dog nu paa et meget høit Standpunct. Dog, Intet videre; vi maae have Taalmodighed til i Morgen, og jeg troer at kunne love Eder et overraskende Syn, allerhelst da Veiret tegner godt.”

Man steg nu af Vognene og gik ind i Bærelserne paa Gjæstgivergaarden, af hvilke de fleste vare optagne af en Familie fra Drammen. Men da det just traf sig saa heldigt, at Brandt var noie bekendt med denne, deelte man med hinanden saa godt, man kunde, og snart gjenløde Bæggene af Sang og Munterhed. Begge Familier havde slaaet sig sammen, og sad om adskillige Borde; Herrerne med en rygende Bolle foran sig; Damerne bestjæstigede med den snurrende Thee-Maskine. Gjæstgiveren var — som de fleste paa Landet i Norge — en Bonde, men en reel og rig Mand. Hans Huus var, som almindeligvis, af Træ, med et stærkt Fundament af Fjeldgranit, og overalt herskede den største Reenlighed, forbunden med en indtagende Simpelt. — Brandt,

Wilhelm og Miltrofski maatte dele Sovekammer, og med den spændte Forventning, man altid forudføler, naar Noget forestaaer, som man ikke før har seet, og der har Krav paa almindelig Interesse, slumrede de Fleste ind, før ved Dagbrækningen at begive sig paa „Udsigten“. *)

Klokken var neppe slaaet halv fire den næste Morgen, førend Alle vare paa Benene. Solen var ikke opstaaet, og kun en rødlig Stribe paa den østre Horizont tydede paa dens nære Ankomst, og bragte Maaenen og de mat skinnende Stjerner til at blegne. — Gjæstgiveren, som skulde være Selskabets Fører, skyndede paa, idet han forsikrede, at Meget vilde takes, naar man ikke var paa Udsigten lige i det Diebluk, at Solen stod op. Endelig vare begge forenede Familier færdige, og med Barten i Spidsen begav man sig nu til den smukkeste Udsigt, der besinder sig omtrent et hundrede Skridt bag ved Huset. De, som ikke havde været der før, bleve bundne for Dinene, for at Virkningen skulde blive desto større og Overraskelsen behageligere. — Snart var man paa Stedet, hvor flere Bænke ere hensatte, og et Skatibærk beskytter mod den steile Afgrund.

*) Saaledes kaldes selve Stedet, hvorfra man nyder Udsigten.

En blaalig Taage hyllede over hele Dalen, saa at man Intet kunde see, og maatte antage det Hele for et Chaos. — Men Solen hævede sig bag de snebedækte Fjelde i Øst, Taagen veeg for Varmen, og i sin fulde Pragt laae det herligste Panorama, som det menneskelige Øie kan skue, for Betragterens Blik. — Nu bleve Tørklæderne løste fra de Windviedes Dine, og med Studsen og Genrykkelse betragtede de dette herlige, opløstende Billede, dette Naturens Mesterstykke, der, fremstaaet som ved et Trylleflag, forekommer Diet, saa langt det kan række, foranderligt og dog ubevægeligt. Fra Høiden af Fjeldet seer Beskueren den yndigste Dal udbredt mange tusinde Fod under sig, liig et grønt Fløiels Teppe, indvirket med Guld og Edelstene. Nands- og Trysfjorden med deres Arme og Bugter slynge sig igjennem det pynte Grønne, medens utallige Huse, og Spirene af mangfoldige Kirker fuldende Maleriet. Hele Ringeriget og endnu flere Landskaber viner man fra det ophøiede Standpunct, og langt, langt tilbage i Baggrunden holde de snebedækte Fjelde i Valters og Hallingdalen, som sølvgraa Ræmper, Vagt om Naturens Helligdom.

Alle, som hiin Augustmorgen befandt sig paa Krogkleven, vare gjennemtrængte af Kjærlighed og Grædighed for dette Naturens Ideal, som de saae ud-

bredt for sig. Intet Ord eller Udbrud forraadte hvad Hjertet anede; i Nøgles Dine, og iblandt disse i Theas, dvælede en Taare, men det var en Glædestaare over alt det Herlige og Gode, som Gud har skabt; det var det overfyldte Hjertes Følelser, der opløste sig i en Taarestrom — en stille, men stjern Morgenbøn til Ham, der er Himlens og Jordens Ophav.

Mitrovski, som stod ved Theas Side, saae Taarerne i hendes Dine og greb hendes Haand. „Jeg deler Deres Følelser,” sagde han med Inderlighed; „det er det herligste Prospect, jeg har seet i mit Liv.”

„O, Mitrovski!” var Alt, hvad hun svarede; men det ubeskrivelige, yndige Udtryk, som ledsagede disse Ord, udtalte bedre end den meest glimrende Ordstrom, de Følelser, der i hiint Dieblit gjærede i hendes Bryst. — Kort efter tog hun hans Arm, og fulgte med Familien tilbage til Gæstgiverstedet.

Da Flere af begge Selskaber ønskede at besee Dalen fra en anden Udsigt, der fører Navn af „den Store”, og hvortil man maa underkaste sig en meget trættende Vandring igjennem den en halv Mill lange Klev, og dernæst en, saa at sige, lodret Opstigen paa den venstre Side af de Fjelde, som udgjøre den ene Siderøg af Klevens Nabning, spurgte Brandt Gæst-

giveren om den store Udsigt var smukkere end den nye beseete.

„Jeg foretrækker den Lille,” svarede Manden. „Den paa hiin Side Kleven er, uagtet vi kalde den „den Store”, ikke nær saa udstrakt for Diet, som hiin. Man seer alene Dalen fra en anden Kant, og maa ovenikjøbet undvære Synet af den danske Bøi,*) der dog tager sig saa smukt ud fra den Lille.”

Da der dog endnu vare Nogle, som ønskede, at bestige „den Store”; besluttede de Fleste, med Undtagelse af Fruentimrene, Vilhelm og Mitrovski, at tage derhen. De Sidstnævnte bleve hjemme, for, som de sagde, ikke at fordærve den nylig havte Nydelse, ved et mindre skjønt Prospect.

„I Sandhed,” sagde Mitrovski, da han tilligemed Vilhelm op ad Formiddagen atter havde begivet sig ud paa Udsigten; „her har jeg den fuldkomneste Mod-sætning til den raae og kolde Bjergnatur, som Du igaar paa „Nolighed” skildrede for mig, da Du omtalte Livet paa Vestkysten af Norge. — Her er Alt saa venligt og smilende, og stode ikke disse stulle Granit-masser i Forgrunden, og derfra paa en Maade om-slynge hele Panoramaet, saa at de tillige danne et

*) Saaledes kaldt for sin Jærnhed og planmæssige Ud-strækning.

Bagteppe til den for vore Blikke udfoldede Skueplads — skulde man troe sig hensat i en af Provences Dale. Luften er ligesaa høi og ligesaa blaa, Rands- og Fyrisfjorden kunne gjælde for Adours evigt rislende Sølvstrømme, og Gran- og Fyrreskovene for Orange- og Pomerantslundene.” —

„Du sværmer, kjære Mitrovski,” svarede Vilhelm. „Erindre vort ophøjede Standpunct, erindre den kolde og skarpe Vinter, som om saa Maaneder hyller dette yndige Landskab i sit hvide Dødningelliin. Dertit kjender Sydens og Provences Lunde Intet; der er et evigt Foraar. Men saaledes er det ikke hos os; den norske Sommer er vel henrivende skøn, men det gysrer dog i os, naar vi tænke paa den tilstundende Vinter. — Maaskee i dette Dieblit, vi her sidde og tale om Vinteren, og i samme Stund beundre den sommerlige Natur, er en Vandrer paa Dovre indhyllet i Sneefog og maa lade sit Liv, udsat for Elementernes Raseri. Ja kjære Ven, Høiheden er vel som oftest ædel og værdig, men i visse Dieblitte kan den ogsaa være skrækkelig.”

„Uagtet det norske Clima er saa foranderligt,” gjensvarede Mitrovski; „er der dog kun saa Lande, hvori Folket er saa lykkeligt og veltilfreds med sine Raar, som her.”

„Det kommer af vor Statsstyrelse,” svarede Vil-

helm med Stoltthed. „Jo simplere denne er, desto kraftigere virker den paa Folket, og desto friere føler det sig.”

En Pige, som var udsendt for at underrette dem om, at Frokosten var serveret, afbrød Vennernes Samtale.

„Nu veed jeg da, at De har seet Krogkleven,” sagde den gamle Brandt ved Middagsbordet til Frøken Blich; „og naar De kommer til Kjøbenhavn, kan De da ogsaa fortælle Noget om de norske Prospector, og maaskee ved Deres Fortælling bringe Deres Forældre paa den Tanke, at besøge os til næste Aar.”

„Det Syn forglemmer jeg aldrig!” udbrød Frøkenen med sin sædvanlige læspende Stemme; — „Det var endnu mere guddommeligt end jeg havde forestillet mig. De kan troe mig, det var mig virkelig ikke muligt at fremstamme et eneste Ord; min Læbe negtede mig sin Tjeneste, saa indtagne var mine Sandser af det deilige Prospect.”

Under Samtaler over de nylig seete Gjenstande, forkortede Selskabet Tiden, og Herrerne besluttede, ved Solens Nedgang paa selve Udsigten at udbringe en Toast for Naturens og Fædrelandets Skjønhed. — Efter Bordet, da de Fleste toge sig en Middagsluur, forlod Mitrofski Huset, og gik ganske alene ud paa

Kleven, for uforstyrret at overlade sig til et Skuespil, der ikke hver Dag frembyder sig for vort Blik.

„Hvor stille og hvor venlig viser Du Dig ikke for os Mennesker, opløstende Natur!“ udbød han, idet han overskuede det udbredte Maleri. „Et saadant Sted er helligt og ærbørdigt, ligesom det Væsen, hvorfra det har sit Udspring! Hvad er Jordens Smaaligheder mod et Dieblit som dette, og hvad ere vi ubetydelige Sverdagsmennesker mod denne Høihed og Magt, denne Ufkyld og Ynde hvorpaa Guddommen har trykket sit umiskjendelige Stempel? Alt er Frihed og Liv. Den blaa Æther hvælver sig som et udspændt Silteteppes over den smilende Jord, og lader os føle en Forsmag paa Himmels salige Ægne, paa de overjordiske Sphærer, hvori Mennesket ikke har tumlet sig, og hvis Tilværelse kun Phantasiens og Indbildningskraften lader os ane. — Forsængelige Atheist! Du, som negter det høieste Væsens Tilværelse hos de jordiske Skabninger; betragt dette Billede! Skamfuld rødmande maa Du synke paa Dine Knæ og bede om Tilgivelse for Dit trodsende Hovmod! Du maa føle Dig sønderknuet og givet til Priis for Angerens martrende Følelser, og dobbelt dybt maa Du synke, jo højere Du har troet Dig hævet over alle Andre! — Af Naturens Bog skal Du lære den Tro, som Du har fornegtet, og imod hvilken Du har kæmpet som

en Affindig! Det vantro Eler, som har omtaaget Dig, vil falde fra Dine Dine, Din Samvittighed maa vise Dig, at Du har fæilet, og overvældet af Følelsernes Kraft maa Du udbryde: „Der er en Gud!“ ... Ja, der er en Gud!“ vedblev Mitrofski, idet han kastede sine Dine imod Himlen. „En kjærlig, forbarmende Fader, i hvis Haand vor Skæbne hviler!“ — Han foldede sine Hænder og bad med Jnderlighed, men bemærkede ikke i sin Andagt, at Thea allerede i længere Tid havde staaet nogle Skridt fra ham og hørt hans Udbud.

„Denne gang er det nok mig, der maa dele Deres Følelser,” sagde Thea, da han havde endt sin Bøn. „Bliv ikke vred paa mig, men jeg hørte Alt, hvad De sagde, og maa nu agte Dem dobbelt saa høit som før. De er meget bedre end jeg,” vedblev hun, idet hun lænede sin Arm paa hans Skulder, og saae ham støt ind i Diet. „Som et uskyldigt Barn hængav De Dem til Deres Følelser, og holdt Deres Andagt her i den fri Natur. O, Mitrofski! lær mig den rette Maade, hvorpaa jeg skal gaae igjennem Livet uden at snuble!“

„Det kan Ingen bedre lære Dem, end Deres Samvittighed,” svarede Mitrofski i den blide Tone, der var ham egen, naar han var rørt og høitidelig stemt; „den er Deres Paaminder og Advarer. Gandle

efter dens Indskydelse, og det vil aldrig gaae Dem ilde; De vil da skabe en Verden fuld af Kjærlighed om Dem; De vil føle Dem lykkelig, ja De vil være det, og det fortjener De at blive. Deres Character er sammensat af en medfødt Blidhed og en sjælden Aandskraft, og mange Glæder venter Dem endnu her i Verden. De er i Livets Baar, har langt til dets Sommer og Høst, og troe mig, Thea, Verden er skøn og smuk, naar vi blot selv ere tilfredse Min Skjæbne har været anderledes end de Flestes, og dog knurrer jeg ikke. Har jeg ikke Lov til at haabe? Kan maaskee endnu ikke mine Ungdomsdrømme opfyldes i Virkeligheden? Skulde Landmanden, fordi Hagelen eengang har nedslaaet hans Sæd, lade sine Marker ligge udyrkede næste Aar af Frygt for, at en lignende Ulykke skulde ramme ham? . . . Nej, vi maae arbejde og haabe. Det Maal, som er os bestemt af en urokkelig Skjæbne, vil engang naaes, seent eller tidligt."

"Jeg forstaaer Dem," sagde Thea og taug.

Begge stode endnu en lang Tid og saae ud over det af Eftermiddagsolen belyste Landskab. Deres Sjæle vare uadskilligt forenede, men deres Tanker vare ikke paa denne Jord; — de svævede i de høiere Regioner, langt over den indigofarvede Himmel.

I denne stille, salige Henrykkelse forbleve de, indtil det øvrige Selskab kom til. —

XIV.

„D bort! kan I forfølge
Den, der for Eder flygter,
Den Arme, ak! der Eder
Langt meer, end Døden frygter.“

H. P. Holst.

Fra „Nolighed“ maae vi, i det mindste for nogen Tid, bortvende os, og henflytte Scenen til Storgaden, hvor imidlertid Ting ere foregaaede, hvis Interesse slutter sig til vor Fortællings, og som af denne Grund nøiagtigere maae afhandles og udvikles.

Onsdagmorgen, efterat Familien havde været paa Krogkleven om Søndagen, finde vi den gamle Bogholder Jansen paa Contoirret. Bøgerne laae opslaaede foran ham, men, vistnok for første Gang i sit Liv, helligede han dem ikke sin hele Opmærksomhed. Pennen laae ubeskaaren paa Pulken, og af Jansens ydre Væsen at slutte, var han meget adspredt. Han holdt et meget forkrøllet Brev i Haanden, og af de mørke Blikke, han af og til kastede herpaa, maatte man formode, at det var dets Indhold, som havde bragt ham i denne adspredte Stemning. Efterat have siddet længe

og rokket frem og tilbage paa Stolen, reiste han sig pludselig, og gik op og ned ad Contoirgulvet med Skrivelsen i Haanden.

„En indviklet Historie,” udbød han i sin sædvanlige Handelstone; „ja, i Sandhed, en meget indviklet Historie, og jeg for min Part kan ikke blive klog derpaa. Havde han blot beholdt det for sig selv, eller, hvad der var endnu bedre, tilintetgjort det; meget Hovedbrud havde han da sparet mig. Nu er det min Pligt at underrette Vedkommende derom. Alt tyder paa en større Hemmelighed, end man skulde formode; Mistanken vil vaagne paa ny, og maa skee have skrækkelige Følger. Men Sandheden skal frem for Dagens Lys, Mørkets Gjerninger skal aabenbares, selv om Udfaldet vil blive forstyrrende og ødelæggende for Mange. Styrk dem, o Gud, til at bære det uventede Slag; bedre at det kommer nu, end siden!”

Saaledes gik Jansen og talte med sig selv, da Vilhelm kom.

Bogholderens forandrede Udseende og urolige Bevægelse kunde ikke undgaae Vilhelms Opmærksomhed, og da han paa sit Spørgsmaal, om Jansen var syg, erholdt et kort men benegtende Svar, trængte han ind paa ham, for at faae at vide, hvad der laae

ham paa Hjertet, samt om han kunde være ham til Tjeneste i Noget.

„Det er ikke Handelsaffairer, kjære Vilhelm,” sagde Zansen med stor Alvorlighed; „de kunne vel jævnes og atter bringes i Rigtighed; — nei, det er Noget, som er værre; det er et halvlægt Saar, som er brudt op paa ny, og som alle Lægers Kundskaber ikke kan helbrede. Læs dette Brev, og De vil faae Alt at vide; Skjælet vil falde fra Deres Dine, Visheden vil fremtræde i sin rette Skikkelse, og mange Saarer komme til at flyde. Vær stærk, Vilhelm,” vedblev han, i det han endnu holdt Brevet i Haanden; „De maa bære det haarde Stød som en Mand, og De maa endnu nogle Dieblikke beherske de opbrusende Følelser.”

Vilhelm, hvis Forundring var steget til det Høieste ved Zansens forblommede Tale, modtog Brevet med Utaalmødighed, og oplæste det høit: „„Kjæreste Frank! Hvad skal jeg tilskrive Din lange Udeblivelse, har Du da ganske forglemt den Ulykkelige? Nei, jeg veed det, Du har det ikke, dertil kjender jeg Dig for nøie. See endelig ned til mig i Aften, naar Du gaaer fra Brandts. Dørnøglen følger med dette Brev, for at Du uden Opsigt kan komme ind. Lad mig nu endelig ikke vente, men vlis i Gjerningen, at Du endnu

ikke har glemt Din evig hengivne Veninde. Eine Hjort.” —

„Saaledes skriver ingen Søster til sin Broder!”
udbrød Vilhelm, efter en betydningsfuld Pause. —

„Frank har bedraget os Alle, men saa sandt Gud lever i Himlen, han skal ikke gjøre det oftere!”

„Jeg vill ikke oppuste Ilden,” svarede Jansen;
„men jeg villiger Deres Adfærd, Hr. Vilhelm. Frank er borte; vi maae see, at faae det Hele at vide, og Madame Hjort maa selv angive Sammenhængen; thi at hun ikke er Franks Søster, fremlyser desværre alts for tydeligt af disse Linier, der ved en Hændelse ere komne mig ihænde. — Vi tør ikke foretage os noget afgjørende Skridt, førend Frank kommer tilbage, vi kan alene skaffe os nøiere Bished om Alt, og møde ham med uomtvistelige Beviser ved hans Hjemkomst. — Vi to, De og jeg, bør for det Første være de Gnestte, der maae vide Noget herom; De, som Franks Svoger, og jeg, som Den, dette Papir er kommet ihænde. De maa endnu idag opsoge Madame Hjort; De maa forklare og tydelig fremsætte Deres Mening, og hun maa give efter og tilstaae Alt, naar hun seer, at vi ere i Besiddelse af hendes Haandskrift. Tilstaaer hun først, da er Staven brudt.” —

Vilhelm havde hele Tiden staaet hensunken i dyb Eftertanke. Hans Mistro mod Svogeren vaagnede

paa ny; halvdødsstøtet fik den sine fordums Kræfter igjen, og Frank stod for hans Sjæl, som en Bedrager og et slet Menneſte. Nytt Næringsſtof tilſtrømte den fortørrede Stengel. Antipathien mod Frank var forsbunden, men den havde givet Plads for et uindſkrænket Had. Vilhelm anſaae ham for hans Søſters Morder, ſom Den, der havde bragt Vanære og Fordærvelfe over hele Familien, og den enefte Tanke, der gjærede i hans Brøſt, var Hævnen. Sin ullykkelige, elſkverdige Søſter vilde han hævne, og han overtænkte nu, hvorledes han kunde gjøre det, uden at ſtille hende i et ſlet Lys for Verdens Øine. I Navnet Frank ſaae han en Skjændſelsplet, der forgiftede og beſudlede et nært Leed af hans eget Blod, og al den Forhaanelfe og Forbittrelſe, der vilde ramme Frank, ſyntes han, at Thea maatte ſaae ſin Deel af, naar Sagernes Stilliing blev offentlig bekjendt, og hvorledes kunde dette vel undgaaes. — Kunde Thea vedblive at leve med en Mand, der havde ſveget og bedraget hende og hendes Nærmefte? — Maatte Gudsdommens Tjener ikke løſe det Baand, han havde knyttet, og hvorledes vilde dette blive optaget iblandt Publicum? — Men, hvis Madame Hjort nu ikke tilſtod, hvilken Grund havde man da til at fordre Ægteſkabet opløſt? — Ingen; thi det var jo ikke

tænkeligt, at Frank godsvillig vilde give sig til Priis for denne uhyre Skam.

Disse Tanker gjennemløb Vilhelms Hoved; men jo mere han tænkte, destomere indviklet forekom Sagen ham, og han saae ikke en eneste Udvei af denne Labyrinth, med mindre at det blinde Tilfælde skulde give Begivenhederne et andet Udfald.

„Naad mig, Jansen, De min Faders og min Familles trofaste Ven!“ udbød Vilhelm med Hæftighed. — „Sig mig, hvad jeg skal gjøre! Jeg maa tale med Madame Hjort, men De maa være nærværende; thi De kjender min Character og mit Sindelag. Jeg kunde maaskee foretage mig Noget, som jeg evigt vilde angre, og for at forebygge Sligt, er det, at De maa være tilstede. Om Sandheden er det mig blot at gjøre, og sig mig, hvorfor har Frank foregivet for Thea, at Madame Hjort var hans Søster? Ikke af anden Grund, end fordi han uden Mistanke, saavel Dag, som Nat kunde nærme sig hende. Ha, uigjennemskuelige Væv af Nederdrægtighed og Bedrageri! — Men jeg skal sønderrive det, i modsat Fald var jeg en slet Broder Der sidder Thea nu hjemme,” vedblev han med en mildere Stemme, „og tænker maaskee paa det Uhyre, som hun skjænkede sin første og oprigtige Kjærlighed. — Det vil blive et skrækkeligt Dieblik, naar jeg tager Bindet

fra hendes bedaarede Dine; og jeg er bange for, at hun ikke kan bære det. Følelsernes, og den eensangfattede Kjærligheds Magt, vil sønderknuse hende, og da kan Frank staae ved Siden af Den, han har myrdet, og forsildigt begræde sin Daarskab.... Hvad siger jeg: græde! nei, Naturen har ikke skabt Taarer for en saadan Skabning som han; Taarer formilde Smerterne og tolke vore Sorger; — men han har aldrig grædt!" —

„Wilhelm, husk paa, at vi ere Mennesker," paa-mindede Zansen ham i en værdig Tone. — „Lad os ikke udbryde i altfor stærke Klagemaal eller Forbandedelser mod vore Medmennesker, naar de have syndet... I den Stemning, som De nu er, maa De ikke lade Dem see for Nogen; thi paa Deres Ansigt kan man læse, hvad der foregaaer i Deres Indre. Vær Skjæbnens Tilfikkelse som en Mand, saaledes har jeg gjort, og mit Liv har ikke været bestrøet med Roser." —

„Jeg lover Dem at være stærk," svarede Wilhelm, i det han trykkede Zansens Haand med Inderslighed; „men hvorledes skal det Menneske være tilmode, der pludselig er nedstyrtet fra sine Forhaabningers højeste Tinde i den dybeste Afgrund.... Min Søster vil jeg redde, og det Maal er vel nok en Taare værdt.... De, Zansen, De er jo min Ven, De vil hjælpe mig, De vil vide at beseire mine opbrusende

Følelser; thi De kjender Verden bedre end jeg. Deres Liv har ikke været larmfuldt og støtende, hos Dem har Sorgen og Glæden parret sig med hinanden, og De maa derfor raade mig med Deres Erfarenhed, og sige mig, hvad jeg bør gjøre!" —

"Bliv først fattet og rolig, kjære Vilhelm," sagde Jansen; "Da skal De høre min Mening, og De vil vistnok følge den." —

Med disse Ord satte Jansen sig ved Pulten, og tilspidsede Pennen. Vilhelm satte sig vel ogsaa, men hans oprørte Blod lod ham ikke finde nogen blivende Plads. Tusinde Planer krydsede i hans Hjerne, og i dette Virvar kunde han ikke finde en eneste, som passede til hans Hensigter. Han sprang flere Gange op fra Stolen og gjennemgik Værelset med korslagte Arme; men tydeligt kunde man see, at han forgjæves søgte at lægge Tømmen paa sin Hæftighed. Hans Sind var i altfor stærkt Oprør, til at det pludseligt skulde kunne beroliges, og det gik med ham, som med Flammen, der længe indpresset i et snevert Rum først viser sin ødelæggende Virkning, naar Luften kommer til. — Søsterens tilkommende Skjæbne og den Vansæle, som han troede det Brandtske Navn tilføiet, vare især de Drivfjedre, der satte hans Livsmaskineri i voldsom Bevægelse, og hindrede hans Tankegang i at concentrere sig i et bestemt Punct. Sin gamle

Modbydelighed for Frank fandt han nu ganske naturligt, og han bebrejdede sig selv, at han nogensinde kunde have været saa letsinde at glemme den ubekjendte Stemme i hans Indre, der allerede den første Gang, da han saa Frank, havde sagt ham, at hans Søster aldrig vilde blive lykkelig med denne Mand. Han forbandede den Time, da han overvundet af det ydre Skin havde skænket Frank sit Venstreb; han beskyldte sig selv for umandig Svaghed, og kunde ikke begribe, hvorfor han havde troet Søsterens blotte Ord bedre end sin egen Overbeviisning. — Nu, da han havde de klareste og meest overtydende Beviser for at Frank var skyldig, vilde han ikke tøve med at bringe Sagen paa det Reene, og efter at have gaaet en Stund op og ned ad Gulvet, standsede han ved Sinsens Pult.

„Nu er jeg fattet og rolig,” sagde han, uagtet man tydeligt kunde læse det Modsatte i hans Ansigtstræk; „og udbeder mig Deres Raad og Bistand, min værdige Ven.” —

„Kjære Vilhelm,” begyndte Sansen og stak Penne i Brevet; „De maa først erfare, hvorledes dette Brev kom mig i Hænderne, og derpaa ville vi med den Rolighed og Koldblodighed, som nødvendingvis maa tagtages for upartisk at bedømme Forholdene, stride til Sagens videre Udvikling. Igaar aftes, da De tilligemed Deres Familie var taget til „Rohliged”,

blev Branner og jeg alene tilbage paa Contoiret. Branner var i lystigt Lune, som De jo veed, at han altid er, naar han har ligget for dybt i Flasken, og da Hr. Mitrovski og Deres Fru Søster kjørte ud af Porten, vendte han sig om til mig, og spurgte, om jeg ikke syntes, at Mitrovski var en Mand, der passede ganske anderledes for Thea end den gamle Assessor. Jeg svarede ham ikke i Begyndelsen, men da han, med sin medfødt Snakkelyst, vedblev at trænge ind paa mig, for at erfare min Mening, svarede jeg ham kort, at Assessoren var saa god en Mand, som man kunde ønske sig. — Men imod denne min Ytring havde Branner meget at indvende, og da han just ikke hører til den Slags Folk, som fint forstaae at skjule, hvad de vide, blev jeg opmærksom paa de forblommene Talemaader og Gentydninger, hvormed han omtalte Frank. Dog lod jeg det gaae hen; men da han til Slutningen forsikkrede mig, at, hvis jeg vidste, hvad han havde i Hænderne, vilde jeg nok skifte Tanker og ikke tage mig saa ivrigt af Franks Sag, blev jeg kjed af hans Snak, hvori han endogsaa indblandede Personligheder, og spurgte ham, om han kunde bevise, hvad han sagde, eller i modsat Fald sætte en Stopper for sin Mund. Men havde han ikke været paastaaelig før, saa blev han det skam nu, og spurgte mig nok saa kjæft, om jeg nogensinde, hvad

enten han var fuld eller ædru, havde hørt ham tale
ilde om Folk, naar han ikke kunde bevise det. Jeg
maatte følge Sandheden, og indrømme ham denne
Paastand. Smigret herved gik han hen til sin Skuffe,
fremtog det ulukfsalige Brev, der vil forskaffe os Alle
saamange Sorger, og overgav mig det med et trium-
pherende Blik. — „Jeg kunde nu see, om han havde
drevet Paaftaaeligheden for vidt;” sagde han. —
Han havde fundet dette Brev en Middag paa Trap-
perne for længere Tid siden, og da der af guldige
Grunde ikke var bleven spurgt efter det, havde han
beholdt det. Paa mit Spørgsmaal, hvorfor han ikke
før var kommen frem med det, svarede han, at han
ikke vilde være Den, der satte Splid imellem Fami-
lien; .. Franks Affairer angik ikke ham, og Thea
havde jo selv sagt, at hun var lykkelig med ham. Da
jeg havde læst det, og sagt, hvad jeg meente derom,
vilde han have det tilbage; men jeg ansaae det for
min Pligt at gjøre Dem eller Deres Hr. Fader be-
kjendt med dets Indhold, og derfor holdt jeg det til-
bage. Efter modent Overlæg valgte jeg Dem; thi en
Søns Hjerte kan undertiden bære mere end en Faders.
Branner bad mig rigtignok om, ikke at lade Nogen
see det, og det er vel ogsaa det Bedste, at lade ham
være udenfor Sagen; thi jeg kan forsikre Dem, at
det vilde naage ham usigeligt, hvis han fik at vide, at

det dog egentligt er ham, der er den uskyldige Marsag i hele denne Ulykke. Branners Hjerte er ikke slet eller ondskabsfuldt, i modsat Fald havde han forlængesiden overgivet dette Brev i Vedkommendes Hænder; og Gud veed, om jeg nogensinde havde erfaret, hvad vi nu vide, dersom han ikke havde forraadt det i sin Drukkenskab." —

„Branner skyldte min Fader at vise ham det," svarede Vilhelm; „og om vi endogsaa ville lade ham være udenfor Sagen, kunne vi det dog ikke; han maa jo optræde som Vidne imod Frank." —

„Saavidt maa det aldrig komme," gjensvarede Jansen i en fast Tone. „Denne Sag maa og bør afgjøres uden Rettens Indblanding. Nu maa vi gaae ned til Madame Hjort, og have vi først hendes Tilstaaelse, da ere vi nødt til at underrette Deres Fader og Søster om Forholdet, og af dem kan da Frank modtage Skilsmisfedommen. — Saaledes har jeg betænkt, og jeg haaber, at de antager og følger min Mening. Contotritiden er nu forbi," vedblev han i sin sædvanlige Handelstone. — „Er De færdig, Hr. Vilhelm, saa er det vel bedst, at vi begive os paa Veien." —

„Ja lad os gaae; uagtet Gud veed, at ingen Gang vil blive mig saa tung," svarede Vilhelm, idet han afslaaede Døren og gav Jansen Nøglen.

Med sagte Skridt gik begge Mændene ned ad Storgaden. Ingen af dem talte, men deres Tanker vare desto mere beskæftigede, og Vilhelms Bryst var især opfyldt med bange Forventninger over det nærførestaaende Dieblit, der vilde afgjøre en kjær Søsters hele fremtidige Ekjæbne. Da de kom til Huset, hvor Madame Hjort boede, gik Jansen, der havde været der før, og var nøiere bekendt med Localiteterne, i Forveien, og Vilhelm fulgte ham. Snart vare de ved Døren. Jansen bankede paa, og traadte ind i det samme. — Madame Hjort, som sad ved Vinduet og strikkede, reiste sig, da de Fremmede kom ind i den lille Stue, og gik dem blegnende imøde. Hendes to Børn, der legede i en Krog af Værelset, reiste sig ligeledes, og betragtede de to fremmede Mænd med Forundring, hvorpaa de strax sluttede sig til Moderen og holdt sig fast i hendes Kjole, ret som de barnlige Sjæle havde en Aelse om, at de to Mænds Komme just ikke var i de glædeligste Hensigter.

„De er Madame Hjort?“ begyndte Jansen med en alvorlig Stemme. Madame Hjort bekræftede det, og spurgte tillige med en Fasthed, som hidtil saandedes i hendes Væsen, om Grunden til Herrernes uventede Besøg.

„Vi komme, for at drage Sandheden, der allerede længe har skjult sig i Mørket, for Dagens Lyk,

vedblev Jansen i samme Tone som før; „vi komme, for af Deres Mund at erfare, hvad der vil bringe en agtværdig Familie sit Banesaar; men lad det ikke afholde Dem fra, sanddru og uden Omsvøb at underrette os om, af hvilken Beskaffenhed det Forhold er, som De staaer i til Høiesteretsassessor Frank, Thea Brandts Høgtælle.”

Med hiin rolige Værdighed, der gjør Ustydighedens imponerende og tiltrækkende, svarede Madame Hjort: „Det Forhold, som jeg staaer i til den Person, De nys omtalte, er ikke strafværdigt. Frank er min mangeaarige Ven, og Gud i Himlen er mit Vidne paa, at han aldrig har været mig andet. Hele min jordiske Tilværelse har langtfrå været glædelig, og hvis enkelte Lyssglimt har oplivet mine mørke Dage, da har det været Frank, der frembragte dem. Han har hjulpet og understøttet mig som en kjær, en inderlig kjær Broder, og som saadan skal han stedse staae for mig og leve i min Erindring, om end Skæbningen skulde føie det saaledes, at han bortkaldtes fra Jorden førend jeg, det jeg da ikke vil ønske eller haabe. Det er Alt, hvad jeg kan og vil sige Dem, mine Herrer; men at hvert Ord, jeg har talt, er Sandhed, forpligter jeg mig til at aflægge min Sed paa, naar og hvor det skal være, for Herrens Alter, eller

i Rettens Sale. Om jeg endogsaa engang for Dem, min Herre," henvendte hun sig til Zansen, „har negtet, at jeg kjendte Frank, da skete det alene, fordi han havde bedet mig derom; — men nu kan Intet afholde mig fra at staae ved det Udsagn, jeg nylig har givet Dem, saa sandt hjælpe den Almægtige mig, og saa sandt er Frank uskyldig i de Forbrydelser, onde Tunger have tillagt ham!"

Den Rolighed og Sjælskraft, hvormed Madame Hjort havde udtalt hvert Ord, greb baade Zansen og Vilhelm. — Den Sidste, der endnu Intet havde yttret, forbausedes over de Ord, som Bevidstheden om at handle rigtigt, lagde hende i Munden, og stirrede taus og tankesfuldt hen for sig.

„Min indre Stemme," sagde han efter et lidet Ophold; „tilliger mig, at De er uskyldig; men de ydre Beviser ere imod Frank. De staaer i et hemmelighedsfuldt Forhold til ham; aabenbar dette, og De skal ikke oftere foruleiliges af mine Spørgsmaal. Jeg er Franks Svoger, jeg kan fordrø det af Dem, ja, jeg forlanger det!"

„Naar en Hemmelighed var Dem betroet," spurgte hun med samme Fasthed, som før: „vilde De da bryde Deres Ord? Franks Liv er ikke indviklet i noget hemmelighedsfuldt Slør, men derimod mit.

Frank kunde retfærdiggjøre sig strax; men han brød da en Gæd, han havde givet en Døende, og dertil kjender jeg ham altfor nøie, til at jeg troer, han nogensinde vilde gjøre det. — Dog,” afbrød hun sig selv: „jeg har allerede talt for meget. Tro mig, for min og mine Børns Skyld: Frank er uskyldig! ...”

„Nei, han er skyldig,” udbrød Vilhelm, der nu ikke længere kunde tilbageholde sin Brede. — „Han er en Middling, en Forfører! Han har indsnegret sig i vor Familie, tilløstet sig min Søsters Kjærlighed og Venskab, og bedraget hende!”

„Nei, det har han ikke,” svarede Madame Hjort; „saa sandt Gud lever i Himlen og skal dømme Enhver efter sine Gjerninger. Jeg har syndet og begaaet et Feiltrin: men Frank aldrig. Lad mig tale med Deres Fru Søster, hun vil tro mig uden Gæder og Forsikkringer; thi hendes Hjerte er godt og ædelt, og ikke besnæret af den skrækkeligste af alle menneskelige Gifter: uhæderlig Mistanke.”

„Retten maa dømme her imellem,” sagde Jansen, gribende til det sidste Middel, „og Straffen vil da komme over Dem!”

„Jeg skal møde Deres Beskyldninger,” svarede Madame Hjort; „og selv om jeg vil komme til at bryde min Gæd, skal Franks Rygte staae pletfrit for

Deres og Verdens Dine. — Og dette, mine Herrer, er mit sidste Ord til Dem!”

Gun vendte sig om for at skjule en Taare, og Zansen tilligemed Wilhelm bortfjernede sig derpaa uden nogen Hilsen.

„Gjemmelighedsfulde Væsen!” udbød Wilhelm, da han stod paa Dørtærskelen; „vi mødes igjen, og forsvær ham da, om Du kan.”

„Ja, vær vis paa, det skal jeg,” udbød Madame Hjort, da Wilhelm havde tillukket Døren. — „Indtil min sidste Blodsdraabe skal jeg forsvare ham; thi det er jo for min Skyld, at han bliver miskendt. — Man maa have fundet mine Breve til ham, og dem ere det, som vidne imod mig; men Alt skal opklares; Skjæbnen byder det, og jeg vil adlyde dens Villie uden at knurre. Hvad Frank har været for mig og disse uskyldige Børn, ved Ingen bedre end jeg; og nu skal han bestyldes for Forbrydelser, hans Sjæl aldrig har begaaet! Nei, Taknemmeligheden skal bringe ham et velfortjent Offer, og jeg vil ikke hvile førend jeg seer ham hævet over enhver Mistanke.... Havde han dog blot ladet mig reise langt, langt bort herfra, da kunde han have været lykkelig, og jeg maa skee ogsaa; men saaledes troede han ikke at kunde opfylde sit Bøste.... Den Uedle! nu opoffer han Alt, hele sin huslige og tilkommende Lyksalighed, og det

ens og alene for min Skyld; men jeg tør og vil ikke lade det gaae saa vidt, selv vil jeg opoffre mig, og giue mig til Priis for Verdens Dom; — det er kun en ringe Afbetaling paa den Gjæld, jeg staaer i til ham.”

Med denne ædle Beslutning satte Madame Hjort sig i Kørestolen, for at udtænke det bedste Middel, hvorved hun kunde hæve den uværdige Mistanke, som fløede ved Frank. At han var borte, deri saae hun den værste Anstødssteen, og oppebie hans Hjemkomst vovede hun ikke, af Frygt for at forværre hans Sag. Hun besluttede at skrive ham til. Om otte Dage kunde hun have hans Svar, og saalænge maatte hun i det mindste give Tid. Hendes Fjender, thi for saadanne ansaae hun Jansen og Wilhelm, vilde ikke kunde foretage sig Noget, uden at de havde enten hendes eller Franks Tilstaaelse, og hvorledes skulde de faae denne?

„Jeg maa tale med Søsteren,” udbrød Madame Hjort, idet hun reiste sig fra Stolen. — „Hende maa jeg underrette om det Hele; men tør jeg det? Vinder ikke mit Ord mig! Nei, ikke i dette Tilfælde; Frank maa i det mindste staae skyldfri for hende; dog, det kan jo Ingen bedre sige hende end han selv; men han er borte! Det er nødvendigt, at jeg

maa vente, selv om mit Hjerte brister i denne Spænding!" —

Saaledes blev hendes Sind omkastet imellem forskellige Beslutninger, og længe var hun i Ubished om, hvilken hun skulde tage. Efter længe tvivlraadig, at have overveiet dette Skridt, fremtog hun Pen og Blæk, og satte sig ned for at tilskrive Frank og anmode ham om Tilladelse til at bryde sit Løfte, som den eneste Maade hvorpaa hun kunde unddrage ham den nedværdigende Mistanke, der paahvilede ham. — Vi vilde forlade hende, for at hun med den Nølighed, hvortil hun saa højligen trængte, kan tolke sine Følelser for den fraværende Ven.

Den Dag, vi have omtalt, var ingen Postdag. I modsat Fald vilde den gamle Brandt have været i Byen, og Zansen og Wilhelm have haft for mange Forretninger, til at de huslige Anliggender kunde komme i Betragtning. Til Lykke traf det sig, at hele den øvrige Familie var paa „Nølighed“; thi havde den været inde, vilde det ikke undgaaet de Flestes Opmærksomhed, at Wilhelm og Zansen vare usædvanlig mutte og forstemte. — De to sidstnævnte vare tilligemed Branner de Eneste som vare tilstede ved Middagsbordet. Denne var, hvad han ikke længe havde været, fuldkommen ædru; og med et nysgjerrigt Blik, der dog

var blandet med en forunderlig Veemod, saae han snart paa den Gne, snart paa den Anden. Hans kjæreste Spise stod urørt foran ham, og Glasset var ligeledes ganske tørt. Vilhelm havde flere Gange paa-mindet ham om at skjænke i; men hvor frivillig han end ellers efterkom denne Opfordring, gjorde han dog denne Dag aldeles ingen Brug deraf; og da Vilhelm endnu engang husede ham paa Margeauxen, svarede han i en Tone, som Ingen af de Tilstedeværende nogensinde havde bemærket hos ham, at han havde lovet sig selv, aldrig mere at nyde nogen spirituos Bædste. — Hvor ilde Vilhelm end var oplagt, kunde han dog ikke andet end smile over Branners Ord, der bleve fremførte i en saa afgjørende og bestemt Tone, at de aldeles ingen Tvivl tillod. — Uagtet der hverken blev spist eller drukket meget, sad man dog meget længere til Bords end sædvanligt; Enhver beskæftiget med sine egne Tanker. Da Caffen blev bragt ind, reiste Branner sig, for at lade Jansen og Vilhem være alene, og, omendskjøndt den Sidste bad ham blive siddende, undskyldte han sig dog med, at de huslige Affairer ikke hørte til hans Departement. —

„Maa De ikke sande mine Ord, Hr. Vilhelm,” sagde Jansen, da Contoirbetjenten var gaaet. — „Branner fortryder allerede nu, at han har givet mig Brevet, og da han virkelig mener det ærligt og trofast

med Deres Familie, betragter han sig nu selv som Den, der har strøet Ufredens Sæd iblandt dem."

"Jeg indseer fuldkommen vel," svarede Vilhelm, hvis Indre nu var i mindre Bevægelse end før; "at Branner havde gjort bedst i at beholde denne Hemmelighed for sig selv; thi jo nøiere vi undersøge Sagen, desto mere indviklet og hemmelighedsfuld synes det mig, at den bliver. Alt Madame Hjort ikke er Franks Søster, derom er jeg overbevist, men at hun skulde staae i et strafværdigt Forhold til ham, kan jeg heller ikke antage. Hendes Væsen og Sprog røbede ingen Hyllerske, og jeg følte mig hendraget af den Uskyld og rolige Selvbevidsthed, der straaede af hendes Dine, da hun forsvarede Frank og paastod hans Skyldfrihed. Havde Børnene ikke vidnet imod hende, havde jeg troet hende paa hendes Ord og ærlige Ansigt; men Forældrenes Misgjerninger udstrække sig til Børnene i de fjerneste Leed. . . . Hvad skal jeg dog foretage mig i denne Sag? — Thea bør, hvor tung end den Time vil falde mig, underrettes om det Hele, og hvad der videre skal foretages, maa da beroe, indtil Frank kommer tilbage. Da skal hans bedragede Kone og skuffede Forældre og Sødstende drage ham til Ansvar, og lad ham da forsvare sig for sine Forbrydelser!"

„Jeg finder som De,” gjensvarede Jansen; „at denne Maade er den eneste Udvej; — men var det dog ikke bedst,” tilføiede han med en betænkelig Mine; „at skaane Deres Søster, indtil hendes Mand kom? I Sandhed, kjære Vilhelm, en saadan Ulykke kan hun tidsnok faae at vide!”

„Nei!” udbrod Vilhelm med Hæftighed; „endnu i denne Dag skal hun erfare Alt. Det vilde være skrækkeligt, ja utilgiveligt af os, der kjende Forholdene, at lade hende leve i denne trygge Visshed og Kjærlighed til et Bæsen, som hun vil komme til at foragte og forbande. — Jeg tager til „Molighed” endnu i Eftermiddag, og vil da i en Samtale med hende oplyse hende om hendes Mands Fremfærd. Hun er ingen svag Kvinde, hun vil kunne taale den uventede Tilfikkelse, og vide at bære Skjæbnens tunge Jernkrone med den Standhaftighed og Hengivenhed, som det sømmer sig en norsk Kone. Gud maa sørge for det Dyrige, vi ere kun blinde Redskaber i hans almægtige Haand.” —

„Gjør, hvad De finder for tjenligst,” svarede Jansen; „men lad i alt Fald deres gode Moder Intet faae at vide, det vilde”.....

„Hun skal Intet erfare, førend det gjøres absolut nødvendigt,” forfikkrede Vilhelm ham. — „Er jeg

ikke hendes Søn, og troer De ei, at jeg kjender og agter de moderlige Følelser?"

Jansen nikkede bekræftende med Hovedet, og de reiste sig derpaa begge fra Bordet. — Den Første vilde nu, da han havde befriet sin Samvittighed fra en saa tung Byrde, atter tage fat paa de høllende Forretninger, og gik i denne Hensigt ind paa Contoiret, hvorimod Wilhelm blev alene tilbage, og gik endnu en lang Tid op og ned ad Spisefalens Gulv, overtænkende hvorledes han paa den skaansomste Maade kunde underrette Thea om det Forefaldne. — Vi ville overlade ham til hans Tanker og atter henflytte Scenen til „Køllighed,” hvor Tingene have et mere sorgfrit og blomstrende Udseende, end i den livsbevægelige Stad. —

Den gamle Brandt sad med sin Kone og Svigerinde oven paa Altanen og røg sin Pipe efter Middagsmaaltidet, medens Ungdommen tilligemed Mitrovski og Thea spadserede omkring i Haven og fordrev Tiden med Spøg og muntre Indfald. Thea anede vistnok ikke i denne muntre Omgivelse, at et Uveir træk sammen over hendes Hoved — et Uveir, som hun af alle mindst havde formodet. —

Mitrovski var siden Udflykten til Krogkleven bleven meget muntre, end han havde været før, ja, Claras og Berthas indstændige Bønner havde end-

ogsaa bevæget ham til at vise sig denne Dag for første Gang efter sin Udvandring og Flugt fra Polen i Uniformsfrakke og dertil hørende Feltthue. Rigtig nok havde Opfyldelsen af denne deres barnlige Anmodning kostet dem megen Overtalelse; thi det var jo saa at sige den suundne Tids sørgelige Grindringer, han havde iført sig tilligemed Uniformen; men et venligt Blik fra Thea havde vistnok meest af Alt understøttet Venindernes Bønner, og da Familien havde spist til Middag, gik Mitrovski op paa sit Værelse, og kom efter kort Tids Forløb omklædt tilbage til Damerne i Haven. — Hans Udortes var ganske forandret med den ny Dragt, og endstjændt den just ikke sad i det meest fuldkomne Forhold paa Grund af den lange Tid, den havde henligget ubenyttet, klædte den ham dog godt, og gav hele hans militære Væsen et endnu mere tiltrækkende Sving.

„De er Galanteriet selv!“ udbrød Clara ved Mitrovskis Komme; „og hvormegen Selbovervindelse det end har kostet Dem, kan jeg dog ikke sige andet, end at De paa det Fuldkomneste har opfyldt vor, i og for sig selv naragtige, Bøn.“

„Det maa man dog tilstaae mig,“ sagde Bertha; „at denne Uniform klæder Hr. Mitrovski dobbelt saa godt, som den sorte Dragt han ellers pleier at vise sig i.“ —

„Det glæder mig, at De finder det,” svarede Mitrovski. — „Jeg skulde aldrig mere have iført mig den, hvis De og Deres ærede Cousine ikke saa indstændigen havde bedet mig derom. Den vælker gamle, endnu ikke forvundne Grindringer hos mig.” —

„Ja, det troer jeg, ved Gud, gjerne, Hr. Mitrovski,” læspede Frøken Blich; „men en Uniform er og bliver dog altid en Uniform.” —

„Det indrømmer jeg Dem fuldkomment, min Frøken,” svarede Mitrovski smilende; „men, med Deres Tilladelse, jeg har nu engang mine egne Ideer angaaende denne Ting. Efter min simple Formening burde en Officier i Fredstider ikke udmærke sig ved noget særskilt Distinctionstegn fremfor enhver Anden, hiin være nok saa dygtig og duellig. Kun i Krigen vil jeg tilstaae, at denne Fremhæven er nødvendig; og, min Frøken, hvor mange hundrede Exempler har man ikke paa, at det alene har været den særskilte Dragt, den guldbroderede Kjole, der har lokket mangt et ungt, ubesindigt Menneske til at vælge den militaire Carrière, uagtet han besad andre Talenter, hvormed han kunde have gavnnet sit Fædreland paa en langt skjønnere og værdigere Maade!”

„Ja, det har De, ved Gud, Ret i,” gjensvarede Frøken Blich; „thi jeg kender saamæn mange unge

Lieutenanter i Kjøbenhavn, der alene for Skinnets Skyld have valgt denne Vej. — Det skal være saa uhyre rask, siger de; men lad os blot faae Krig, saa skulle vi faae at see, hvad de due til."

"Jeg har nu opfyldt Deres Ønske, mine Damer," sagde Mitrovski, der ikke ønskede at indlade sig i Details med Frøken Blich, angaaende de unge kjøbenhavnske Officierer; "og jeg beder dem derfor undskyldte, at jeg forlader dem."

"Men De kommer dog igjen?" spurgte Thea.

"Hvis De befaler det, skal jeg være her tilbage, naar jeg har omklædt mig," svarede Mitrovski.

"Befaler det?" gjentog Thea; "nei, det kunde aldrig falde mig ind; — jeg beder Dem blot derom."

"Det har altid været mig en Fornøjelse at opfylde Deres Ønsker," svarede Mitrovski, idet han bukkede og forlod Damerne. —

"Jeg skal aldrig negte, at han faae meget vakker ud i denne Uniform," begyndte Thea, da Mitrovski var gaaet; "man kan rigtig see paa ham, at han er skabt til Soldat." —

"Ja, det er jo saa ganske naturligt!" udbrød Clara smilende; "og havde Du paa det samme ikke været gift, kunde han maaskee have været skabt til no-

get meget bedre. Jeg beder Dig blot at tænke Dig Frank i denne Paaaklædning. Han vilde falde frygtelig igjennem i Modsatning til Mitrofski." —

„Frank er min Mand," svarede Thea, glødende over hele Ansigtet; „Mitrofski er min Ven."

„Ja hvad ondt var der da i det, jeg sagde!" udbød Clara. — „Wilhelm er min Forlovede, men Mitrofski er ogsaa min Ven."

„Du kommer altid med saa mange forblommede Sentydninger," indvendte Thea; „men jeg veed meget godt hvad Du mener."

„Punctum!" lagde Bertha til. — „Clara taler ikke forblommet, men reent ud af Posen, og dermed Basta." —

Den gamle Brandt tilligemed hans Kone kom netop til, og gjorde saaledes Ende paa en Samtale, der dog vilde have faldet ud til Misfornøielse for eet af de modsatte Partier. — Mitrofski lod heller ikke vente længe paa sig, og derpaa gik Alle hen til et nyt Anlæg, som Gartneren havde udkastet, og om hvilket man vilde høre Mitrofskis Mening. Bertha og Clara, der ikke havde synderlig Eyst til at gaae med de Andre, fjernede sig fra dem, og gik Arm i Arm om i en af Sidegangene. At det var deres, eller i det mindste Berthas Hjerteanliggender, der var Grunden til deres Bortffjernelse, kan man vel nok gjette;

thi da Clara maatte dele Sovestue med Frøken Blich, kunde Bertha blot om Dagen tale med sin Cousine om de Ting, der først og fremmest laae hende paa Hjertet, og fremfor Alt interesserede hende.

Brandt havde tilskrevet Harmstrøm og underrettet ham om Sagernes lykkelige Stilling; men da Bertha, der allerede havde ventet den Elskede i Slutningen af Juli Maaned, endnu i Begyndelsen af August ikke havde faaet Svar paa det glædelige Budskab, som hendes Fader i sit eget og i hendes Navn havde affendt til England, var hun bleven utaalmodig og urolig over, at der skulde være tilstødt Harmstrøm Noget; at han for Exempel var bleven syg; — kort, hun opsatte alle de Betænkkeligheder, som det elskende Hjerte altid forudsætter, naar den Udkaarne ikke indfinder sig paa Punct og Prikke. — Hun meddeelte nu Clara sine smaae Bekymringer, men denne trøstede hende saa godt hun kunde, og beskrev med den Damerne egne Veltalenhed, naar Spørgsmaalet er om „Tro, Haab og Kjærlighed,“ alle de Vanskeligheder og uforudseete Hindringer, som en Søreise fører med sig.

„Skipperen kan forsinkes,“ sagde hun; „Paspaategningen ikke have fundet Sted i rette Tid; men fremfor Alt, Vinden kan være contrair. For den

Reisende nu gennemgaaet alle disse Ubehageligheder, tabt Englands Kyfter af Sigte, og allerede begyndt at skimte de norske, Tiden og Evigheden trodsende, Fjelde, kan dog gjerne den malicieuse Fatter Wolus lade en fatal Nordenvind slippe ud af sin Pose, der tvinger Skibet til at krydse flere Dage i Nordsoen. Men disse faae dog ogsaa en Ende, Søsygen med alle dens Uvaler ophører, Sømandens Længsel efter Land opfyldes, og Skibet løber endelig ind i en af de fædrelandske Havne." —

Bertha havde med spændt Opmærksomhed hørt paa Claras Beretning, og besluttede tilsidst, da det dog ikke kunde blive anderledes, at finde sig i sin Skjæbne med Taalmodighed. Meest frygtede hun for, at Harmstrøm skulde have lidt Skibbrud — en Drøm havde nemlig givet hende Anledning hertil — men hver Morgen siden midt i Juli havde hun seet efter Vinden, og da Veiret havde været prægtigt hele denne Tid, og hun af Naturen just ikke var overtroisk, virkede den uheldvarslende Drøm heller ikke videre paa hende, og fuldkommen beroligedes hun ved Cousine Claras Forsikkring om, at netop det Modsatte indtræffer, af hvad man drømmer. —

Der er et gammelt Ordssprog, der siger: „Naar man taler om Janden, da er han nærmest." Dette kan passende anvendes her; thi Personen, som Cou-

finerne nys havde talt om, stod lyslevende skjult bag et Træ i Alleen, og havde hørt hele Venindernes Samtale. Da Clara og Bertha vilde gaae om ad en Sidegang, traadte han ud fra sit Skjulested, og gik dem imøde. — Bertha gjenkjendte ham strax, Clara derimod ikke. Dog, førend hun kunde fatte sig ved det uventede Syn, laae Bertha i Harmstrøms Arme. Clara, der nu ligeledes gjenkjendte Cousinens Forlovede, studsede vel et Dieblit; men fateede sig dog snart, og udbredte med comiske Gestus sine Hænder velstignende over de Lykkelige. Derpaa llede hun i Forveien, dels for at lade de Gistende uforstyrrede i de første Dieblitke, dels for at forberede Familien paa den længe ventede Harmstrøms Ankomst. —

Med sagte Skridt — sand Kjærlighed forhaster sig jo aldrig — gik Bertha med Harmstrøm igjennem Alleen. De talte ikke meget, Hjærterne vare for overfyldte, Spørgsmaalene hendøde i Fødselen, og Svarene kunde folgelig ikke paafølge. — Med Glæde modtog man Harmstrøm i den fortrolige Kreds, og efterat Madame Brandt og hendes Søster havde undret sig over, hvor stor og mandig han var bleven, tog den gamle Brandt ham i udelukkende Besiddelse, for at erfare Nyhederne og de affluttede Handelstractater fra England paa første Haand. Da han havde tilfredsstillet ham, lagde de unge Damer ved

Caffebordet Beslag paa den unge Kjøbmand, og nu var der en Spørgen om Moderne, Theatrene og Fruentimrene i London — kort om Alt, hvad der kan interessere nyhedssyge Damer. — Siddende saaledes fortællende traf Wilhelm sin Ungdomsven, da han henimod Aften kom til „Rolighed“. — Ved atter at gjensee den savnede, trofaste Harmstrøm, glemte han alle sine Sorger, og uagtet det havde været hans fulde og faste Beslutning, i denne Aften at give Thea Underretning om Franks formeentlige Skjændigheder, opsatte han det dog, for ikke at forstyrre den glade og hjertelige Stemning, hvori Alle vare satte ved Bennens Ankomst. — Men Wilhelm var ikke fuldkommen Mester over sit Ansigt, og hans Dine fyldtes uvillkaarligt med Taarer, naar de i enkelte Mellemrum dvælede paa Thea. Undgik end dette de Flestes Opmærksomhed, bemærkede Mitrovski det dog, uagtet han var tilsyneladende fordybet i en Samtale med Harmstrøm angaaende Englands politiske Forhold til Continentets Magter. — Da det blev længere ud paa Aftenen, traf han Wilhelm tilbage, og spurgte ham med en oprigtig Vens Deeltagelse, om han vilde betro sig til ham, og sige ham, hvad det var, der laae ham paa Hjertet. — Wilhelm forsikrede Mitrovski, at han nødvendigvis maatte tage fæll, og søgte at bevise det, ved

at berøre sin Munterhed, da han var samlet med Familien i Pavillonen.

„Kjære Vilhelm, naar man er fuldkommen glad,” sagde Mitrovski, „fyldes Diet aldrig med veemodige Taarer!” —

„Det var Glædestaarer,” afbrød Vilhelm ham, idet han rørt trykkede Bennens Haand; „gjør mig den Tjeneste, at troe det.” — Mitrovski rystede paa Hovedet, men svarede ikke, anseende det for udelicet at ville trænge ind i en Andens Hemmeligheder, naar denne ikke selv aabenhjertig og frivillig kom ham imøde. — Med underlige Følelser sagde Vilhelm og Mitrovski hinanden Godnat. — Næsten alle Lysene paa „Nolighed” bleve kort efter slukkede; kun paa Mitrovskis og Vilhelms Bærelse brændte de til langt ud paa Natten. Den Første skrev paa sine Memoirer, den Sidste tænkte paa sin Søster. —

Den næste Morgen kjørte Vilhelm og Harmstrøm til Christiania, og hvor gjerne end Clara og Bertha vilde have fulgt med, overtalte Vilhelm dem dog til at blive, idet han forsikrede, at i det mindste Harmstrøm skulde komme igjen inden Aften. — Undervejs gjorde Vilhelm sin Ven, under Tausheds Løfte, bekendt med den Ravine, der hængte over Theas Hoved, og ved den mindste Bevægelse truede med at styrte ned. Men Harmstrøm var af en modsat Me-

ning. Han havde kjendt Frank før og i længere Tid end Vilhelm, og den stille, alvorlige Mand havde tidlig tiltrukken sig Harmstrøms barnlige Hjerte. Hvad Vilhelm end fremførte imod Usfessoren, søgte Harmstrøm stedse at modbevise ved Citater af hans Ungdomsliv, og skjønnede Træk af hans modnere Alder.

„Alt Frank har foregivet, at denne Madame Hjort er hans Søster,” sagde Harmstrøm; „kan Du være vis paa, at han har havt sine Grunde for. Men at han, som Du paaastaar, skulde leve i en skammelig og utilladelig Forbindelse med hende, kan jeg, uagtet jeg ikke er indvietet i de forskjellige Forhold, umuligt antage. Stol paa Fremtiden, kjære Vilhelm, den vil bortdrage det hemmelighedsfulde Teppe, som hviler over hans Handlemaade, og tro mig, han vil da staae retfærdiggjort for Dig. Overtænk hvilken Ulykke Du vil berede Thea, naar Du underretter hende derom, og hvad der er endnu mere; betager hende det sidste Haab, ved at paaastaae, at Alt er og forholder sig saaledes. Hun vil troe Dig, ligesom Du troede hende, da hun forsikrede Dig om, at Madame Hjort var Franks Søster; hun vil henvisne før sin Tid, hun vil døe, Vilhelm; ... og faa Dage efter kan maaskee Franks Uskyldighed opdages. Kjære Ven og Broder! afstaae fra Dit Forsæt, eller vent i det

mindste indtil Frank kommer tilbage; tal da først med ham, og siden med Din Søster."

"Jeg vil ikke love Dig Noget," svarede Vilhelm med mørk Alvorlighed. — "I en saa vigtig Sag stoler jeg meest paa mig selv, og foretrækker mine egne Tanker for en Andens. Vor Skjæbne er engang bestemt af et høiere Væsen, og hvad jeg end gjør, vil dog dette strafværdige Forhold aldrig kunne forandres."

"Tiden, kjære Vilhelm, forandrer saa Meget," bemærkede Harmstrøm; men man var allerede ved Brandts Gaard i Storgaden, og han fik ikke udtalt.

Vilhelm, der havde nogle Pakhuusforretninger at varetage i denne Morgen, forlod nu Binnen, der gik op paa det gamle Contoir, hvor saa mange af hans bedste og lykkeligste Dage vare henrundne bag den høie, mahognimalede Fyrretræes Pult. Som gamle Venner hjulpede han de ikke længe seete Gjenstande, og den gamle Jansen glædede sig i Særdeleshed over Harmstrøms Tilbagekomst og kundskabsrige Tale. — Denne maatte fortælle og atter fortælle, og endskjøndt det var Postdag, kunde Jansen dog ikke blive kjed af at høre paa ham; — han havde jo kjendt ham fra Lille af! — Først da den gamle Brandt opad Formiddagen kom til Byen, afbrødes deres Samtale, da Brandt behøvede Hjælp ved Ind- og Udbetalingerne, og Vilhelm var fraværende. Hele Formiddagen

og en stor Deel af Eftermiddagen hengik saaledes med Forretningerne, og det var først henimod Aften, at Brandt og Harmstrøm kunde tage til „Nolighed.“

Wilhelm, der med Hensyn til Handelsaffairer var en fuldkommen Copi af Jansen og en Slave af sine Pligter, kom meget sildigt fra Pakhusene. Det var næsten mørkt, da han dreiede om Hjørnet af Storgaden, og da han kom op paa Contoirtet, var Jansen ifærd med at slutte Dagens Arbejde. Efterat have verlet nogle Ord med Denne, gik han op paa sit Værelse, hvor han, rygende en Cigar, satte sig ved det aabne Vindue, og lyttede til den Brusen, som de smaae Fosser foraarsage, der styrte ned udenfor Byen. — Det var usædvanlig roligt paa Gaderne. Kun Bægterne gik med deres tunge Skridt op og ned ad Gliserne, og lode hver halve Time deres just ikke melodiske Stemme høre, for at paaminde Menneskene om det, de allermindst ønske at erfare: Tidens hurtige Løb.

Længe sad Wilhelm ved Vinduet, og stirrede ud i den mørke Nat. I hans Ansigtstræk afspejlede en umiskjendelig Nolighed sig. Ligesom Havet atter bevæger sig i sine regelmæssige Folder, naar Orkanen har afraaset, saaledes tydede ogsaa Wilhelms Udsvortes paa, at Stormen, der nylig med Ræmpekraft havde omtumlet hans Indre, var dæmpet. Han havde taget

en fast Beslutning og forjaget de mørke Tanter. Da Bægteren raabte tolv, lukkede han Vinduet og gik til sengs. Dagens forskjellige Begivenheder krydsede i hans Drømme; men i en ophøiet Glorie fremtraadte Madame Hjorts Billede med et forunderligt, veemodigt Smil om de blege Kinder.

„Min Carriol skal spændes for,” raabte Vilhelm tidlig den næste Morgen ud af Contoirvinduet til Staldkarlen. Denne, der først nylig var kommen ud af Sengen, gik gabende hen til Vognskuret, og efter en Stunds Forløb holdt Carriolen forspændt i Portrummet. Vilhelm satte sig i den, og kjørte meget hurtigt ud til „Rolighed.” — Denne Morgen svarede Stedet fuldkomment til sit Navn. De Fleste af Familien vare endnu ikke opstaaede, og kun Gartneren og Mitrovski gik omkring i Haven, den Første i sine Forretninger, den Sidste for at indaande den friske Morgenluft. — Vilhelm tog Bennen under Armen, og Begge gik nu, fordybede i forskellige Samtaler, igjennem de nylig revne og vandede Gange. — Da Klokken var henimod syv, blev der ringet. Bennerne forandrede nu deres Gang, og toge Veien til Havestuen, hvor hele Familien var samlet om Caffebordet.

Bertha havde denne Dag anvendt megen Flid paa sit Morgentollette, uidentvisl for Hæmstrøms

Skjld, og det var unegteligt, at den lyserøde Gingham's Kjole og den lille Kappe med tilsvarende Baand, klædte hende nydeligt. — Da man havde drukket Caffen, toge Alle, med Undtagelse af Vilhelm, Madame Brandt, hendes Søster og Thea til Byen.

„Jeg maa tale med Dig,” sagde Vilhelm opad Formiddagen til Søsteren; „men det maa skee uden Vidner. Kom siden ned i Haven og sitg mig da, hvor jeg kan træffe Dig.”

Thea nævnde Lysthuset i den lille Allé, og lovede at komme derned om en halv Times Tid. — For at fordrive Tiden tog Vilhelm et Bind af Hertuginde af Abrantes's Memoirer, der laae paa Theas Sybord, og satte sig derpaa i Sophaen, for at oppebie det fastsatte Klokkeslet.

„Det er ingen behagelig Tidende, at jeg bringer Dig,” sagde Vilhelm til Thea, da de havde sat dem paa Bænken i Lysthuset; „og aldrig skulde jeg have underrettet Dig derom, hvis jeg ikke ansaae det for en Pligt, Broderen altid bør opfylde imod Søsteren; og tillige vides, at Du besad den fornødne Sjælsstyrke. Vi have engang før afhandlet den samme Materie, dengang overbesiste Du mig, nu er desværre Touren kommen til mig, og hvor ondt det end gjør mig, tvinger min Samvittighed mig dog dertil. ... Frank

er Dig ikke værdig," vedblev Vilhelm med en alvorlig Stemme, idet han betragtede Søsteren med et forunderligt Blik; „jeg har uomstødelige Beviser paa, at han har svigtet og overtraadt de Pligter, som Manden skylder sin Hustru."

„Gvad! hvorledes! er det muligt!" udbød Thea, idet hendes Kinder bleve blege som Døden. — „Skulde han? ... Nei, Vilhelm, net Du feiler!"

Stemmen svigtede hende og hun sank tilbage.

„Fat Dig Thea," sagde Vilhelm med Inderlighed; „fat Dig, min elskede Søster, han er ikke Dine Taarer værd."

Thea reiste sig halvt overende, og aabnede Dinenene, som efter en flem Drøm.

„Jeg er fattet," fremstammede hun afbrudt, „lad mig faae Alt at vide; ... maaskee er det dog kun Skinnet, der atter er imod ham." —

„Madame Hjort er ikke hans Søster," sagde Vilhelm, med saamegen Blidhed, som han formaaede at lægge i disse sonderknusende Ord; „læs dette Brev, og Alt vil blive Dig klart."

Thea tog Brevet og gjennemlæste det med Hurtighed.

„Det er forbi imellem ham og mig," sagde hun efter et lidet Ophold, hvort hun havde samlet hele sin tiloversblevne Styrke. — „Daandet som Gud har

Engttet er bristet! Frank har aldrig elsket mig, og jeg har dog gjort Alt for ham! jeg har agtet ham højere end ethvert andet Menneske; og dog maa jeg... Nei, jeg vil skrive ham til jeg vil endnu engang høre, hvad han har at sige til sit Forsvar Mig synes dog, at jeg kender ham saa nøie; men han har bedraget mig! Han har skjult Sandheden for mig Nei, jeg vil ikke skrive, jeg vil vente, indtil han kommer, ja, jeg maa vente!"

"Gjør, hvad Du anseer for bedst, kjære Thea," svarede Vilhelm deeltagende; „jeg har sagt Dig, hvad min Samvittighed bød mig; for det Øvrige maa Du selv og ingen Anden raade. Forsag blot ei, lad Livets Torne ikke før Tiden gjennebore Dit Hjerte! Stol paa mig, af alle Kræfter skal jeg staae Dig bi, og ikke skal Du sige, at Din Broder har svigtet Dig i Nødens Time. — Kun een Ting endnu Thea; lad Ingen erfare Noget herom, førend Alt er oplyst. Det vil ikke vare længe inden Frank kommer; og heller henleve disse faa Dage i Uvisshed, end i skrækkelig Visshed. — Du har elsket ham"

"..... Nei," afbrød Thea ham med Hæftighed; „jeg har agtet ham højere, end alle dem, som jeg har kjendt og kender; men elsket ham; nei, det har jeg har aldrig! Jeg har opfyldt mine Forældres inderligste Ønsker; de ønskede dette Parti, og Pro

kunde med den ringeste Tanke ane, at det saasnart skulde være forbi.... Gud, hoor jeg er uløkkelig!"

"Stol paa Ham og Tiden, kjære Thea!" trøstede Wilhelm hende, og vilde derpaa begive sig bort, for at hun kunde være alene med sig selv og sine Følelser.

"Vi sees igjen i Eftermiddag paa dette Sted," sagde Thea;" jeg vil endnu engang tale med Dig om Frank;.... det skal da ogsaa blive den sidste Gang!"

Wilhelm lovede det og gik. Han var dybtbevæget, men dog glad i sit Hjerte over Søsterens Standhaftighed. —

Om Thea nogensinde havde elsket Frank, kunne vi ikke afgjøre. Hun havde stedsse været et lydigt, sine Forældre hengivent Barn. De havde ledet hendes Følelser, samt indpræntet hende de Lærdomme, hvormed de vare komne igjennem Verden, og da nu Assessor Frank indfandt sig som Vællær til hendes Haand, toge de ikke i Betænkning at tale hans Sag hos Thea. Som en Mand, der sad i en god Vei, og overalt var agtet, saavel for sine Kundskaber, som for sin Redelighed, kunde de ikke, efter deres simple Formodning, ønske Datteren en bedre Ugtefælle, og dem selv en mere agtværdig Svigersøn. — Altsaa, de talte hans Sag, og Thea fulgte deres Raad. —

Det, som Verden giver Navn af Kjærlighed,

havde Thea dengang ikke følt for Nogen, og over-
 seende Franks Alder og Udseende, tog hun alene Hen-
 syn til, hvad hun troede at have bemærket hos ham:
 et godt, for andre Menneſters Ulykke førende Hjerte,
 og gav ham sit Ja. Oprigt'g og trofast af Charac-
 teer, saae hun, hvorledes Frank gjorde Alt, for at
 behage hende, og den inderlige Aabenhjertighed, hvor-
 med han paa en Maade søgte at gjætte ethvert
 af hendes Ønsker, bandt hende endnu fastere til
 ham. Med Tiden vilde hun have elsket ham, og
 naar Ungdommens første, fyrige Opbruusninger vare
 bortdunſtede, vilde viſtnok den Agtelse, hun nærede for sin
 Ægtefælle, forſtorres og give Plads for en blid og
 venlig Kjærlighed. — Men i Skæbnens Bog var
 det anderledes beſtemt. — Efter sin ſidſte Samtale
 med Vilhelm, kan man da ikke fortænke hende i, at
 hun nu paa det Beſtemteſte troede, at Franks Aaben-
 hjertighed meeſt havde grundet ſig paa en falſk For-
 ſtillelſe. Dette ſmertede hende grusomt; men hvad der
 nagede hende endnu dybere, var, at han havde ind-
 bildt hende en Uſandhed Dagen før Brylluppet. —
 I Theas Sjæl bevægede kun to Alternativer ſig; en-
 ten maatte Madame Hjort være Franks Søſter, eller
 hans Frille. Vilhelm havde overbeviſt hende om, at
 det første ikke var Tilfælde, det ſidſte maatte hun da,
 ifølge Tingenes Orden, antage for rigtigt og ſand-

synligt; thi hvor kunde Fru Frank tænke, — efter de Oplysninger Broderen havde givet hende — at det var den reneste og meest uegennyttige Menneſkekjærlighed, der bandt hendes Ægtefælle til den ulykkelige Familie; og af hvilken Grund ſkulde han da have fortiet ſin Kone Sandheden og det rette Forhold.

Diſſe Tanker verlede Thea, efterat Broderen var gaaet, og uden at vide, hvad hun ſkulde foretage ſig, gav hun ſine Tølelſer Luſt i en Taareſtrøm, blandet med ſtille Vebredelſer imod Frank.

„Har jeg fortjent det?“ udbød hun hulkende. — „Har jeg nogenſinde bedraget ham?“ — Hun ſlog Dinene til Jorden, men bemærkede dog, hvor adſpreddt hun end var, at der laae et Blad Papir for hendes Fodder. Mechanik tog hun det op, og ſnoede det imellem ſine Fingre. Den glirrlige Skrift faldt hende i Dinene, og ved at ſee det igjennem, bemærkede hun, at det var et Blad af Mitroſſkis Portefeuille, hvoraf han uidentvivel havde tabt det om Morgen. Indholdet var for Reſten ubetydeligt; det var Begyndelſen paa et Slags Indledning til hans Memoirer. — Da Thea havde gjennemlæſt det, farvedes hendes Kinder, og hun kaſtede et ſky Blik omkring ſig. Nu førſt ſaae hun, at det var det ſamme Lyſthuus, hvori hun og Mitroſſki for flere Aftener ſiden havde ſiddet med hinanden. Mangfoldige Grindringer løb igjennem hen-

des Sjæl, det sortnede for hendes Dine, og det var kun med den yderste Anstrængelse, at hun kunde holde sig opreist. —

„Det er Guds Haand!“ udbrod hun med svag Røst, og hendes Dine fyldtes paa ny med Taarer. — „Dette Sted var Vidne til min Svaghed; men Gud bevarede mig for Anger.... Hvor let kan dog ikke et Menneske feile; et Dieblisk kan træffe os svag, og styrte os i en Fordærvelse, der vil vare evigt.... Det var ikke min Kraft, der reddede mig hiin Aften, det var hans, den Guds!.... Og nu vil jeg fordømme Frank for en Ubefindigheds Skyld, som jeg selv nær havde begaaet!.... Men han veed det jo; jeg har tilskrevet ham Alt!“ tilføiede hun med fastere Stemme. — „Hadde han været saa oprigtig imod mig, havde vi nu været lykkelige Begge!.... Hvad er nu mit hele tilkommende Jordeliv? Et Intet! O, jeg kan ikke overleve dette Stød, og jeg maa dog ikke lade mig mærke med Noget!... Mine arme, ulykkelige Forældre! vidste I, hvad jeg veed, I gik i Graven af Smerte! Her er saa qvalmt, og dog fryser jeg i denne Varme;... min indvortes Rolighed er forstyrret, og hvorledes skal jeg atter kunne tilveiebringe Egevägten imellem de modstridende Dele? Ilden maa rase ud! Det hjælper ikke at dæmpe den; derved forøges blot Smer-

ten Lust! Lust maa jeg have, hvis jeg ikke skal døe!”

Hun reiste sig, og gik med vaklende Skridt igjennem Alleen op til Havestuen, hvor hun lagde sig paa Sophaen. Da hendes Moder og Tante noget efter kom ind i Stuen, fandt de hende indslumret. — Men hendes Søn var langt fra rolig; Brystet hævede sig med Voldsomhed, og af og til fremstammede hun i Søvn Franks Navn.

„Selv i Søvn tænker hun paa sin Mand,” sagde Madame Brandt til sin Søster. — „For Næsten er det saamæn den første Gang, at jeg har seet hende sove paa denne Tid af Dagen,—dog det er vel bedst at lade hende ligge. —”

Under Søstrenes Samtale var Thea vaagnet. Med et vildt Dikast saae hun rundt om sig. „Bring mig tilfængs!” udbød hun med en Stemme, der aldeles ikke lignede hendes sædvanlige; „bring mig tilfængs, jeg er syg, jeg har Feber!”

Moderen forskrækkedes over dette uventede Optrin, men da Thea med Hæftighed forlangte at komme til No, blev der kaldt paa hendes Pige, der nu maatte følge hende til hendes Værelser. Madame Brandt og Søsteren fulgte trostesløse bag efter. Det var dem ubegribeligt, hvorledes Thea, der aldeles Intet feilede om Morgenens, ja endogsaa havde været meget mun-

ter stemt, nu pludselig var bleven saa forandret. Tanten trøstede Søsteren med, at dette maaskee var Noget, som tidt hændes unge Koner, men Madame Brandt meente, og det med Rette, at det nødvendigvis maatte have været andre Ting, der havde bevirket denne pludselige Overgang hos hendes Datter. — Vilhelm, som var i Marken, blev imidlertid underrettet om Søsterens Sygdom. Han skyndte sig til „Rolighed“, kastede sig paa en Hest, og ilede til Byen for at hente Lægen og den øvrige Familie.

„Sun har dog ikke kunnet bære det uventede Slag,“ sukede han. — „Nu maa Gud hjælpe, og Ingen uden Han!“

Allerede før Middag var Vilhelm tilbage, ledsaget af Lægen og Familien; men da Thea var faldet i en ny Søvn kort før deres Ankomst, vilde Lægen ikke tillade, at man vækkede hende, førend det skete af sig selv, og som en nøie Bekjendt af Familien, satte han sig hos dem, for at indgyde dem Haab. — Den gamle Brandt var især utrøstelig. Meest af alle frygtede han disse pludselige Tilfælde; og Lægen maatte anvende alle sine Talegaver for at bringe ham til at indsee, at naar disse „pludselige Tilfælde“ blive tagne i Tide, behøver man ikke at være saa ængstelig for Følgerne.

Intet kan lignedes ved den Stilling, hvort en Familie befinder sig, naar et uventet og pludseligt Syg-

domstilsfælde træffer et kjært Leed af samme. Munterheden er borte, og en Spænding, som om allerede det afgjørende Dieblif var kommet, udøver sit Herredømme over de Fleste. Alle Sygler hvile; Haab og Frygt, Formodninger og Gisninger afverle i de Tilstedeværendes Miner; højere Tanker beskjæftige Sjælen, og det Aanded bliver vist og klart. Saaledes var det ogsaa hos Brandts. Faderen sad ved Vinduet og talte med Lægen, Clara og Bertha stode hos Wilhelm, og Mitrovski tilligemed Frøken Blich og Harmstrøm sadde tause og tankefulde i Sophaen.

Endelig kom der Bud, at Thea var vaagnet, og Lægen gik nu op paa hendes Bærelse, ledsaget af Brandt, Bertha og Clara.

„De kan være fuldkommen rolig,” forsikrede Lægen, da han kom ned. — „Det er et hæftigt Feberanfald, der, med Guds Hjælp, vil gaae ligesaa hurtigt over, som det kom. Jeg maa antage, at Fruen er bleven forkjølet eller sat i en stærk Sindsbevægelse. — Da Alle forsikrede, at, saavidt de vidste, det Sidste ikke havde fundet Sted, blev Lægen ved sit første Udsagn; at hun havde forkjølet sig.

„Men hun talte jo vildt,” sagde den gamle Brandt; „og lod til ikke at kjende Nogen af os.”

„En naturlig Følge af Sygdommens Bestaenhed, bedste Hr. Grosserer,” svarede Lægen, „Feberen maa

længe have staaet i Kroppen, og jeg anseer dette pludselige Udbrud for heldigt. For Resten er hun uden Fare; men maa alene holde Sengen i nogle Dage. Jeg skal imidlertid daglig see herud."

Trøstet ved Lægens Forsikringer beroligedes Familien, og den venlige Tone, som man altid pleiede at finde der, indtog nu atter sin Plads. — For at bortjage de mørkeTanker, satte Brandt sig til at spille Schak med Mitrovski, der, i ligesaa høi en Grad, som enhver anden af Familien, deelte den fælles Sorg.

Madame Brandt og Louise forbleve hos Thea, hvorimod Clara, Bertha, Frøken Blich og Harmstrøm, efter de Andres Forslag, toge Maqvetterne og gik ned i Haven, for at øve sig i det ædle Fjerboldspil.

Run Vilhelm tog ikke Deel i Noget. Taus og med Armene overkors gik han gjennem Havens Alleer og overtænkte — nu rigtignok for sildigt — om han havde handlet ret i at underrette Søsteren om det formeentligen, sande Forhold.

"Jeg troede," sagde han for sig selv, „at hun kunde have baaret det lettere; men jeg forregnede mig. Dog, hvad der end maa skee, jeg har min Samvittighed fri, min Handlemaade kan ikke kaldes urigtig, og naar Feberen er borte, vil hun see Alt i et andet Lys!"

XV.

„Interesse er Navnet for hvad Verden kalder Kjærlighed.”
H. C. Andersen.

Stille henrandt Dagen, og henimod Aften bad Thea, hvis Feberphantasier af og til gik over til en mat Dødsighed, om at maatte blive flyttet fra sit Sovestuekammer ned i Høvestuen.

„Her er saa lummervarmt,” sagde hun til Moderen, „og jeg ønskede saa inderlig gjerne at ligge paa et Sted, hvor den friske Luft kan trænge ind. Jeg føler mig bedre i Aften, men mit Hoved er saa tungt, og hvor varmt og beklumret her end er, gyser jeg dog af og til af Kulde.... Har jeg phantaseret,” vedblev hun; „sig mig, hvad har jeg talt om?”

Moderen beroligede hende saa godt, som hun kunde, og bad hende tillige, ikke at tale for meget.

„Hvis Doctoren har forbudt det, saa saaer jeg vel at finde mig deri,” sagde Thea? „men jeg har dog vel Lov til at tænke; det kan han ikke forbyde mig! Tale? ha! ha! det skal jeg aldrig meer,” vedblev hun i Biddelse; „først naar man sænker mig ned i den sorte, kolde Grav, da skal jeg tale, lee og græde! Men tænke vil jeg; tænke paa ham; ... o, Gud, jeg styrter ned!”

Hun gjorde en Bevægelse, som om hun vilde gribe for sig med Hænderne, og begravede sit Ansigt

i Puderne. Den trøstesløse Moder fjernede sig intet Diebluk fra Datterens Seng, og først da Thea tilsyneladende faldt i en let Slummer, begav hun sig bort, og overlod den Syge til den stille Lovises Om-
sorg og Pleie. Da Thea vaagnede, fordrede hun med fornyet Hæftighed at blive bragt ned i Hævestuen, og det var med Nød og neppe, at Lovise formaaede at holde hende tilbage fra selv at staae op, og begive sig ned. Da Thea tilsidst blev altfor hæftig, ringede Søsteren, og Moderen tilligemed Faderen kom op. Efter at have overlagt med hinanden, hvad der var raadeligst at gjøre, besluttede de, bevægede ved Datterens Bønner, at lade hende bringe, hvorhen hun vilde. Støttet ved Forældrenes Arme, gik hun ned i Hævestuen, hvor man imidlertid havde henflyttet en Seng.

„Sig mig, kjære Thea,” spurgte den gamle Brandt i en veemodig Tone, „hvorledes har Du det? Du var saa munter imorges, Du feilede slet Intet, og nu denne pludselige Forandring?”

Thea saa paa ham med et vildt, af Veemod og Sorgmodighed blandet Blik, men svarede Intet. Først da han andengang gjentog sit Spørgsmaal, brød hun ud i en høj Patter, og sagde med en huul, mod Patteren rædsom contrasterende Stemme: „Veed Du gamle Mand da ikke, at jeg er død?”

Saarerne stode Brandt i Dinene, og taus rakte

han sin Kone Haanden, idet han søgte at skjule sin indre Bevægelse.

„Det er Feberen,” sagde Moderen, der var ligesaa sørgmodigt stemt som Faderen. — „Nu maae vi slaae vor Lid til Gud, han vil ikke berøve os vort Barn før Tiden.”

Thea vedblev at phantasere hele Aftenen, og de saa lyse Dieblkke, som undertiden indfandt sig, maatte snart vige for Feber-Paroxysmen. — Alle vare utroste. Saavel den gamle Brandt som hans Kone vilde vaage om Natten, og Lovise og Tante Olea vege heller ikke noget Dieblkk fra den kjære Syges Seng. — De Fleste af Familien tilbragte en søvnløs Nat. Theas pludselige Sygdom havde givet dem alvorligere Gjenstande at tænke paa, og det forhen saa muntre „Nolighed”, var paa saa Timer blevet et Sorgens Huus. — Fra Havestuen skinnede Natlampen med sin dunkle, usikre Flamme igjennem de for Dørene og Vinduerne nedrullede Gardiner, og paa flere Steder i Huset brændte Lyset til langt ud paa Natten. At løfte Gardinet fra hvert Vindue og beskrive for vore Læsere de forskjellige Scener, som foregik bag dette, ville vi ikke; kun fra et i øverste Etage vove vi det, allerhelst da det var der, hvor Lyset sidst sluktedes. At domme efter den Skygge, som af og til kastedes paa Nullegardinet, maatte man formode, at

det var en temmelig høi Person, der med regelmæssige Skridt, og næsten en og den samme Bevægelse, gik op og ned ad Gulvet. Det var Mitrovsstis Bærelse. Den lange Tanne, der brændte paa Lyset, lod formode, at hans Sind var formeget beskæftiget med vigtigere Gjenstande, til at det skulde kunne dvæle ved ligegyldige Ting, og den Orden, som ellers pleiede at herske, saavel i selve Bærelset, som i hans Klædedragt, var hiin Nat forstyrret. Papirene laae adspredte paa Bordet, Pennene paa Gulvet og Blækhuset var væltet. Hans Ansigt var vel i de sædvanlige Folder; men hans Klæder vare uordentlig kastede om ham. Vesten var opknappet, Kraven laae paa een Stol, Halstørklædet paa en anden, og det var tydeligt at see, at han havde været i Seng, men formodentlig ikke kunnet sove, og derfor staaet op igjen.

Som det sædvanlig var Tilfældet, naar han befandt sig alene, da at yttre sine Tanker høit, saaledes gjorde han ogsaa denne Nat, og af og til fyldtes hans Dine med uvilkaarlige Saarer.

„Hun er syg, det herlige Væsen!” udbød han; „og Hvo veed om hun nogensinde kommer sig.... Jeg elsker hende! og jeg Ulykkelige, at min første Kjærlighed skulde falde paa en gift Kone!... Jeg befandt mig saa vel, naar hun var tilstede; hendes henrivende Ynde oplivede Alt, hvad der omgav hende;

... og nu ligger hun maaskee paa Dødsleiet!....
Smorges frisk og venlig, som den nys udsprungne
Rose, og nu syg og elendig!..... Men kan jeg op-
løse dette Livs Gaader?... Kan jeg indsee, hvad Han,
der boer over Stjernerne finder tjenligst for os?...
hvorledes skulde jeg kortsynede Daare, vel kunne
det!..... Men jeg kan bede for hende Dag og Nat!
Hun er det Æneste, der fængsler mig til Jorden, nu,
da alt Andet er tabt!... Alt leve under det samme
Tag som hun, at indaande den samme Luft, mere
forlanger jeg jo ikke... Hun er lykkelig ved sin
Mands Side, havde hun ellers gjort mig til sin Ven
og Broder?... Elskede Thea! eensgang ville vi dog
forenes! Døer Du, da følger jeg Dig snart!...
Hvorledes skulde jeg kunne overleve, at den eneste Glæde,
som jeg fandt paa denne Jord, atter saa hurtigt skulde
borttrives fra mig?... Gud er god! Han vil opholde
Dit unge Liv for Din Mands, Dine Forældres og
Sødsfendes Skyld!"

Med disse Ord gik han hen til Bordet og udtog
med Varsomhed af sin Brevtaske, den i Papir ind-
svøbte Mosrose, som han havde fundet i det lille
Lysthuus.

"Uheldige Varsel!" udbød han, idet han betrag-
tede den med Beemodighed; "Du er visnet, skønne
Rose, og hun, der afbrød Dig, følger Dig maaskee

snart. Men Du falder tilbage til Dit forrige Intet; Dine Blade bortveires af Vinden og spredes vidt omkring; hun derimod opstaaer til et evigt uforkrænkeligt Liv! — Herlige, ubegribelige Tanke! — Dog nei," udbrød han med blidt, sørmerisk Veemod; „Du skal ikke gives til Kastebold for de kolde og stormende Vinde; Du skal hvile ved mit Bryst, og erindre mig om hende, hvis Minde staaer i min Sjæl!..... Fat Dig, Alexis," vedblev han efter et lidet Ophold, hvori han trykkede den visne Blomst til sine Læber; „sømer det sig for Dig? Har et Vindenhjerte gjort Dig blod? ... Du græder! Bort, umandige Taarer; jeg lider jo mindst, hvis hun skulde døe! ... Hvad maa Frank ikke tabe? ... Hun er ikke skabt for mig; hun er for god for denne Jord;..... men hun vil leve! Et saa smukt, og saa ungt Væsen nænner Døden ikke at berøre med sine iskolde Læber!"

Her endte hans Udbrud. Han kastede sig paa en Stol, der stod foran Skriverbordet, og som nylig opvaagnet af en Drøm, strøg han sig flere Gange med Haanden over Panden; ligesom for at overbevise sig om det ogsaa var Virkeligheden, der laae for ham, og intet fluffende Phantasibillede. —

„Nei, det er som jeg tænkte;" vedblev han, idet han støttede Hovedet mod Haanden, og kastede et mørkt Blik over de paa Bordet udsprede Papirer,

„Det er ingen Drøm! Ja, er det min onde Genius, der netop i dette Dieblig hendrager min Opmærksomhed paa denne Skrivelse ... Er jeg en Forfører? ... Usle, forblindede Menneske! tak Din Gud, at Du ikke staaer for mig i dette Dieblig! ... Jeg vilde blive en Morder; .. det føler jeg; ... en Morder, hvem Galgen var vis!.. Hævne mig vilde jeg! hævne mig og Thea! En Rebel kalder Du mig ogsaa! Ja, man har kaldt os Rebeller; men man har taget feil; man har meent Fædrelands- og Frihedsforsvarere; man har taget Munden for fuld, og udspøjet Galden paa os! ... Men den var forgiftet! Den virkede frygteligt paa os! Vi henhaldt til Naseri — Rebellerne henhaldt til Naseri, og svore høitideligt, enten at seire eller døe! Men vi kunde ikke see det lumste Forræderi! Fædrelandets og Frihedens Forsvarere anede ikke med en Tanke, hvad der vilde skee; .. vi styrtede i Afgrunden; og den Dag kommer vist aldrig, da vi atter kunne reise os! ... Rebel ... Forfører!“ udbød han endnu engang, og henhaldt derpaa i en dyb Taushed. — Længe sad han saaledes hensunken i sine Grublerier. Blichs Brev havde bragt hans af Naturen fyrige Blod i Opkog, og afverlende dvælede hans Tanker ved dette, Thea og hans Fædreland. Thea beskæftigede ham meest; men ved at tænke paa Brevet, maatte na-

turligviis, ved en nødvendig Ideeforbindelse, hans Erindringer ledes hen paa begge de andre Dele, og af disse maatte Fædrelandet dog staae i Skygge for hans Kjærlighed. — Han ansaae det nu selv for Ungdomsdrømme, hvad der for to Maaneder siden havde udgjort hans kjæreste Tanke: Gjenerobringen af det tabte Fædreland, og, i hvorvel han elskede dette høit, fængslede Norge ham dog med mange Baand, og utaknemmelig var han ikke.

Thea var hans første Kjærlighed. Han elskede hende, uagtet han vidste, at det aldrig kunde komme til nogen Forbindelse imellem dem; men hans Hjerte var reent, og hans Kjærlighed af en høiere Natur end den, der besjæler de fleste Mennesker. Det smertede ham derfor høiligen, da han erfarede, at hun leed; han havde gjerne hengivet sit Liv for at redde hendes, og han stod fuldkommen fast ved den Formodning, at Verden ikke mere havde nogen Glæde tilovers for ham, hvis hun døde. — Og dog var Mitrofski et Menneske, der havde gennemgaaet utallige Gjenbordigheder og Ulykker, overlevet sine Forældres og sit Fædrelands Undergang, seet Bennerne, trufne af Gjendernes Rugler, falde ved sin Side; — og nu troede han ikke, at kunne overleve en elsket Venindes Død. — Ogsaa han var et træffende Beviis paa, at selv de kraftigste og meest begavede jordiske Væsener i visse Øieblikke kunne

være endnu svagere end dem, som Naturen tildeelte en mindre Characterfasthed. — Men, det er ogsaa kun faa Dieblikke, at hine befinde sig i denne Tilstand. Sjælen virker og handler bestandig; den Tanke, som fødes i dette Minut, forkastes i hiint, og til Slutningen opfatte saadanne Mennesker dog det rigtige Synspunct, og finde da Trøst i Det, som de før ansaae for deres Undergang. — Saaledes gik det ogsaa med Mitrovski. Han samlede sine Tanker til et Heelt, gennemgik de Hypotheser, han havde opstillet, og hvor ilde han end var stemt, maatte han dog tilsidst smile ad sig selv.

„Er vi ikke nogle naragtige Skabninger!“ udbrød han. — „Utaalmodige og trøstesløse netop naar vi burde besidde den største Kraft... Er Gud ikke med os, og er vor Skjæbne ikke bestemt af ham?... Hvorfor knurre vi da? Og hvorfor har jeg søvnløs tilbragt denne Nat? Har jeg derved opholdt Theas Liv? Alexis! Du er dog et svagt, characterløst Menneske! Du maa fatte Dig, hvor tidt har Du ikke seet Døden under Dine.“ —

„Denne Skrivelse,“ vedblev han i en mindre sorgfuld Tone, „skal ikke mere forårsage mig mørke Tanker. Som jeg nu tilintetgjør den, saaledes har jeg i min Erindring fra denne Stund af for evigt

tillintetgjort dens Forfatters Navn Nu en Bøn til Gud for Thea og os Alle, og derpaa tilsæns!"

Da Mitrovski havde endt sin Bøn, kastede han sig paa Sengen.

Thea havde tilbragt en temmelig rolig Nat, og henad Morgenstunden faldt hun i en dyb Søvn, af hvilken saavel Faderen som Moderen lovede sig de gunstigste Følger. — Og heller ikke havde de bedraget sig. Da Thea vaagnede opad Formiddagen, befandt hun sig bedre, og bad om, at Gardinerne maatte blive trukne bort fra Vinduerne og Døren, for at Solen kunde skinne ind i Værelset. Trøstet ved Datterens Rolighed og bedre Befindende begave Forældrene sig til Hvile, hvorimod Lovise og Tante Olea bleve hos Thea, uagtet baade Clara og Bertha tilbode sig at afløse dem. —

Lovises blide og hjertensgode Character viste sig her i det skønneste Lys. Hun alene vilde pleie den syge Søster, og som en venlig Huusalf syslede hun om Thea, i det hun gjorde Alt for at forskaffe hende denne mildtvirkende Hyggelighed, der undertiden hjælper mere end alle Lægemidler. — Ikke uden Grund sagde derfor Thea til hende, da hun ikke vilde vige Pladsen ved Søsterens Seng for Clara og Bertha: „Jeg veed det, kjære Lovise, Du offrede gjerne os Andre Dit hele Liv, hvis det kunde hjælpe, og siden

Du ikke vil gaae tilfængs,” tilføiede hun, i det hun rakte Søsteren Haanden; „saa see i det mindste at faae Tante Olea dertil.”

For at opfylde Theas Ønske, forlod Tanten hende, men gik dog ikke længere end ind i det næste Værelse, for hurtigt at kunne være tilstede, hvis der skulde indtræffe Noget.

Da Vilhelm fik at vide, at det var bedre med Søsteren, gik han ind til hende, deels for at see hvilket Indtryk det vilde gjøre paa hende, naar hun saae ham, og deels for at spørge hende om, hvorledes hun vilde have, at man skulde underrette Frank om hendes pludselige Sygdom. — Lovise sad ved Sengen og badede Søsterens Hoved, da Vilhelm traadte ind. Som sædvanligt, hilsede hun paa ham, men det var tydeligt at see, at hans Komme ikke mere end ellers tildrog sig hendes Opmærksomhed.

„Jeg har været meget syg,” sagde hun til Broderen, da han spurgte om hendes Befindende; „men, med Guds Hjælp, gaaer det vel nok over.” —

Da Lovise kunde mærke, at Vilhelm vilde tale med Thea uden Vidner, gik hun bort under et let Paa-
skud, og lod dem være alene.

„Her er jo Ingen;” begyndte Thea, „og jeg vil derfor bede Dig om en Ting; men mit Hoved svim-

ler, og dersom jeg skulde tale lidt uforstaaeligt, maa Du selv see, at finde Rede deri."

Thea bad nu Vilhelm i afbrudte Sætninger, ikke at lade Nogen vide, hvorfor hun saa pludselig var bleven syg, og tillige tog hun det Løfte af ham, at hvis hendes Sygdom forværredes, da skulde han ufortøvet skrive til Frank, og, uden at sige ham den sande Aarsag, bede ham at komme hjem snarest muligt.

"Jeg vil tale med ham endnu engang," udbrød hun med taarefyldte Øine; "jeg vil høre, hvad han vil sige til sit Forsvar... Himlens Straf vil ramme ham, hvis han har sveget den Gød, som vi gave hinanden for Alteret.... Madame Hjort er ikke hans Søster, men hans Frille! Skrækkelige Tanke!... Han har deelt sin Kjærlighed imellem toende!.... O, hvor forbander jeg ikke den Time, da jeg lærte ham at kjende," vedblev hun med stærkere Stemme og glødende Kinder. — "Alt han har kunnet felle, det vil og bør jeg tilgive ham; thi ogsaa jeg har syndet; men at han vil vedblive at fremture i sin Synd, det kan og vil jeg ikke taale!... Gaae, Vilhelm," vedblev hun, "gjør, som jeg har sagt! Det vilde blive min Død, dersom Du handler anderledes... Lov mig det, saa sandt Du elsker Din Søster!"

Vilhelm kysede hendes Kind, og lovede med et hjerteligt Haandtryk, hvad hun bad om.

„Hører Du, Vilhelm,” udbød hun endnu engang; „intet Menneske maa erfare, at Franks Opførsel er Skyld i, at jeg er bleven syg; selv ikke engang om jeg skulde døe! døe,” stammede hun; „ja, døer jeg, da skulle I begrave mig under Cypreshøien, og indgrave paa mit Kistelaag: Her under hviler den ulukkkelige, vanvittige Thea . . . Gjør det, Vilhelm,” vedblev hun i Vildelse; „men glem ikke: den vanvittige Thea, med store Bogstaver, med flammende Jidskrift!” —

Vilhelm kunde ikke udholde at see Søsteren i denne Tilstand, og forlod hende derfor, overladende hende til Sante Olea og Lovise, der grædende søgte at berolige den Affindige. Men det var forgæves. Ligesaa rolig, som hun havde været om Natten, ligesaa ustyrlig blev hun nu, da Vilhelm havde forladt hende. Det var en periodisk Affindighed, der havde angrebet hende, og langt fra en hidslig Feber, som Lægen paastod, da han om Eftermiddagen kom ud paa „Rohighed”. — De frygteligste Tanker udtaltes igjennem hendes Mund, og uagtet man paastaar, at det ikke kan regnes, hvad et affindigt Menneske siger, da dets Tale for det meste er et overnaturligt Foster af en forstyrret og ophidset Indbildningskraft, indeholdes dog tidt i samme de dybeste Sandheder og meest forborgne Hemmeligheder. — Saaledes omtalte Thea hele Mødet

med Mitrofski i Bysthuset; Alt, hvad hun vidste med Hensyn til det Forhold, Frank stod i til Madame Hjort; men godt var det, at Ingen lagde Bægt paa, hvad hun sagde, i modsat Fald vilde de let have kunnet begribe, hvad der var Aarsag i hendes pludselige Egidom. —

Flere Dage gik saaledes hen, hvort hendes Tilstand snarere forværredes end forbedredes. Selv Lægen rystede paa Hovedet, naar man spurgte ham om hans oprigtige Mening, og Alle, som kjendte Thea, overlode sig til den dybeste Bedrøvelse. Dde og tomt var nu det før saa venlige „Molighed“; og med sagte Skridt og afmaalte Bevægelser gik Lyndet til deres Arbejde, for ikke at forstyrre den elskede Frues No. Vilhelm kastede sig med endnu større Iver end forhen i Forretningslivets Tummel, men kunde dog ikke forjage de mørke Tanker. Han betragtede sig selv som Ophavsmanden til hele Ulykken, og hvad han end foretog sig, stode Franks og Madame Hjorts Billeder truende for ham. — Den evige Spænding mellem Haab og Frygt, Liv og Død, tærede paa hans Aands- og Legemskræfter, og hvor saa de Dage end vare, hvori Søsteren havde ligget syg, kunde man dog bemærke, at der i disse var skeet en stor Forandring i Vilhelms Udortes. Dog, det var ikke alene ham, der sørgede saa dybt. Ethvert Leed af Familien fælte

det store og uerstattelige Tab, de vilde lide, hvis Thea døde; — og kunde man vente, eller var der Udsigt til noget Andet?

Den femte Dag, efter at hun havde lagt sig, sad den gamle Brandt ved hendes Seng, og søgte med milde Ord og Formaninger at bringe hende til Besindelse. Men det var forgjæves. Hun phantaserede og rasede stærkere, end hun plejede, og kjendte Sengen af de Tilstedeværende.

„J sige, at jeg er syg!“ udbød hun blandt Andet; „men det er ikke saa .. Jeg er tvertimod sund og frisk ... Blusser ikke mine Kinder, og er det ikke Segn paa Sundhed og Glæde? ... Kald paa Mitrofski! Han skal gynge mig! Høit op imod Himlen, som han pleier! ... Lad ham komme, og J skulle da faae at see om jeg er syg! Hvorfor kalde J ikke paa ham?“ vedblev hun. — „Jeg vil tale med ham! ... Kald paa ham! han skal strax komme!“ —

Faderen søgte forgjæves at overtøde hende om, at det var upassende, men da hun med uheft Hæftighed vedblev sin Paastand, foregav man, at han var taget til Byen. —

„J lyve!“ udbød hun. — „Han er her! Jeg har hørt ham tale! ... Troer J, at han er bleven mig utro? .. Nei! Han elsker mig høiere end alle Andre, og jeg vil tale med ham! ... Du gamle Mand,

som sidder der og flæber, kald paa Mitrovski; ... eller ville I maask e have, at jeg selv skal gaae? ... Maa jeg ikke tale med min Elskede førend jeg dør? ... Ha! Ha! Ha! Kan jeg dør? ... Nej, jeg lever, og jeg vil see Alexis!"

Faderen, der troede at hun kunde beroliges, naar man lod Mitrovski kalde, uagtet han tvivlede paa, at hun kjendte ham mere end enhver Anden, bad Lovise om at hente ham. — Lovise skyndte sig, og fandt ham paa sit Værelse, beskæftiget med at skrive. — Med Lærer i Dinene fremførte hun sit Grinde, og Mitrovski fulgte hende strax, kjendelig forlegen over det uventede Budskab. —

Da Thea saa ham, opklaredes hendes Blik, og hun gjenkjendte ham.

"Mitrovski!" udbød hun med Glæde, men dog i Vildelse; "seer jeg Dig endelig!... Hvor har Du været saa længe?.. Hvorfor har Du ikke besøgt Din Elskede?.. Kom her og sæt Dig hos mig;" — [hun tog hans Haand, og trak ham med overnaturlig Styrke ned til sig. — "Ja, Dig er det, som jeg har elsket," vedblev hun; "og aldrig skulde denne Haand have tilhørt nogen Anden, hvis jeg havde kjendt Dig!... Flammen, der brænder i mit Hjerte, og som truer med at fortære mig, er Kjærlighed til Dig!... Hvor-

for styrter Du Dig ikke i mine Arme?.. Her ved dette Bryst er Din Plads!"...

Hun vilde omfavne ham, men han slap hendes Haand og rev sig løs.

"De maa fatte Dem, bedste Fru Frank," sagde han, og en Taare glindsede i hans Dienhaar; "laa Dem til Ro, og De vil nok komme Dem af Deres Sygdom."

"Sygdom!" udbød hun. "Er jeg syg?... D, nu kan jeg da see, at ogsaa Du kan feile!... Du forskyder mig altsaa, fordi jeg er syg!... Alexis! kan Du naenne det?... Og ikke engang et Kys vil Du skænke mig?... Elskede Ven, vil Du aflaae min sidste Bøn?"

Mitrovski vilde bortffjerne sig, og den gamle Brandt havde allerede aabnet Døren, da Thea pludselig reiste sig, kastede Puderne tilside, og styrtede med et Skrig ud af Sengen henimod et Steenbord, som stod noget fra samme.

"Du glemmer Kysset, Mitrovski!" udbød hun, idet hun styrtede ud. — "Nu vil jeg selv hente det?" —

Blodet tilsnede i Brandts og Mitrovskis Arer. De sprang Begge til, og den Sidste overseende Etiquetten, hjalp Faderen og Lovise med atter at faae Thea i Seng. Moderen og Tante Olea, der havde

hørt Skriget, vare ligeledes komne til, tilligemed Bertha, Clara og Vilhelm; og hele Familien var saaledes samlet om Theas Leie. —

Som en Marmorstatu laae hun paa Puderne, der farvedes røde af Blodet, som udstrømmede af det dybe Saar, hun havde flaaet sig i Hovedet ved at springe ud af Sengen for at indhente Mitrovski. —

„Det kan ikke hjælpe at forbinde hende,” sagde grædende den trøstesløse Moder; „hun har udstridt for dette Liv.”

Men Mitrovski var af en anden Mening. Hurtigt fik han fat paa noget Linned, og forbandt nu sin Veninde saa godt som han kunde. —

Stille og uden at gi ve Segn til Liv, laae Thea flere Minutter. Det haarde Stød havde blot bedøvet hende, og Mitrovski, der havde omfattet hendes Haandled, for at føle Pulsen, tilvinkede kort efter Familien, at alt Gaab endnu ikke var forbi. Da et Kvarteer var forløbet, slog hun det store, brune Die op og saae rundt omkring sig; men lukkede det dog strax igjen.

„Dette svære Stød vil gjøre en Forandring i Sygdommens Natur,” sagde Mitrovski, i det han pegede paa Theas Hoved; „og jeg holder det for bedst, at man henter Lægen, for at han kan undersøge Saaret, og forbinde det bedre, end jeg har gjort.” —

Vilhelm ilede ad een Vej, Hærnstrøm ad en an-

Den, for at være sikre paa at træffe Lægen, hvis han maaskee skulde være paa Veien til „Nolighed.“ — De Øvrige af Familien bleve tilbage hos Thea med den spændte Uvisshed, der altid ledsager slige uventede Tilfælde. — Mitrovski derimod fjernede sig, og begav sig op paa sit Værelse.

Da Lægen kom til „Nolighed,“ undersøgte han Saaret, og da Familien indstændigen havde bedet ham om, ikke at skjule for dem, hvis der skulde være nogen Fare, sagde han til den gamle Brandt, da denne fulgte ham til Døren: „Det Slag, som Deres Fru Datter har faaet, kunde have reddet hende, og har allerede borttaget Feberphantasierne; men hvor tungt det end gjør mig at maatte sige Dem det, tvivler min Pligt som Læge mig dog dertil: Saaret er dødeligt; de indre og ædle Dele ere bestadigede, og hvis ikke et Vidunder skeer, tør jeg ikke indestaae noget Dieblik for hendes Liv.“ — Med disse Ord trykkede han rørt Brandts Haand og hjørte bort.

Ulykken kunde vel børe Brandt saavel som enhver Anden, men dog foretrak han altid Vissheden, om den endogsaa var nok saa skrækkelig for den pinlige Uvisshed.

„Vi skal miste hende,“ sagde han med dyb Bedrøvelse til sin Kone og sine Børn; „Lægen har opgivet hende, og vi maae finde os i Skæbnens Til-

stikkelser. „Fat Dig, kjære Kone,” henvendte han sig til sin trofaste Ægtefælle, der hukkende og hændervridende kastede sig i en Lænestol; „fat Dig; hisset ville vi møde vor Thea!”

Mere kunde han ikke fremføre. Stemmen svigtede ham, og han gik ud i den fri Luft, for at søge den Fatning, hvortil de Alle saa høiligen trængte.

Thea hørte imidlertid ikke sin Dødsdom. Stille og rolig, med et hvidt Klæde om Hovedet, laa hun paa Sengen, og syntes at slumre. I denne Stilling forblev hun hele den paafølgende Nat, og bad blot en enkelt Gang imellem med mat Stemme sin Moder om et Glas Vand, for at slukke den brændende Tørst.

„Jeg kan føle hos mig selv, at jeg snart skal døe,” sagde hun henad Morgenstunden med blid Rolighed til den grædende Moder. — „Jeg ønsker saa inderlig gjerne at tage Afsked med Eder Alle.... Det aner mig, at ogsaa Frank vil komme for at modtage mit sidste Farvel..... Jeg længes usigeligt efter ham.... Kjære Moder, lad dem Alle komme; Mitrofski vil vel ogsaa see mig engang endnu;.... men det maa være snart! der er kun et lidet Trin fra denne Jord til Graven.... Kjære Moder, det er min sidste Bøn;... jeg kan føle hos mig selv, at Gud snart vil løse op for mig!”

Dybtbevæget stod Moderen op, og gik med va-

flende Skridt hen til Klokkestrengen for at ringe. Tante Olea kom til, og hun maatte nu kalde paa de Øvrige.

Med ængstelig Stilhed indfandt Alle sig, og stillede sig i en Halvkreds om den næsten Forklarede Leie. — Længe talte Thea med sine Forældre og Sødsfende, og derpaa henvendte hun sig til Mitrovski.

„De var min Ven,” begyndte hun, allerede udmattet af de foregaaende Samtaler; „og ikke sandt, en trofast, oprigtig Ven? Glem ikke Deres Veninde; hun skal bede for Dem hos Gud!” — Hun slap hans Haand med et forklaret Blik, og gav derpaa Alle, med Undtagelse af Faderen og Moderen, et Vink til at fjerne sig. — Med dem talte hun endnu nogle Dieblkke, da Døren pludselig aabnedes, og Frank traadte ind.

Bed Synet af ham, farvedes hendes blege Kinder af en heftig Rødme, og med sine sidste Kræfter reiste hun sig halvt overende i Sengen og stirrede paa ham.

Den gamle Brandt og hans Kone bortsfjernede sig nu, da de ikke troede at kunne bære det Optrin, der vilde paafølge, og med kummerfyldte Hjerter gik det værdige Ægtepar ind i den anden Etue, hvor den øvrige Familie tilligemed Frøken Blich og Mitrovski befandt sig.

„Gimlen være lovet, at jeg kom tidsnok for at retfærdiggjøre mig,” udbroød Frank med dyb Bevæ-

gelse, idet han greb sin Kones Haand. — „Jeg veed det, jeg er Morsag i Din Sygdom, Din Død: men troe mig, en uskyldig Morsag. — Jeg har indbildt Dig en Usandhed, elskede Thea; men Nødvendigheden og mit Løfte bød mig det. En hellig Ged — en Ged jeg afslagde i en Døendes Haand — holdt mig tilbage fra at underrette Dig om det sande Forhold!....”

„..... Jeg troer Dig, Frank!” sagde Thea. — „I denne høitidelige Stund føler jeg, at Du er uskyldig i de Forbrydelser, som man har opdigtet imod Dig, og jeg vil Intet høre....”

„....Du maa høre Sandheden,” afbrød Frank hende. „Nu er det ingen Synd at bryde min Ged, og saa vist, som vi hisset ville gjenfinde hinanden, beder jeg Dig at troe mig I min afdøde Broders Haand afslagde jeg den Ged, at være Madame Hjort, hans og min Cousine, samt hendes uskyldige Smaa, i en Vens og Faders Sted. — Børnene ere hans Feilslagne Forventninger hindrede ham i at sikkre hende et sorgfrit Udkomme..... Paa sin Dødsdag lod han mig kalde til sig, og gjorde mig bekendt med Alt.... Jeg svor ham til, aldrig at aabenbare Forholdet til Nogen; thi hans ægteviiede Hustru lever endnu....”

„Tak Frank!” udbød Thea med et himmelsk

Smil om sine Læber. — „Tak, nu døer jeg glad; Du har ikke feilet, men jeg Dog, Du veed jo Alt! Farvel! Hos Gud samles vi Alle!”

Krampagtig knugede hun sin Mands Haand mod sit Bryst og sank tilbage uden et eneste Suk. —

„Tilgiv mig, min Broder,” udbød Frank med foldede Hænder og taareqvalt Røst; „jeg brød Eeden og aabenbarede Din Hemmelighed; men hun som jeg betroede den til, gemmer den hos sig for evigt.”

Endnu engang knælede han foran hendes Seng, trykkede et heedt Kys paa de næsten kolde Læber, og gik derpaa ind til Familien.

„Thea har udstridt!” vare de eneste Ord, man hørte fra hans Læber, og han satte sig derpaa ved sin Svigermoders Side.

Ingen talte. Enhver var beskæftiget med sine egne Tanker og Følelser, og sagte henrandt de ellers saa tilfomme Timer.

Fire Dage forløb. Paa den femte blev Theas Liig, efter hendes Ønske, nedsat i Cypresshøien. Hele den Brandtske Familie tilligemed Mitrovski og nogle faa Venner fulgte og bare hende til det sidste Hvilested. Ingen Liigtale eller Musik lød over hendes Grav, kun det lille Vandfald ved Enden af den store Allée, lod, til den Afdødes Priis, sine brusende Toner høre i den tidlige Morgenstund.

„Sun var ikke skabt for denne Jord,” sagde Mitrovski til Lovise, da Familien om Aftenen var samlet i Pavillonen, „og derfor tog Gud hende til sig i sin Himmel!”

Lovise græd og kastede sig i Moderens Arme.

Frank lever nu i Nordamerika. Mistkjendt af en Æneste — sin elskede Kones Broder — forlod han Norge med Madame Hjort og hendes tvende Børn, da Dampskibet 1833 gjorde sin sidste Reise til Gothenborg. I den skjønneste Hensigt — for at opfylde det Løfte i den meest udstrakte Betydning, som han havde aflagt i sin afdøde Broders Haand — afreiste han fra det elskede Fædreland. — Vilhelm har holdt hvad han lovede sin Søster, og til Jansen Branner, og Harmstrøm har han foregivet, at Frank er godtgjort sin Uskyldighed for ham. —

I September Maaned 1834 bleve Vilhelm og Harmstrøm forenede med Clara og Bertha. Dagen efter Brylluppet tilskrev Vilhelm Mitrovski, der siden Theas Død havde opholdt sig i Bergen, og underrettede ham om sin Ægteforening. — Men Brevet kom con-voluteret tilbage. „Min Ven Mitrovski er død,” skrev Thaulow; „Lægerne paastode, at det var af Hjemvee.”

